

МЕГЪН МАРЧ ПОРОЧЕН МИЛИАРДЕР

Част 1 от „Порочен милиардер“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ХОЛИ

КЪНТРИ ЗВЕЗДАТА ДЖЕЙ СИ ХЮС УЛОВЕН МЕЖДУ ПЕНИСА И НАКОВАЛНЯТА.

Как ще обясни това на своята приятелка Холи Уикс и феновете си?

— За втори път, ти, кучи...

Изсъсках през стиснатите си зъби, докато гледах водещото заглавие... и компрометиращата снимка, която го придружаваше... блеснала в ярки цветове на първа страница от клюкарския парцал, поставен на видно място близо до касата в моя супермаркет. За втори път през последните два месеца имаше снимка на „гаджето ми“, заключен в показна позиция в прегръдките на някоя жена, с тази разлика, че този път тя носеше огромен пенис-колан.

Краищата на вестника се смачкаха под свитите ми пръсти, докато се борех с желанието да го накъсам на парчета, заедно с всички останали копия, които се мернеха пред погледа ми.

Той ще унищожжи кариерата ми, преди дори да е имала шанс да стане реалност.

Една година, ми казаха те. Една година с този майтап, наречен „връзка“, докато спечеля ресните си и се установя в света на кънтри музиката. Съди ме колкото си искаш, задето се съгласих, но когато чисто новият ти импресарио впише нещо такова в договора, който ще те изстреля навън от затътеното градче, от което отчаяно искаш да избягаш, ти просто не задаваш въпроси. Подписваш се на пунктираната линия.

Но реалността е леден шамар в лицето и понякога те удря, докато стоиш на опашката в супермаркета. Какво щеше да стане, когато най-после хванеха Джей Си с друг мъж? Имаше навик да се подвизава и на

двата бряга, но като цяло предпочиташе мъжете пред жените, и това щеше да се окаже най-лошо пазената тайна в Нашвил.

Аз съм Холи Уикс, победителката в телевизионно шоу от типа *направи ме звезда* и подбрана от импресариото на Джей Си като спасителен пояс за някога впечатляващата, а сега пропадаща кариера на певица. Не изглеждаше кой знае какво, когато го вмъкнаха в договора ми в началото. Кое момиче, изпълнено с фантазии, няма да е на седмото небе, когато името ѝ бъде свързано с това на една толкова прочута кълтри звезда?

Вместо еднопосочен билет към славата, както наивно очаквах, аз се превърнах в мишена за всеки шегаджия у дома, който харчеше заплатата си за дузина кенчета бира и билетчета от лотарията. Но имах един шанс да задържа мечтаната си кариера жива и, честно казано, няма нищо, което не бих направила, за да я спася. Затова този проблем с Джей Си трябваше да бъде решен, преди нещата още повече да излязат извън контрол.

Побутвайки козирката на шапката си по-надолу, аз се огледах наоколо, за да проверя дали някой не ме е познал, и се наредих на опашката на касата. Жената зад мен изцъка с език, докато издърпваше дръжките на слънчевите си очила от устата на бебето си.

Мамка му.

Това цъкане бе насочено към мен, а не към беззъбото, синеоко ухилено бебе. Изненадващо, изражението на лицето ѝ бе симпатизиращо, а не ядосано.

— Мъжете са задници, права ли съм? А ако са известни, само стават по-големи задници. — Аз се усмихнах вяло, а тя продължи: — Не вярвай на всичко, което четеш във вестниците, кукло. Деветдесет и пет процента от това, което пише в тях, са пълни глупости. А снимките вероятно са направени с „Фотошоп“. Ако наистина ти изневерява, трябва да му направят преглед на главата.

Хвърлих бърз поглед към нея, на лицето ѝ ясно личеше, че ме е разпознала въпреки шапката, очилата, пълната липса на грим и относително ниското ниво на популярността ми. Насилих се да се усмихна, но се чувствах неловко и малко фалшива.

— Предполагам, че си има причина да го наричат клюкарски парцал, нали? — попитах, опитвайки се да вкарам малко хумор в интонацията си.

Тя кимна и направи жест към шестте бутилки вино в количката си.

— Това може да прозвучи шантаво, но изглеждаш така, сякаш имаш нужда от едно-две питиета и някой, пред който да се разтовариш.

Да се разтоваря пред напълно непозната, която съм срещнала в супермаркета? Това би било лудост, да не споменаваме, че може да е и опасно. Ако го направех, историите, започващи със заглавието „Тя каза...“, щяха да са във вестниците още на следващия ден и импресариото ми щеше да ме убие... болезнената смърт от това да бъдеш изритана от компанията и поставена в черния списък на индустрията.

Вече бях получила един удар, когато във вестниците се появи първата компрометираща снимка на Джей Си. Бях измарширвала право в офиса на „Хоумгроун Рекърдс“ и им бях заявила, че дяволската им сделка не си струва, и че няма да помагам за кариерата на Джей Си, като излагам собствената си на риск.

Техният отговор? Ако не се обърна и не омета задника си от офиса им, лепнала стокаратова усмивка на лицето си, щяха да ме изритат от турнето и щях да стана история, преди да бях имала шанса да се издигна в този бизнес.

Бих направила всичко за кариерата по всяко едно време, но когато се изправих пред опасността да я загубя, срамувам се да призная, но сведох глава и се примирих с политиката на компанията. Само веднъж получаваш шанс да сбъднеш мечтата си. Не беше нещо, от което бих могла да се откажа доброволно... въпреки факта, че от това ще пострада голяма част от гордостта ми. Кое то ме връща отново към клюкарския парцал и жената срещу мен.

Между нас, застанали пред касата, се проточи неловка тишина, докато се опитвах да измисля какво да ѝ отговоря. Най-после тя се усмихна, а изражението ѝ беше някак мило и разбиращо.

— Знам какво си мислиш... не можеш да разкриеш своята страна на историята пред никого. Прекалено рисковано е. — Тя вдигна ръка и размаха пръсти, показвайки пръстен с огромен камък на левия ѝ безименен пръст. — Но аз не съм коя да е. И аз бях на първа страница на всички таблоиди и знам колко е гадно. След като съм омъжена от почти десетилетие за най-големия покаял се разгонен пес, нищо от

това не ми е чуждо. Отгоре на всичко никога не бих нарушила клетвите на сестринството.

Погледът ми се насочи от огромния диамант към лицето ѝ. Изучавайки за миг грима и чертите ѝ, името ѝ най-последно ме осени.

— Ти си Тана Вайнс?

Тана Вайнс беше *Кънтри певица на годината* преди около десет години, а съпругът ѝ беше *Изпълнител на годината* четири или пет пъти по същото време. Те бяха кънтри легенди. Истински властна двойка.

Тя протегна ръката си и аз я разтърсих, водена от чист инстинкт.

— Да, аз съм — каза тя. — Приятно ми е да се запознаем, Холи Уикс.

* * *

Две бутилки вино по-късно Тана и аз се излежавяхме лениво до закрития басейн. Зад високите стени и в присъствието на някой, който бях слушала по радиото в тийнейджърските си години, аз най-последно имах шанса да избълвам всичките гадости, които изпълваха ума ми през последните месеци.

— Шест месеца? Това е дяволски много време да търпиш глупостите на Джей Си. Да не говорим, че трябва да държиш собствените си крака затворени. Господи, момиче! Не умираш ли за някой член? — попита Тана.

Аз се изкисках засрамено.

— Хм, ами, предполагам, че съм била прекалено заета да бъда кукла на конци.

— Е, мамка му. Аз щях да умирам за член.

Поклатих глава.

— Не искам да правя каквото и да е било, с което да застраша позицията си в компанията. Имам чувството, че ако снимката ми се появи в някой вестник така, както се появяват тези на Джей Си, двойният стандарт ще ме запрати толкова бързо по задник, че няма да успея да изкрещя дори „Бинго!“, преди да омета пода.

Тана извъртя очи и ме изгледа.

— Това вероятно е истина, но не го прави честно. Единствената причина те да прикриват задника му е рафтът с наградите, които им е спечелил през последните пет години, и всичките пари, които са инвестирали в него. Ти си перфектният параван. Но си права, ставаш заменима на мига, в който направиш крачка встрани от пътеката, която са ти начертали.

И преди да се запознаем, гледах на Тана като на свой кънтри идол, но сега трябва да кажа, че направо си падах по нея. Тя не подслаждаше думите си и бе доста освежаващо, защото светът ни бе такъв, че много хора казваха едно, докато мислеха нещо съвсем различно.

— Кой е заменим?

Дълбок глас проехтя в залата с басейна и в следващия миг вътре влезе Мик Вайнс. Мъжът, истинска кънтри легенда, вдигна една от празните бутилки между шезлонгите, на които се излежавахме.

— И, по дяволите, Тана, търся те от половин час.

— Джема знаеше къде съм. — Джема, както бях научила, бе доживотната бавачка на Тана и Мик.

Тана се поизправи, а Мик остави бутилката и се преведе, за да я целуне по устните.

— Ето. Точно това търсех. Малката ми хапка сладост.

Извърнах глава настрани, когато Тана обви ръце около тила на Мик и го дръпна надолу за още една целувка, която никак не бе толкова невинна като първата. Тя изглежда не се интересуваше, че се натрапвам в интимния им момент. И бе момент, в който ми се прииска повече от всякога да не бях уловена в кашата, в която се намирах.

Не че исках това, което имаха те... защото наистина не го исках. Не търсех „и заживели щастливо за пет до десет години“. Прекалено млада бях за това и се бях фокусирала върху кариерата си, точно там, където трябва да съм, когато се оказах на ръба да постигна онова, за което копнеех от десетгодишна.

Но дори и на ръба, аз все още бях кукла, чиито конци се дърпаха от звукозаписната компания. Само шест месеца в индустрията и на мен вече ми беше писнало да ме бутат в посоката, която искат да отида. Какво бих могла да постигна, ако прекъсна тези връзки и опитам да се справя сама? Ако го направя, означава да захвърля всичко, което вече бях постигнала, а това не бе нещо, което исках да правя.

Мик се изправи и сякаш едва сега ме забеляза.

— Коя е гостенката ни, бебчо?

Не беше изненада, че не ме позна, за разлика от удивлението ми, че Тана успя. Честно казано, все още бях никоя в тази индустрия. Скъсвах си задника, за да стана някоя, да имам фенове, но за някой от ранга на Мик Вайнс аз винаги щях да си остана никоя.

Усмихнах му се и подадох му ръка.

— Холи Уикс.

Очите му се присвиха, докато разтърсваше ръката ми.

— Чувал съм името ти. Защо съм чувал името ти?

Бях удивена, че той разпознава дори името ми. Стомахът ми се присви в огромен възел, а Тана скочи и ме спаси да избъбря първото обяснение, което ми дойде наум.

— Прибрах Холи от касата на супермаркета, докато си приказвахме колко е скапано да се видиш на корицата на клюкарски парцал.

Погледът на Мик се присви още повече, преди в него да светне пламъчето на осъзнаването.

— Уикс. Ти си горещото младо парче, което Джей Си Хюс държеше в ръцете си тези дни.

Свих се леко, чувайки описанието, защото не исках хората да ме познават така. *Но точно така се случва, когато сключиш сделка с дявола.*

Тана го плесна по бедрото.

— И прави турне с Боун Трашър, тъй като е най-горещият нов талант, който се е качвал на сцената след Кари и Миранда.

Думите ѝ ме изстреляха на върха и нервните възли в корема ми се отпуснаха с гордост.

Мик се залюля на токовете на черните си кожени ботуши.

— Все още не съм я чул да пее, но съм сигурен, че съм виждал снимката ѝ.

Аз трепнах, а гордостта ми отлетя.

— И това е проблемът. Компанията я е притиснала в ъгъла, за да може да направи ситуацията с Джей Си по-приемлива. Тя трябва да се измъкне от там — обясни Тана.

Мик започна да ме изучава.

— С кои си, момиче?

— „Хоумгроун“. Забелязаха ме, когато спечелих „Кънтри мечти“.

— Ах — Мик кимна два пъти, — ето откъде съм чул за пръв път името ти. Вероятно си сключила сделка с дявола, за да спечелиш своя договор за запис за милион долара, след като си победила.

Не беше въпрос. Мик знаеше много добре как се играе играта.

— Или това, или да продължа да работя на алеята за боулинг в „БФЕ“, Кентъки, и никога да нямам своя шанс. Поне това ме доведе в Нашвил.

Той вдигна ръка.

— Не е нужно да се защитаващ. Не те съдя. Всички сме сторили това, което е нужно, за да стигнем дотук, но това значи, че трябва да живеем с последствията. Колко дълго си прикована към тази простотия с Джей Си? Предполагам, че трябва да стоиш залепена за него и да се усмихваш в прегръдките му, за да му помогнеш да изгради имиджа си и да спечелиш няколко положителни коментари в пресата. Освен това всички знаем, че от няколко години той е на ръба да изпадне от класациите.

Дзън! Мик наистина знаеше как се играе тази игра. Предполагам, че не може да си в Нашвил толкова дълго, колкото бе той, и да не знаеш всичките клопки.

— Шест месеца — съобщи Тана. — И не е както когато нашият мениджър ни сватоса. На Джей Си изглежда не му пука, че съсипва кариерата на Холи.

Главата ми се завъртя рязко към Тана.

— Не знаех, че вие... — Погледнах към Мик. — Сериозно? Връзката ви е започнала като маркетингова реклама?

Тана се засмя.

— Разбира се, че да. Защо иначе мислиш, че бих се замесила с тази мъжка курва? Имах нужда от малко начален тласък, а той вече започваше да получава кофти отзиви от пресата, задето спи с всичко, което има цици.

— Господи, бибчо. Това е древна история... и държим всичко това в тайна по ред причини.

— Просто искам да кажа, че понякога такива сватосвания имат успех — заяви Тана.

Мик поклати глава.

— Да се върнем към темата на разговора ни. — Насочвайки погледа си към мен, той продължи: — До шест месеца ще си преобана, ако Джей Си продължи с тези глупости. В момента симпатията е на твоя страна, но ако продължиш да лежиш и да поемаш ударите, скоро ще изглеждаш като глупачка.

Тана отново плесна бедрото му.

— Не помагаш.

Съпругът ѝ посегна надолу и хвана ръката ѝ.

— Мълчи, жено, или ще ти напляскам задничето по-силно, отколкото миналата нощ.

Лицето на Тана стана яркочервено и аз реших да подмина коментара, без да се замислям прекалено много над казаното.

Мик пусна ръката ѝ и грабна списанието, лежащо между бутилките вино.

— Това ли е парцалът с изневеряващия шибаняк?

Поклащайки глава, Тана го грабна от ръката му.

— Не, това е парцалът с горещия милиардерски шибаняк, за когото ще се омъжа, ако решиш да ме зарежеш заради някоя кънтри танцьорка.

Погледнах към корицата. Беше брой на „Форбс“ с нелепо красив мъж на корицата. Водещото заглавие беше:

КРЕЙТЪН КАРАС МАЧКА КОНКУРЕНЦИЯТА.

— Какви ги говориш, жено? Ще ме закопаеш жив дори ако погледна друга жена — изпухтя Мик.

Лиричният смях на Тана проехтя около басейна.

— Дяволски си прав и не го забравяй.

Дръпнах списанието от ръката му, за да го огледам по-добре.

— Уоу, момиче. Успокой се.

Махнах му с ръка, виното беше удавило инстинктите, които иначе биха ме накарали да се кланям и да правя реверанси в присъствието на тази кралска особа в кънтри музиката.

— Шшт! Трябва да го видя. — Не бях сигурна защо имах нужда да го сторя, но явно огромната бутилка вино, която бях изпила, казваше, че се налага.

Мъжът беше великолепен, но изглеждаше самонадеян и арогантен. Започнах да разлиствам списанието, докато не открих още една негова снимка.

„Печеля, защото загубата не е опция.“

Крейтън Карас

Разбрах, че бях напълно пияна, когато единствената мисъл, мярнала се в ума ми, бе, че исках да съм наградата, която той печели. *Откъде, по дяволите, се появи това?* Дори не бих знаела какво да правя с мъж като него. Бе толкова много над нивото ми, че чак беше смешно.

Погледнах към Мик и Тана, които отново бяха преплели езици и крайници.

И... това беше сигналът, че трябва да си тръгвам.

Затворих списанието и се изправих на крака.

— Вероятно трябва да си тръгвам.

Тана се отскубна от Мик и повдигна една вежда в моя посока.

— Скъпа, няма да караш кола тази вечер. Ще отида да ти приготвя стаята за гости. Поне това мога да сторя.

— Не е нужно. Трябва да се прибирам у дома. Имам... цвете, което трябва да поляя. Или нещо такова.

Примигнах, защото осъзнах, че не мога да си спомня дали растението ми е живо, или мъртво. Доколкото си спомням, бях го поляла. Очевидно мислех прекалено много за цвете, което можеше да е мъртво или живо, а не се концентрирах над това да запазя баланса си, защото се спънах напред.

Мик ме улови, протягайки ръка.

— Ела, скъпа. Ще останеш у нас за през нощта. Няма да слушам възражения.

Той ме прегърна и ме поведе към вратата, която водеше към вътрешността на обширното имение.

— Освен това изглежда имаш нужда някой да те вземе под крилото си, за да не се окажеш сдъвкана и изплюта от тази кучка, музикалната индустрия. Жена ми не е от типа, който води у дома заблудени души, затова трябва да е видяла в теб нещо, което се нуждае от защита. Ще се погрижим да я получиш.

Очите ми започнаха да парят и аз примигнах, за да прогоня сълзите. Бях в този град от шест месеца, напълно сама, и за една нощ се оказах осиновена от двама души, с които никога дори не бях си представяла, че ще имам честта да се запозная.

— Лека нощ, Холи. Ще се видим на сутринта, сладурче — извика Тана след мен.

Като изключим онези блажени мигове, в които стоях на сцената, за пръв път от месеци успях да се усмихна и да почувствам, че принадлежа някъде.

Нямаше да продължи дълго.

ВТОРА ГЛАВА

ХОЛИ

— Ще натоварим задника ти на автобуса обратно за Подънк, ако не следваш сценария, Уикс. Онази боулинг алея, на която пееше? Няма да ти позволят дори да припариш до сцената им, след като приключи с теб. — Морти, скапанякът от звукозаписната компания, крещеше към мен в конферентната зала на „Хоумгроун Рекърдс“.

Бяха изминали два месеца от нощта, в която срещнах Тана, и Джей Си бе успял да кацне на корицата на вестниците още три пъти. Не можех да позволя това да продължава така. Официално се бях превърнала в посмешището на Нашвил и повече не можех да понасям съжалителните погледи на хората, с които работех по турнето.

Когато автобусът пристигна в града тази сутрин, отидох директно в къщата на Тана. Подържахме връзка, и всеки път щом се върнехме в града за почивка, тя намираще време да излизаме заедно. Това беше първото истинско приятелство, което завързвах, след като Мери Джейн Дево се омъжи за своя пехотинец и се премести в Хавай преди две години.

Не бях от типа момичета, които се сприятеляват лесно... най-вече защото работех до изнемогване и никога нямах излишни пари за ходене на пазар или педикюр. Но сега, когато имах най-много нужда, след като живеех в нов град и бях затънала до колене в бизнес, в който не бях сигурна на кого да се доверя, Тана бе моят спасител.

Съветът ѝ беше да рискувам и да им кажа да си го начукат. Затова тази сутрин събрах кураж и измарширувах в офиса, за да им кажа да заебат тези глупости с Джей Си, защото не си заслужават.

Просто не планирах Джей Си да бъде там.

— От какво, по дяволите, се оплакваш? — попита той, излегнат в един от кожените столове в конферентната зала. — Получавах доста медийно внимание. Може би си прекалено зелена, за да го осъзнаеш, но няма толкова нещо като лоша реклама.

Прииска ми се да изтрия самодоволната усмивка от лицето на Джей Си. Той ме предизвикваше, за да види дали ще притисна повече Морти и накрая да се озова в автобуса обратно за Подънк.

— Е, в този случай смятам, че грешиш — казах аз, вирвайки брадичка. — Съсипването на кариерата ми не изглежда като добър бизнес.

Джей Си се разсмя.

— Ти едва сега започваш, сладурче. Това е най-хубавото нещо, което ти се е случвало. Предполагам, че мога да опитам да съм малко по-дискретен... — каза той, поглеждайки към Морти.

Морти кимна.

— Много добре, значи се разбрахме.

О, не. *Въобще* не сме се разбрали.

— Не мисля така — казах и насочих пръст към Джей Си. — Той има нужда от бавачка, за да държи панталоните си вдигнати, а не фалшива приятелка. Ако искате да спасите кариерата му, защо не се концентрирате върху това да направи повече хитове, вместо върху любовния му живот?

— Обожавам да говориш за мен все едно не съм в стаята, бейби — провлече Джей Си. — Може би ще напиша любовна песен за теб. Ще ти хареса ли?

Той се държеше снизходително. Никога не съм била напълно сигурна какво значи думата, но бях убедена, че прави точно това.

— Не ме наричай... — започнах аз.

— Момиче, ако не... — прекъсна ме Морти с явното намерение да ме заплаши по някакъв начин, но Джим, партньорът му, скочи на крака и удари с двете си ръце по солидната дървена маса в конферентната зала.

И двамата млъкнахме, за да го погледнем.

— Смятам, че подходяме към този въпрос по напълно погрешен начин — каза Джим, кимайки и изглеждайки като мъж, който има наум наистина добър план.

Облекчение изпълни тялото ми, докато си мислех, че Джим може да е видял смисъла на всичко това. Но надеждите и облекчението ми се изпариха веднага след следващите му думи.

— Не смятам, че ни трябва по-малко обвързване помежду ви, а напротив, повече.

Какво, по дяволите? *Повече?*

Погледнах към Джей Си, който също изглеждаше объркан.

— Продължавай — каза той. — Нямам търпение да чуя идеята ти.

Бях напълно убедена, че мога да изживея остатъка от живота си без да чуя идеята му и щях да съм напълно доволна. Това може би бе моментът, в който трябваше да изхвърча от стаята, за да отдели малко време да се пренастроя, защото имах чувството, че за мен нещата от лоши щяха да станат по-лоши.

Джим погледна от Джей Си към мен, а след това към Морти, а очите му блестяха развълнувано.

— Джей Си и Холи ще се сгодят, ще бъде перфектно. Може да го направим публично.

Той потърка ръцете си като дете в коледната сутрин.

— В новогодишната нощ. Това е. Турнето на Боун и Холи е в почивка и, Джей Си, уредихме ти място в „Новогодишното шоу“ на Дик Кларк. Може да ѝ предложиш в полунощ и това ще е най-шибано брилянтната реклама за вас.

Гърдите ми се стегнаха ужасено, а Джим ме погледна.

— Пресата ще забрави за всичките му дивотии по вестниците, защото обичат добрия звезден романс. Джей Си ще даде няколко изявления за това как е преминавал през известни проблеми, но сега знае приоритетите си и е готов да продължи напред.

Не, това не можеше да се случва.

— Какво?

Гласът ми, който бе способен да достига някои много високи тонове, когато се налага, се извиси през конферентната зала и за момент изпитах желание да имам гласовия капацитет да взривя на парчета стъклената врата.

Но го нямах.

Погледнах Джей Си, който бе сложил ръце на ушите си.

— Уоу, момиче. Внимавай с ушите ми.

— Не можеш да се съгласиш с това! — изкрещях аз. — Това е лудост.

Морти удари с ръка по масата.

— Маmicата му, Уикс. Успокой се, дявол го взел. Не е като да трябва да се омъжиш за него. Просто се преструвайте, че сте сгодени

за няколко месеца. Може и по-дълго, зависи как се развият нещата.

Прехапах устни, докато не усетих металния вкус на кръвта в устата си. Това бе единственият начин да се спра да не започна да крещя и да ги проклинам. А може би дори да ги убия. Идвам от гористите райони, знам как да скрия няколко тела.

Едно от нещата сякаш се заби в ума ми. *Може и по-дълго?*

Четири месеца, толкова бяха останали от договора ми. Четири. Месеца. И тогава „Хоумгроун“ нямаше да притежават душата ми. О, те все още можеше да опитат да ме изнудват, но нямаше да имат легални права да ме задържат.

Не можех да го направя. А и Джей Си също нямаше да се съгласи. Нали?

Заобиколих масата и седнах до Джей Си.

— Не може да мислиш, че това е добра идея. Не може да се съгласиш с това.

Джей Си се усмихна със своята усмивка на „доброто старо момче“ и постави ръце върху моите.

— Някога носила ли си каишка, бейби? Защото мисля, че можем да се справим с това. В кьнтри музиката двойките са обичани. Мамка му, дори можем да направим истинска сватба и всичко останало. — Погледът му ме огледа от горе до долу. — Изглеждаш дяволски по-секси от последния път, в който те видях, затова защо не?

О. Боже. Мой.

Издърпах рязко ръцете си от неговите.

— Никога! Няма начин, по дяволите.

Той повдигна едната си вежда.

— Никога не казвай никога.

Обърнах се към Морти и Джим.

— В договора ми не пише, че трябва да се съгласявам на нещо подобно. Да се сгодиш е прекалено сериозно и вие не можете да ме принудите. — Може да звучи като ядосано дете, но съм дяволски сериозна.

Джим, който имаше бащинско излъчване, напълно противоположно на държанието на Морти, ми се усмихна.

— Седни, Холи. Мисля, че можем да се споразумеем. Смятам, че искаш най-доброто за кариерата си, нали така?

Поех си дълбоко дъх, потискайки желанието да изкрещя отново.

— Да. Да, това искам. Каквото е най-добро за кариерата ми, а предложението ти не е такова.

— В този бизнес сме много по-дълго от теб, миличка. Трябва да ни се довериш. Няма да постъпим зле с теб.

Снизхождение. Ето го отново.

Морти продължи със същата песен, сякаш сделката бе сключена.

— Направо е перфектно. Джей Си, веднага след последната песен за вечерта викаш Холи на сцената и падаш на едно коляно. Хората ще полудеят по това.

— Не може да го направите!

Тримата мъже ме погледнаха, така че по гръбнака ми плъзнаха ледени тръпки.

Мамка. Му.

— Преживей го, Уикс — каза Морти със самодоволна усмивка. — Ще се случи, или ще се озовеш на първия автобус обратно към паркинга за каравани. Може да ти позволим да задържиш диаманта, когато всичко това приключи.

Нищо, което кажа или направя, нямаше да промени нещата точно сега, затова преглътнах възраженията, които исках да изкрещя в лицата им, и заявих възможно най-спокойно.

— Тази дискусия не е приключила, но се налага да репетирам.

Главата ми бе замаяна и стомахът ми се преобръщаше. Нахлупих шапката си и се насочих към вратата, без да дочакам отговора им.

* * *

— Нека повторим от началото — казах на момчетата ми от бандата.

Искаше ми се да им се извиня, задето губя времето им днес, но не го направих, тъй като трябваше да обясня защо... а не можех. Но просто не успявах да се концентрирам върху музиката, докато усещах как мечтата ми се изплъзва между пръстите ми. Какво не бих направила, за да я спася? Бих ли могла да участвам в този фарс? Всеки имаше граници, а аз не бях сигурна къде са моите.

Но това не бе въпрос, на който можех да отговоря днес, затова най-добре да се концентрирам. Имахме нова песен, която искахме да

добавим в репертоара си, и ако не успееш да си събера акъла, всички щяхме да приличаме на идиоти следващия път, щом излезем на сцената.

Разглеждах момчетата и за пореден път благодариха на Господ, че „Хоумгроун“ не бяха успели да ме прецакат поне на този фронт. Групата ми беше уникална и бях истинска късметлийка, че ги имам. Можех да се окажа с група некадърници, но вместо това получих умели музиканти със страхотни таланти. Шокиращо, нали?

Горчивината, която изпитвах към „Хоумгроун“, бе нелепа. Беше изключително трудно да им благодаря за факта, че ми бяха дали шанса да се боря за мечтата си, когато сега ме принуждаваха да следвам предначертания от тях път или да се простя с всичко. Нима това е честно? За щастие не бях отгледана така, че да вярвам, че светът е честно място. Освен това имаше и моменти, в които изкарвах дяволски късмет... ако не беше „Кънтри мечти“ и досега щях да сервирам панирани кисели краставички в боулинг залата.

„И баба можеше все още да е жива“, прошепна гласът на вината в ума ми.

— Холи, какво, по дяволите, правиш? Смяташ ли скоро да изпееш нещо, скъпа?

Вдигнах глава, прогонвайки мислите от ума си, докато момчетата спряха да свирят.

— Съжалявам, бях на няколко хиляди километра отгук.

— Имаш ли нужда да си поемеш дъх, скъпа? — попита барабанистът ми Лони, размахвайки едната палка.

— Не, добре съм. Просто трябва да се съсредоточа.

Момчетата се спогледаха и изведнъж се зачудих дали не пропускам нещо.

— Какво?

Дариъс, китаристът ми, заяви откровено:

— Тъжно ти е, че няма да си у дома за Коледа? Тъй като всички ние решихме веднага след шоуто да се метнем на първия самолет за дома, ти трябва да сториш същото.

Той говореше за изпълнението ни след три дни, това, което най-после щеше да ме качи на сцената на „Медисън Скуеър Гардън“ в Ню Йорк Сити. Тук говорим за напълно различна вселена. Самата аз, от Голд Хевън, да подгрявам публиката преди лошото момче на кънтритото

на сцена, която беше с една идея по-впечатляваща от „Гранд Оле Опри“. Само се надявах да не хвана сценична треска.

Помислих над въпроса на Дариъс. Наистина малко ми липсваше дома, но не защото исках да се върна, тъй като там вече нямах нищо. Единственото семейство, за което ме бе грижа, се намираше на три метра под земята. Първата ми Коледа без баба щеше да е ужасна. Всяко първо изживяване без нея беше трудно и се зачудих някога щеше ли да престане да ме боли.

Може би заслужавам болката. Може би съм си спечелила тази болка.

Но да мисля над това нито щеше да я върне, нито щеше да задуши вината, която изпитвах. Нищо нямаше да успее.

— Готова ли си, Холи?

Прогоних неприятните мисли от ума си... Джей Си, изнудването на компанията, вината си... изпънах гръбнак, за да изглеждам по-висока в изтърканите си ботуши.

— Готова съм. Нека започнем от началото.

Останалата част от репетицията мина добре, тъй като останах фокусирана върху момента и върху музиката си. Да пея собствените си песни, дори по време на репетиция, бе достатъчно, че да ме измъкне от черната дупка, в която се бях озовала.

Когато приключихме с репетицията, започнах да събирам нещата си и погледнах часовника. Смятах да отида у Мик и Тана за вечеря, а след това обратно у дома, за да се приготвя за двете представления преди почивката на турнето. Първа спирка, Филадельфия, а след това в Голямата ябълка.

Метнах чантата си на рамо и почувствах как телефонът ми вибрира, индикирайки че имам съобщение. Измъкнах го и видях, че Тана ми е писала.

„Тана: Мислех, че каза, че няма да го направиш!!!“

Бързо написах отговора си.

„Аз: ??? За какво говориш?“

Отговорът на Тана не пристигна, докато не се качих в колата и не запалих двигателя.

„Тана: Джей Си. Годож.“

Грабнах телефона щом излязох от паркинга на „Хоумгроун“ и паркирах на безопасно място. Броят на бомбите, които пусна по време на разговора ни, беше впечатляващ. Почти успя да бие мистър Финчли, съседът на баба, когато съдия-изпълнителят дойде да прибере новия му кабриолет, тъй като печалбите от бингото не покриваха вноските.

Преди да успее да набера, телефонът ми звънна. Тана.

— Не съм — отговорих веднага.

— Хмм, скъпа, виждала ли си какво е публикувал Перез Хилтън? Тъй като това е снимка на Джей Си, и то най-отгоре, купуващ шибан годожен пръстен. Ухилен до уши.

Какво? Няма начин. Няма. Начин.

— Това е невъзможно. Те просто...

— Затвори телефона и провери в Гугъл, Холи. Случва се. Смятат да те притиснат в ъгъла и нямаш време за губене. Имаш нужда от план.

— План?

Напрегнах мозък в опит да измисля нещо, но единственото, което ми хрумна, бе как стоя на сцената на „Новогодишното шоу“ на Дик Кларк и да избълвам думите „начукай си го“ в лицето на Джей Си, когато ми зададе въпроса.

С кариерата ми щеше да бъде свършено. Мечтата ми щеше да умре.

Тана беше права, имах нужда от план. Тъй като да се метна на автобуса за дома нямаше да бъде част от бъдещето ми. Може да бях много неща, но не се предавах току-така.

ТРЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Бъдни вечер, Ню Йорк Сити

Отегчен.

Не е безопасно състояние за човек като мен. Кофти работи се случваха, когато съм отегчен. Имам склонността да се забърквам в опасни ситуации, когато търся нещо, с което да изпомпя адреналина от тялото си. Като например излизам навън, избирам три жени и ги представям една на друга по възможно най-развратния начин.

Съди ме колкото си искаш, не ми дреме за мнението ти. Притежавам половината от този град, а другата половина просто не си струва да бъде притежавана.

Може, ако искаш, сама да провериш чатала на панталоните ми „Гучи“. Няма и следа от издутина при мисълта за четворка. Тройките някак ги прежалвам, но тъжното е, че дори мисълта за четворка не може да накара пениса ми да се заинтригува.

Защото съм дяволски отегчен.

Бутнах стола и надникнах през прозореца на кулата си. Виждаш ли това, което е под мен? „Пето Авеню“ и моят град. Намираме се на север от парка, което значи, че коледните светлини са навсякъде.

Мамка му, как мразех Коледа. Още един празник, който да ми напомня за куп неща, които искам да забравя. Но достатъчно с тези простотии. Извадих телефона от джоба си и плъзнах пръст по екрана. Имах стотици номера, на които да звънна и да имам мацка върху пениса си след най-много петнадесет минути, дори на Бъдни вечер. Отново. Чаках някакъв знак за раздвижване в панталоните си, но не получавах нищо.

Членът ми сигурно бе счупен. Нямахе никакво друго обяснение... освен това, че съм отегчен от вариантите си. Знам, че се повтарям, но като съм отегчен, стават кофти работи. Миналото ми е изпълнено с грешки, които са възникнали след някоя такава ситуация.

Но знаеш ли какво? В настроение съм да направя още една грешка. Време е да грабна самото си и да видя в каква неприятност ще успея да се забъркам тази нощ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ХОЛИ

Бъдни вечер, Ню Йорк Сити

За Коледа ще си подаря мъж! Да, мъж.

Мога да го направя. Наистина мога. Така мисля. Може би.

Тъкмо преминах през вратата, когато започнах да оглеждам лъскавия бар на хотела, търсейки възможност. Топлината от уискито, което изпих на афтър партито, се разливаше в мен с щастливо мъркане. Имах нужда повече от течен кураж, за да се навия на този план. Мисля, че е безопасно да кажа, че това е първото ми родео.

И, разбира се, бях избрала нещо, което е много над възможностите ми. Но кой би предположил, че барът на хотела може да е толкова лъскаво местенце? „Роуз Клуб“ в „Плаза“. „Пето Авеню“, Ню Йорк Сити.

Едва потиснах желанието да погледна дали каубойските ми ботуши не са оставили кални следи по скъпия килим и се зачудих дали това е първият път, в който момиче от Кентъки стъпва облечено така на това място. Макар че тези ботуши бяха част от сценичния ми костюм и с кожените си ресни и инкрустираните камъчета бяха много по-хубави от моите изтъркани ботуши, които бях зарязала в автобуса.

Синкаво-лилавият блясък, идващ от светлините, разположени на куполовидния таван, караше всичко да изглежда така, сякаш някой е накиснал стаята в гроздов сок, карайки бара да изглежда сякаш е от друг свят. Един поглед към хората тук ми бе достатъчен да разбере, че те са от напълно различна планета от моята.

Но изтласках настрана колебанията и се приближих до лъскавия дървен бар. Ако смятам да направя това, щях да имам нужда от още една доза течен кураж.

Плъзнах се на един от виолетовите столове, напълно наясно, че миниатюрната ми дънкова пола се набра леко нагоре по бедрата ми. Един мъж, седящ на стол встрани от моя, фиксира краката ми, докато

отпиваше от чашата си. Не можех да кажа какво пие, защото не виждах цвета заради хилядите проблясващи светлини.

Бях благодарна за тези светлини. Този цвят е някак сладък и секси и ми даваше куража да продължа да следвам плана си.

Коледният ми списък може да бе кратък, но определено бе важен. Един мъж с твърд пенис и горещо тяло, който да отвлече ума ми от мъката, която ме преследваше тази вечер.

Взех менюто с напитките и го отворих. Озовах се точно на страницата, която ми трябваше. Американско уиски. Най-доброто наоколо. Устата ми остана отворена, когато прочетох цените.

— Мамка му. Шестнадесет долара за „Джак Даниелс“? Какво, по дяволите? Да не би Джак да се е надигнал от гроба и сам да го е забъркал? По... дяволите. — Гласът ми се прекърши и всички в бара, включително и барманът в шикозния си костюм, се обърнаха да ме погледнат.

Мъжът до мен явно прие това един вид за покана и се плъзна на виолетовия стол до мен. Гласът му бе толкова мазен, колкото и думите му.

— Ще почерпя хубавицата едно питие. — Той махна с ръка към бармана. — Сложи каквото си поръча тя на моята сметка.

Е, това не отне много време.

Плъзнах поглед по него и издутината под бялата му риза веднага го дисквалифицира, тъй като му липсваше горещото тяло, което бе една от точките в коледния ми списък. Но може би това бе ситуация, в която просякът не можеше да избира?

Никога не съм била купонджийка, но няколкото пъти, в които излизах с момчетата след някое шоу, винаги попадах на тези бизнес типове, които изглежда прекарваха много време на път и никакво във фитнеса на хотела.

Изпълних се с примирение. Може би това бе най-доброто, което бих могла да получа? Едно бе сигурно, дори през омаята на уискито... това бе най-тъпото нещо, което можех да измисля.

— Благодаря, но мисля, че съм се изгубила леко тази нощ. — Затворих менюто. — Вероятно трябва да се прибера в стаята си.

Звукозаписната компания ме бе настанила в „Плаза“ като жест на добра воля, задето се бях съгласила да участвам в шоуто на Бъдни

вечер. Аз лично никога не бих пръснала такава сума за хотел, дори и да имах толкова пари за харчене... а аз нямах.

Той сложи ръка на моята.

— Как може да си изгубена, когато току-що те намерих?

Репликата беше евтина, а дори не бях сигурна, че е реплика. Но и в двата случая по-добре да се задоволя с някакъв десерт от румсървиза и парти за един.

Плъзнах се от стола си, но хватката му се стегна около ръката ми миг преди другата му ръка да се плъзне по бедрото ми, повдигайки полата ми.

— Не може да си тръгваш още. Все още не сме се запознали. Остави ме да те почерпя питие. Обещавам, че ще си струва, сладкишче.

Тръпка на погнуса от докосването му премина през мен и започнах да се боря да се откъсна от хватката му, но той не се отказваше. Вероятно ме бе помислил за проститутка, но полата ми не беше *чак толкова* къса.

Посягайки надолу, за да избутам ръката му от бедрото си, аз забих нокти в дланта му, но той просто стегна хватката си.

Сериозно, свят? *Това* ли заслужавам, когато се опитвам да получа малко безобидно забавление? Не. Е. Честно.

Дръпнах ръката му и отворих уста, за да му наредя да ме пусне, когато един груб, дълбок глас се обви около мен.

— Ще съм ти благодарен, ако си свалиш ръцете от жена ми.

В следващия миг неканените ръце, които ме държаха, изчезнаха и навлекът се препъна, ставайки от стола. Погледът ми се откъсна от него, докато той се опитваше да запази равновесие, и погледнах през лявото си рамо.

Още един мъж, облечен в костюм. С тази разлика, че вместо да приближава петдесетте и да е с наднормено тегло, този можеше да е само божия дар за жените. Или може би просто моят подарък от дядо Коледа под формата на спасител? Защото, майко мила! Тъмнокестенявата му коса падаше перфектно на челото му, а скулите му можеха да са изваяни само от някой италиански майстор-скулптор.

В пропития ми с уиски мозък се мярна мисълта, че той ми е някак познат, докато тъмните му очи изгаряха моите, сякаш ме

предизвикваше да се включа в играта му. Не знам каква точно бе тя, но за него... за него бях склонна да опитам.

Сексапилният мъж в костюма вдигна ръка към косата ми и леко улови една къдрица между пръстите си. Тъмният му поглед не се откъсна нито за миг от моя.

— Скъпа, казах ти, че играта да сваляш непознати, за да ме накараш да ревнувам, е за новогодишната нощ, а не на Бъдни вечер.

Другият направи крачка назад и споменът за докосването му изчезна толкова бързо, колкото и той самия. Беше сякаш да гледаш подбора в природата: Бета мъжкарят отстъпва пред Алфа, а секси мъжът в костюма бе стопроцентово Алфа куче в тази ситуация.

Каквито и феромони да разпръскваше той, те ме накараха да се завъртя на виолетовия стол и да се притисна към него, без да се замислям. Беше милион пъти по-добре, отколкото самата представа да се доближа и запозная с господин „Нахални ръце“. Протегнах ръка и потърках кожата си там, където ме беше докоснал кретенът, и където вече се бяха появили червени следи.

Алфа кучето не пропусна движението ми. Той обви закрилнически ръка около раменете ми и заговори на господин „Нахални ръце“ с тихо, опасно ръмжене.

— Ако не искаш да си събираш зъбите до следващата Коледа, предлагам ти да си платиш сметката и да се омиташ отгук, преди да съм си изпуснал нервите. Никога повече не си слагай ръцете върху жена, която очевидно не се интересува от теб.

„Нахални ръце“ явно все още не бе разпознал Алфа мъжкаря.

— Тя дойде тук и изглеждаше така, сякаш си търси мъж. И беше дяволски заинтересувана. Може би трябва да сложиш каишка на жена си, ако не можеш да я контролираш.

Отворих уста, за да му кажа, че определено не бях заинтересувана, но Алфата проговори пръв.

— Предлагам ти да се омиташ, докато още можеш да го сториш.

Изражението на Алфа явно бе по-заплашително и от думите му, защото „Нахални ръце“ щракна с пръсти към бармана, който на мига му подаде кожена папка. Очевидно барманът бе станал свидетел на цялата размяна на реплики, тъй като на устните му играеше лека усмивка.

Алфа плъзна ръка на кръста ми и ме притисна към широките си гърди. Всичко, което можех да направя, е да се насиля да не измъркам и да се отъркам в него като доволна котка на топло.

Какво ми става? Никога преди не бях реагирала така на някой мъж. Би трябвало да искам да се изкъпя, за да прогоня спомена от докосването на другия, а вместо това просто ми се искаше да се доближа възможно най-много до водача на глутницата зад мен.

„Нахални ръце“ отвори папката със сметката и започна да бърника по дрехите си в търсене на портфейла.

Алфа кучето не пропусна да добави:

— И гледай да оставиш добър бакшиш.

Другият мъж започна да брои банкнотите, а палецът на Алфа кучето започна да ме милва напред-назад по стомаха, точно под гърдите ми. С всяко негово докосване се притисках малко по-силно към него, чувствайки се така, сякаш всичките ми нервни окончания са се събудили изведнъж за живот.

Гърдите му избоботиха, когато каза.

— Две стотачки са достатъчни. Все пак е шибаната Коледа. Не бъди стиснат, скапаняко.

Прехапах устни, за да задържа кикота, който се надигна в гърдите ми.

„Нахални ръце“ бутна две стотачки в кожената папка, преди да я затръшне и да стане от стола.

Той направи едва три стъпки, когато Алфа се обади отново:

— Дяволски се надявам, че няма да забравиш да се извиниш на *жена ми* за това, че се държа като скапаняк, преди да си тръгнеш.

„Нахални ръце“ спря и се наежи.

— Съжалявам, госпожо. Извинявам се най-смирено.

Коремът ми се разтреса от потиснатия беззвучен смях, който напираше в мен, и Алфа ме стисна по-силно.

— Нещо забавно ли има, скъпа?

Докато се чудех дали трябва да се помотая и да остана още малко притисната към него, или да се отдръпна, за да го погледна в лицето, той взе решението вместо мен и отместе ръката си. Издърпа стола, който беше до моя, разкопча сакото си и седна.

Очаквах от него да се обърне и да започне да ми обяснява какво се случи току-що и защо, по дяволите, ме спаси, представяйки се за

мой съпруг, но той просто повдигна два пръста.

— „Бушмилс 21“ за дамата.

Барманът се появи на мига и кимна, преди да посегне към висока бутилка на рафта.

— Искам двоен шот „Джак“ — казах аз, поправяйки го.

Барманът замръзна, поглеждайки от мен към Алфа кучето. С периферното си зрение забелязах, че той просто поклати глава.

— Тя ще пие „Бушмилс“. Ще обогатим вкусовете й.

Погледнах го и отворих уста да възразя, но бях разсеяна от профила му. Мъжът беше красив — от тъмната си коса и също толкова тъмните очи до черната му вратовръзка, частично прикрита от подходящ черен елек с три копчета. Погледът ми се насочи по-надолу към издутината на панталоните му. Преглътнах и си спомних защо точно бях дошла в бара тази вечер.

И тогава прозрението ме удари, също като плисването на киша от преминаващо по улицата такси по ботушите ми. Знаех точно кой е той, тъй като изглеждаше по същия начин, по който изглеждаше и на снимките от корицата на „Форбс“, който видях в дома на Тана преди няколко месеца. Все още си спомнях водещото заглавие: „Крейтън Карас мачка конкуренцията“.

Е, определено тази нощ той смачка конкуренцията. В мен се надигна вълна от нервност. *Холи си подарява мъж за Коледа* изведнъж оживя с пълна сила.

Но как да го направя? Никога преди не бях предлагала на непознат в бар, какво остава на милиардер. Или той вече си е направил заключенията и просто ме чака да схвана намеренията му за вечерта?

— Ще обогатяваме вкусовете ми? — изрекох думите позадъхано, отколкото ми се искаше.

Пълните му устни се извиха в мързелива и все пак хищническа усмивка.

— В това отношение и, надявам се, в още няколко други, преди да е изтекла нощта.

О. Боже. Мой.

Наистина се надявам, че знам в какво се забърквам.

ПЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Чукай ме.

Това казваха влажните ѝ като на сирена червени устни и не бях сигурен, че дори има някаква представа колко апетитно изглежда, кацнала така на стола. Тя се завъртя и кристалите на ушите, шията и китката ѝ блеснаха във виолетово под светлините на „Роуз Клуб“... светлина, която бе свикнала да се отразява повече в диамантени бижута, отколкото в кристали.

Тя привлече вниманието ми още щом влязох през вратата, защото изглеждаше толкова не на място тук. Но не можех да откъсна очи от нея, защото... мамка му. Нямам идея защо. Имал съм много красиви жени, но тази тук бе коренно различна. Не беше като подготвените, породисти жени, които изпълваха това място, хихикайки и оглеждайки се за следващата плячка, която да оближат.

Не. Един поглед към нея и разбрах, че е необучена и невинна. Тя не бе от типа жени, които хвърляха въдицата си тук с надеждата да уловят голяма риба, и точно липсата на мотив зад намеренията ѝ бе по-привлекателна, отколкото очаквах. Начинът, по който инстинктивно се включи в играта ми и не се отдръпна от докосването ми. По дяволите, тя се облегна на мен, желаейки повече. Жени като нея се срещат рядко, а аз съм от типа мъже, които оценяват това качество най-много от всичко, що се отнася до избора на жена.

О, все пак, беше факт, че тя седеше тук в този бар на Бъдни вечер, без пръстен на ръката си... не бях сигурен как тъпия шибаняк пропусна липсата на малкия аксесоар. Това ми показа, че тази нощ, в този град, тя бе толкова сама, колкото и аз.

Отегчението сега бе последното нещо, за което мислех. Невинното момиче успя да прогони всички следи от скука.

На мига взех решение. Тази нощ тя ще е *моя*.

Барманът, Арик, както гласеше табелката на униформата му, постави чашите с уиски пред нас.

— Моля, кажете ми, ако имате нужда от още нещо, г-н Карас.

Трепнах, когато той каза името ми. Очаквах изражението ѝ да се промени на мига, да покаже алчни нокти и да ги впие в мен.

Вместо това погледът ѝ бе насочен към ниската чаша пред нея.

— Колко ще ми струва това питие? Десет долара на глътка?

Едва сдържах стона си, чувайки думата „глътка“, защото, мамка му, аз бях мъж и вече си представях пениса си в устата ѝ.

— Нито долар, скъпа. Не бих позволил на жена да пие сама и, проклет да съм, определено не ѝ бих позволил да плати сама пиетието си.

Очаквах тя да възрази, но отново ме изненада, когато не каза нищо, а вдигна чашата и помириша съдържанието ѝ, преди да изкоментира:

— Мирише ми като на... бонбони?

— Печен карамел и черен шоколад.

Устните ѝ се притиснаха към ръба на чашата и тя отпи малка глътка. „Мамка му.“ Гърлото ѝ се раздвижи, докато поглъщаше ликьора.

Исках да вкуся устните ѝ. По дяволите, исках да я вкуся цялата. Наведох се, без дори да успея да осъзная какво правя, но изпитвах нужда да вкуся любимото си ирландско уиски от нея, вместо от чашата.

Но тя замръзна, и аз също.

Кафявите ѝ очи се разшириха.

— Майко мила, това наистина е много добро.

Гърдите ми се разтресоха и се засмях.

— Дяволски си права.

Устните ѝ се извика в лека усмивка и тя отново надигна чашата, този път за една по-голяма глътка, а членът ми запулсира притиснат към ципа на панталона ми. Исках я на колене, а огромните ѝ кафяви очи да са насочени към мен, докато обгръщам лицето ѝ с ръце и тласкам члена си между червените ѝ устни.

— Поеми повече — казах ѝ аз.

Веждите ѝ се повдигнаха, но тя се съгласи. Или просто направи това, което мислеше, че искам аз.

„Не, скъпа. Просто се упражнявам какво ще ти кажа, докато чукам прекрасната ти уста.“ Тя бе прекалено наивна, за да го разбере,

но скоро това щеше да се промени.

Пенисът ми подскочи отново и знаех, че ако не го успокоя, скоро може да припадна от липсата на кислород, който не може да достигне до мозъка ми. Никога не съм реагирал толкова бързо и толкова силно към някоя жена. Всичко бе на абсолютно първично ниво, но нямам намерение да мисля над този въпрос. Просто прегърнах фактите.

Умът ми започна да се блъска, обмисляйки всички реплики, с които бих могъл да я измъкна от този бар, да я завлека в мезонета си за една нощ без задръжки, където да се чукаме, докато събудим съседите, а и след това, когато тя ме изпревари.

— Женен ли си? Имам предвид, като изключим това, че си фалшивият ми съпруг? — попита тя и лека усмивка изви устните, които исках да чукам.

Не мога да обясня защо изиграх ролята на фалшивия ревнив съпруг, единственото, което знам, е, че тя събуди най-първичните ми инстинкти със силно чувство на притежание. Ако бяха още малко по-силни, сигурно щях да обикалям бара и да опикавам в кръг около нея, за да маркирам територията си и да предизвиквам всеки мъж с достатъчно големи топки, опитал се да ми я отнеме.

Това бе напълно ново и странно чувство за мен. Обикновено мозъкът ми функционираше по един и същ начин: „Секси. Искан да чукам“.

Толкова просто. И нищо повече.

Дами, мъжете не сме особено сложни същества. Секси ли си? Значи мъжете, които те познават, искат да те чукат. Това се нарича човешка природа.

Но не беше толкова лесно с тази накичена с дрънкулки, обута в каубойски ботуши сладурана. Тя бе като възбуждаща глътка свеж въздух за мен и нуждата да заявя притежанието си над нея се бе настанила най-отпред в примитивната част на мозъка ми.

Усмивката ѝ се стопи и аз побързах да се върна към разговора, който се очаква да проведе с нея. Обаче вече забравих въпроса ѝ.

— Защо се мръщиш, скъпа?

Тя се напрегна на стола си.

— Първо, не ме наричай „скъпа“. Второ, ако си женен, можеш да си изнесеш лъскавия задник на друга маса.

Изсумтях. Значи това беше въпросът.

— Не съм женен. Защо, да не си търсиш съпруг?

Чипото ѝ носле се вирна нагоре.

— Не. Абсолютно не.

Повдигнах една вежда. Жените, които познавах, щяха да сметнат това за предложение... въпреки, че не беше. И щяха да се вкопчат в него.

— Имаш проблем с цялата институция или просто таиш прекалено уважение към себе си?

Тя отпи още една глътка, този път доста голяма. Довърши питието си и остави чашата на бара. Кафявите ѝ очи се насочиха към моите.

— Не съм дошла тук да говоря за брак. Дойдох тук, за да намеря мъж, който изглежда свестен, и да видим какво ще ни донесе нощта. — Тя вдигна чашата си, за да отпие още една глътка, сякаш да подсили думите си, но чашата вече бе празна. Остави я на бара и забързано продължи: — Мислиш ли, че ти може да си този мъж?

Имах неприятното усещане, че без уискито никога нямаше да събере достатъчно кураж да ми зададе този въпрос. Но това се припокриваше перфектно с плана ми. Тя ми даваше поканата, от която се нуждаех, а аз не бях от типа мъже, които прецакват перфектните възможности.

Вдигнах чашата си и отпих глътка, преди да я поставя отново на коктейлната кърпичка с надпис „Роуз Клуб“ на бара. През цялото време нито за миг не прекъснах зрителния ни контакт.

— Откъде си? — обикновено не задавах въпроси, но за нея исках да узная всичко.

— Има ли някакво значение? — попита тя и не можах да разбера дали се прави на сдържана, или това е обичайното ѝ държание.

— Просто се чудя къде отглеждат жени, които казват точно това, което мъжете искат да чуят, докато седят до красива жена в бар.

Бузите ѝ се покриха с лека руменина и подозирам, че не беше от уискито. Невинността ѝ се излива от нея на талази. Искам да видя колко повече може да се изчерви. Искам да видя отпечатъка от дланта си на задничето ѝ в същия цвят.

Станах и протегнах ръка. Погледът ѝ се насочи към нея и тя се поколеба за миг, преди да я приеме.

Добро момиче.

Сключих пръсти около нейните, а тя се плъзна от стола. Дори с токетата на ботушите ѝ главата ѝ едва стигаше до гърдите ми.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В дома ми.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз... аз имам стая. Тук. Искам да кажа, ако искаш. Или, или... — заекна тя и знаех, че се налагаше да я успокоя, преди да се изплаши.

Вдигнах ръка към брадичката ѝ и помилвах с палец бузата ѝ, проследявайки дяволски сексапилното изчервяване.

— Да. Искам.

Тя преглътна и кимна.

Моя е.

Не исках да я пускам, но го направих. След като извадих щипката за пари от вътрешния джоб на самото си, отброих няколко стотачки. Не можех да дам по-малък бакшиш от скапаняка, иначе щях да приличам на тотален мизерник. Пъхнах ги под празната си чаша, но спрях и измъкнах още няколко банкноти, махвайки на бармана.

— Да, сър?

— Ще вземем една нова бутилка „Бушмилс“. — Погледнах надолу към жената, върху, зад, в и под която смятах да прекарам остатъка от нощта.

Барманът действаше бързо и само след няколко минути бях обвил пръсти около гърлото на бутилката, а с другата ръка бях притиснал длан към тесния ѝ гръб.

Наведох се към нея, така че устните ми почти да докоснат ухото ѝ.

— Води, скъпа.

ШЕСТА ГЛАВА

ХОЛИ

Добре съм. Ще се справя.

Мога да направя така, че да изглежда сякаш знам какво, по дяволите, върша.

Свалка за една нощ? Няма проблем.

Секси милиардер в костюм от три части, който вероятно струва повече от колата ми? Не е голяма работа.

Това бяха хаотичните ми мисли, докато водех двама ни към асансьора, а горещата му ръка сякаш прогаряше блузата ми.

Все още не мога да повярвам, че думите излязоха от моята уста. Баба ми ще се обърне в гроба, ако разбере, че смятам да спя с мъж, който бях забърсала в бара. Още една вълна от мъка ме заля и се препънах.

Той забави ход и ме погледна.

— Размисли ли?

Въпросът му не беше развеселен, а напълно сериозен. В този момент някакво шесто чувство ми подсказа, че именно той е мъжът, който ще ме накара да забравя за всичко, което ме измъчва.

Срещнах погледа му.

— Не. Не съм размислила.

— Добре.

Едничката дума изпрати тръпки от вълнение през цялото ми тяло. Този мъж възбуждаше в мен най-първичните ми инстинкти. Имам предвид, кога някой костюмиран милиардер ме е възбуждал? Обикновено, като оставим настрана някой странно подпийнал фен, по мен се заглеждаха най-обикновени момчета и там нямаше *никакви* искри.

Как може да се възбудям, знаейки колко над нивото ми е той?

Стомахът ми се разбунтува, сякаш цял куп летни дървесни жаби се бе освободил. Не бях толкова нервна дори първият път, когато застанах на сцената на „Кънтри мечти“. Вероятно така се чувства

играч от малката лига, когато за пръв път стъпи на полето на голямата лига.

Погледнах надолу там, където бе хванал ръката ми, и нямаше как да не забележа издутината на панталона му.

О, майчице. В какво се забърквам? Той сигурно спи само със супермодели, мамка му, може да има всяка жена, която пожелае. А сега получаваше мен. Старата несигурност се подаде от сенките. Не бях достатъчно добра за този мъж и го знаех.

Влязохме в асансьора, а сърцето ми биеше толкова силно, че се зачудих дали той не го чува. Забравих, че все още зяпам пакета му, когато той повдигна с пръсти брадичката ми.

— Видя ли нещо, което да ти хареса?

Бузите ми пламнаха още по-силно и аз вдигнах очи към развеселения му поглед.

„О, мили боже. Той ме хвана да гледам пакета му. Издъни се, Холи! Издъни се!“

— Ааа...

— Не се тревожи. Нямам нищо против.

Изричайки думите, той погали скулата ми с палец. Докосването бе толкова интимно, караше ме да искам да се облегна на него и да се оставя напълно във властта му.

— Как е името ти, сладурче?

Стиснах зъби при умалителното обръщение. Мразех някой, който не познавам, да ме нарича „захарче“ или „сладурче“, любимите обръщения на баба ми. Изглеждаше толкова фалшиво и отново ми напомни какво бях изгубила.

— Никакви имена — казах бързо.

Тъмните му вежди се повдигнаха почти до линията на косата му.

— Наистина? Не искаш ли да знаеш моето?

Не беше честно от моя страна, защото вече знаех неговото, но отговорих така или иначе.

— Не. Не е нужно да знам името ти.

Той ме погледна за една дълга минута, преди просто да кимне.

В мига, в който вратата се отвори на моя етаж, той ме сграбчи за ръката, измъкна ме от асансьора и мисля, че едва сега с пълна сила осъзнах, че това, което се случва, е истина.

В мен се надигнаха едновременно разбиране и раздразнение, когато той изръмжа:

— Коя стая?

„О, господи. Какви ги върша? О, чакай, точно така. Бях на път да си подаря свалка за една нощ с милиардер. Влез в играта, Холи. Можеш да го направиш.“

— Ъм, 1919.

— Ключ?

Плъзнах ръка в задния джоб на дънковата си пола и извадих ключа. Измъквайки го от пръстите ми, той ме задърпа надолу по коридора към стаята.

Поне нямаше да трябва да се тревожа, че ще ми се наложи да поема водачеството, тъй като имах чувството, че Крейтън Карас ще бъде също толкова взискателен и доминиращ в спалнята, както се говори, че е в заседателната зала.

Мамка му.

СЕДМА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Трябва да действам бавно. Трябва да се насладя на времето си с нея. Тя е от типа жени, които трябва да вкусиш и оцениш, но исках да вкуся невинността ѝ толкова силно, че дори нямаше да се опитам да бъда бавен.

Задничето ѝ беше в ръцете ми и вече я бях притиснал до стената, преди вратата да се затвори след нас и бутилката с уиски да тупне на пода. Нападнах устата ѝ, плъзгайки език между яркочервените ѝ устни. Мамка му. Толкова дяволски сладка, точно както знаех, че ще бъде.

Тихият ѝ стон отекна направо в топките ми. Притиснах се към нея, а членът ми се отърка в котенцето ѝ. Тя изскимтя и потръпна срещу мен; инстинктите ѝ бяха силни въпреки невинността ѝ. Посегнах надолу и обвих единия ѝ крак около мен, а тя излезе доста схватлива и повдигна и другия си крак. Полата ѝ се набра около кръста, а токовете на ботушите ѝ се забиха в задника ми. Нуждата ми да я обладая лакомо нарасна главоломно, когато тя заби нокти в раменете ми, за да намери опора.

„Не се тревожи, скъпа. Няма да те оставя да се отдалечиш.“

Зарових едната си ръка в косата ѝ, дърпайки я назад, за да ме погледне.

— Когато те пусна, ще съблечеш всичко, освен ботушите и бикините си, и ще застанеш на ръце и колене върху леглото.

Очите ѝ се разшириха, очевидно шокирана от думите ми.

О, това щеше да бъде забавно.

Започнах да я смъквам към земята, но бедрата се стегнаха около кръста ми.

Затегнах хватката в косата ѝ.

— Разбра ли ме?

Тя кимна.

— Думи. Да или не?

— Да — прошепна тя.

Почувствах, че усмивката, която изкриви устните ми, бе напълно хищническа.

— Ще бъдеш шибано непослушно момиче за мен, нали?

Устата ѝ се отвори, но вместо да проговори, тя я затвори и глътна силно въздух... както скоро щеше да гълта пениса ми. Щеше да е идеална.

— Искаш ли да знаеш какво правя с непослушните момичета?

Тя кимна.

— Каквото си поискам.

Зениците ѝ се разшириха и знаех, че е разбрала точно къде я искам. Устните ми се снижиха към нейните и отново я погълнах. Вкусът на уискито ми напомни, че искам да го оближа от цялото ѝ тяло, да отпия от сладкото ѝ котенце.

Мамка му. Какво имаше в тази жена, че ме караше да изгубя целият си самоконтрол?

Не ме интересуваеше достатъчно, че да си отговоря на въпроса, тъй като тя обви ръце около тила ми и ме дръпна към себе си. Малкият ѝ бърз език се преплете с моя и вкусът ѝ... Исусе! Той открадна логиката и здравия ми разум.

Дръпнах се от ръба на пропастта и от устните ѝ, бавно смъквайки я да стъпи на пода.

— Какво... — полупротеста ѝ бе слаб, и тя притисна длани към гърдите ми, за да запази баланса си.

— Веднага — казах, чакайки я да реагира.

— Какво? — попита тя отново, този път малко по-твърдо.

— Казах ти къде те искам. И те искам там веднага.

Тя примигна, сякаш се опитваше да прогони страстната омая.

Не мисля така. Сложих ръце на раменете ѝ и я обърнах с лице към леглото.

— Съблечи се. Остави само бикините и ботушите. Искам те със задниче във въздуха.

Пуснах я и тя се препъна напред. Потиснах нуждата да ѝ помогна, защото ако я докоснех отново, щях да съдера всяка дреха, с която бе облечена.

Трябва да ѝ призная обаче, тя успя да възвърне равновесие, при това бързо. Чудех се колко ли остро ще започне да се оплаква от

заповедите ми, но не се наложи да се чудя дълго. Посегна към подгъва на блузата си и се поколеба, поглеждайки към мен през рамо.

„Продължавай“, мисля си, чакайки да видя колко добре ще се справи в изпълняването на заповедите ми, изречените и неизречените.

Тя прехапа устната си, погледна пак напред и бавно измъкна блузата през главата си. Дрехата се залюля за миг между пръстите ѝ, преди да я пусне на пода. Тя спря отново и се зачудих дали няма да се откаже. Но не го направи. Чу се звук от отваряне на цип и тя смъкна полата си. Тънка лента червен плат покриваше малка част от перфектното ѝ задниче с цвят на праскова.

Мамка му, тя е перфектна.

— Сутиенът също — напомних ѝ, когато тя отпусна ръце отстрани на тялото си.

Хвърли ми още един поглед през рамо, преди да посегне назад и да откопчае и свали сутиена. Той се приземи върху купчинката дрехи на пода. Ръцете ѝ се насочиха към ластика на бикините ѝ.

— Спри!

Тя замръзна, когато изрекох заповедта си.

— Трябва да се научиш да чуваш по-добре, непослушно момиче. Остави ги. Искам те на леглото, застанала на ръце и колене с вирнато нагоре задниче.

Погледът ѝ се насочи към леглото, когато направи една колеблива стъпка към него. Минах пред нея, сграбчих покривката на леглото и я метнах настрани. Ръцете ѝ се притиснаха към чаршафите, когато залитна напред. Тя остана неподвижна само за миг, преди да се качи на леглото и да изпълни нареждането ми.

— Смятам да съдера от тялото ти тези малки тънки бикини и да изпия сладкия сок от вагината ти за десерт.

Когато цялото ѝ тяло потръпна от думите ми, се зачудих дали някой досега ѝ е говорил толкова грубо. Силно се съмнявах.

И все пак не помръдваше. Не се опитваше да избяга, тъй че продължихме.

ОСМА ГЛАВА

ХОЛИ

Думите му. Боже господи, *думите му*. Бях чела такива неща, но никога не бях чувала някой да ги изрича. Толкова мръсни, толкова порочни... и, Господ да ми е на помощ, толкова *горещи*. Може би има нещо сбъркано в мен, но ми хареса. Исках да ми казва какво да правя, защото ако може да ме накара да се чувствам така само с думи и няколко целувки, то исках още.

С ъгъла на окото наблюдавах как сваля сакото си и го хвърля на стола в ъгъла на стаята. Ръкавелите му издрънчаха, когато ги пусна върху тоалетката. Ръцете му не спряха нито за миг и разкопча ризата си, мятайки я върху сакото. Когато тръгна към леглото, запали пламъци в тялото ми.

Очаквах нежно докосване, ласка, но вместо това ръката му плесна голата буза на задните ми части. Лекото жилване проехтя през тялото ми, следвано от горещо, страстно парене.

Изписах тихо и се опитах да отдалеча задника си от обхвата му, но не бях достатъчно бърза.

Нова плесница се стовари върху същата задна буза, но този път по-ниско, където се събираха бедрата ми.

— Защо... — започнах аз, но ръката му покри мястото, което пареше от плесницата му, карайки ме да замълча. Собственическото стисване на дланта му бе последвано от плъзването на палеца му под ръба на бикините ми.

— Тези ще ги задържа — каза той и дръпна деликатните ми бикини от едната страна, късайки ги така, че да останат да висят на левия ми крак. Още едно дръпване и ги нямаше. — А пляскането беше наказание, задето се поколеба, преди да изпълниш заповедите ми. Освен това умирах да видя отпечатъка от дланта си на задничето ти от мига, в който те забелязах в бара.

Отново думите му изпратиха вълна от желание през мен, която не бе като нищо, което бях изпитвала преди... докато дланта му не се

плъзна между краката ми и ме обхвана с ръка, преди да плъзне само един от пръстите си по влагата ми.

Той простена.

— Дяволски изкусителна си. Исусе!

Палецът му проследи отвора на тялото ми, дразнейки ме. Бедрата ми потръпнаха, и когато той потопи пръст в мен, вътрешните ми стени се стегнаха, посрещайки го, копнеейки да бъда изпълнена.

Какво ми става? Притиснах се назад и за миг той ме изпълни. Ръката му се отдръпна и заедно със студения въздух от оттеглянето му последва леко плясване по женствеността ми.

— Как...

— Алчното ми момиче се опитва да вземе нещата в свои ръце. Ще ти дам това, от което се нуждаеш, но ще го направим по моя начин.

Когато издишах остро, нова плесница опари същото място. В следващия миг сграбчи бедрата ми и ме завъртя по гръб с едно-единствено движение.

Главата ми още бе замаяна от рязката промяна на позицията, но погледът ми проследи как той се отдалечи от ръба на леглото, отиде обратно до входа на стаята и се наведе за миг, преди да се върне.

Коленичи в долния край на леглото, сграбчи коленете ми и ме издърпа към себе си, така че задникът ми едва не изпадна от леглото, а обутите ми в ботуши крака кацнаха на раменете му. Бях напълно разтворена и изложена пред него и за миг бях изпълнена с несигурност.

Той вдигна нещо и на мъждивата светлина в стаята забелязах, че това бе бутилката с уиски. Без да откъсва поглед от мен той я отвори и хвърли настрани капачката.

Хмм... моментът май не беше подходящ за по питие?

Той се наведе по-близо и дъхът му погали сърцевината ми.

— Не приключих с пиенето, докато бяхме долу. Затова смятам да пия от тази сладка малка вагина и да се напия от теб.

Отново порочните му думи изпратиха тръпка на нетърпение през мен, когато значението на думите ми проби през изпълнения ми с похот мозък. Щеше да направи... какво?

Нямах възможност да си задам въпросите, тъй като той наведе бутилката. Хладната течност потече по мен, направо към... устата му.

Той улови уискито с езика си, поемайки и част от влагата ми в същото време.

О, боже мой! О, боже мой!

Удоволствието искреше в мен, докато той смучеше, хапеше и ближеше. Не можех да се спра и повдигнах бедра, притискайки се към устата му, искайки все повече и повече от това удоволствие.

Той застина, уискито спря да тече и устата му се отдръпна от мен.

— За...

— Няма да свършваш, докато не ти позволя. Първо искам да се насладя на десерта си.

Зърната ми се втвърдиха и всеки сантиметър от тялото ми настръхна от силната възбуда.

— Добре — прошепнах аз. — Моля те, не спирай. Моля те.

Не знам кое бе това страстно създание, което молеше един мъж да облива с уиски женствеността ѝ, но, честно казано, не ме бе грижа. Очаквах да поднови започнатото, но той стори нещо друго, нещо напълно неочаквано. Прокара гърлото на бутилката надолу към клитора ми. Студеното стъкло изпрати тръпки на удоволствие през тялото ми.

Той няма да... не би... Въображението ми полетя към безумието, когато продължи да спуска надолу гърлото на бутилката. И по-надолу. Притисна я към входа на тялото ми, но не продължи напред. Вместо това отдръпна бутилката, притисна я към устните си и отпи.

Адамовата му ябълка подскочи нагоре, когато преглътна уискито, а моето гърло пресъхна като пустиня. Изглежда умееше да чете всяка моя мисъл, защото свали шишето и се наведе напред, притискайки краката ми към тялото ми.

Бутилката се снижи към устата ми.

— Отвори.

Наведе бутилката към устните ми и аз се подчиних на заповедта му навреме, за да може уискито да потече по езика ми. Отпихах, докато той не спря да го сипва, и когато тялото ми се поуспокои за миг, той се върна към първоначалната си позиция и един дълъг безцеремонен пръст проникна в тялото ми без никакво предупреждение.

Уискито прокара изгаряща пътечка надолу по корема ми, а тялото ми пламна от нужда там, където ме бе изпълнил. Тъмните му

очи не се откъсваха от моите, докато продължаваше да движи пръста си навън и навътре, а устните му се снижаваха бавно към клитора ми.

Пируваше с мен.

Оказах се високо на гребена на вълната и оргазмът ме погълна, когато той пъкна и втори пръст в мен за момент, преди да го извади и да тръгне надолу.

Уоу! Сгърчих се срещу забраненото чувство, което изпитах, когато пръстът му се притисна към малкия отвор между полукълбата на задните ми части. Отворих уста да възразя, но не успях да изрека нито дума, защото зъбите му нежно притиснаха клитора ми.

Силен стон се откъсна от гърлото ми, когато оргазмът сякаш разкъса тялото ми.

Когато замигах и отворих очи, той стоеше над мен. Явно бе свалил краката ми от раменете си, а аз дори не го бях осъзнала. Коланът му бе разкопчан, ципът на панталоните му свален и ръката му се бе обвила около огромния му пенис. Не бях виждала много на живо, но дори аз можех да разпозная чудовището, щом го видех.

— Искаш ли члена ми?

Смелият въпрос ме хвана неподготвена.

— Ъмм...

— Зададох ти въпрос.

Той се галеше от основата до върха и обратно, докато чакаше отговора ми.

Кимнах.

Но, естествено, на него не му бе достатъчно.

— Каж ми, че искаш да чукам малката ти стегната вагина така, че дори утре да ме усещаш в себе си.

— Аз... аз искам да ме чукаш.

Думите ми бяха толкова чужди, въпреки че, сядайки в онзи бар търсех именно това. Да намеря мъж с достатъчно увереност, че да ми даде това, което искам. Просто не очаквах да открия *него*.

— Не е достатъчно. Тази нощ си търсеше мъж и това беше очевидно. Затова помоли за това, което наистина желаеш. — Той сведе лице към моето. — Защото ще ти дам всичко, което искаш, и много повече.

Поех си дълбоко дъх. Той беше прав. Тази нощ имаше за цел да получа нещо, което желаех, и да прогоня вината, която ме разяждаше.

Събрах кураж, надигнах се на лакти, свих колене и разтворих бедра.

— Искам утре все още да те усещам в себе си.

На лицето му се разля дяволита усмивка.

— Добре. Защото ще ме усещаш.

Той изрита обувките си и захвърли панталоните си на пода. Очаквах да ми се нахвърли, но той вдигна панталоните си и измъкна портфейла си.

Мамка му. Напълно забравих да взема презервативите от несесера си в банята. Очевидно не бях много добра в тези свалки за една нощ.

Но тъй като вероятно нямаше да повтора това скоро, нямаше да си блъскам главата над този въпрос. Това бе още една причина да взема всичко, което мога, от тази нощ, преди да я оставя да избледнее в спомените ми.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Тя бе сладка, покорна и бе всичко, за което копнеех. Вътрешната битка между колебанията и нуждата ѝ беше толкова силна, че можех да я видя в погледа ѝ. Това само засили нуждата ми да я притежавам... повече, отколкото можех да си спомня да съм желал да притежавам нещо от много, много дълго време.

Но това бе целият самоанализ, който ще получите, приятелчета, защото имах кондом на пениса си, а пред мен бе най-сладкото котенце, което някога съм вкусвал, умоляващо ме да го обладая.

Мозъкът ми завря, когато тя плъзна ръка към клитора си и го потърка с пръст. Сега, ето това не го очаквах.

О, не. Няма да стане, сладурче. Това котенце стана мое в секундата, в която влязохме в стаята. Тя трябваше да разбере правилата, по които играеше.

— Докосни се отново и смятам да пляскам клитора ти, докато свършиш, а след това смятам да те чукам, така че после да не можеш да ходиш.

Ръката ѝ замръзна, а очите ѝ се разшириха шокирано. Невинната изненада в погледа ѝ вероятно бе най-еротичното нещо, което бях виждал. Но колкото и да обичах тези очи, исках я в позата, в която по начало си мечтаех да я чукам.

— Застани отново на ръце и колене.

Тя примигна няколко пъти, но изпълни нареждането ми.

Мамицата му, това задниче бе цяло произведение на изкуството. Прокарах ръце по него, обхващайки двете полукълба. Плъзнах члена си между бедрата ѝ, отърквайки се в горещата ѝ влага.

Дали осъзнава, че притиска задничето си към мен? Не успях да се сдържа да не го плесна отново.

Стонете и скимтенето ѝ разкъсаха последните остатъци от самоконтрола ми. Искях да я взема бавно, да я отведа до ръба, но не

можех да чакам. Настаних се срещу женствеността ѝ и само с един тласък се зарових в нея до основата.

— О, боже мой! — прошепна тя, а аз едва успях да я чуя заради кръвта, бучаща в ушите ми.

Не можех да се движа. Не можех да дишам. Стиснат бях в най-тясната, най-гореща вагина, в която пенисът ми е имал удоволствието да бъде. Като шибано религиозно изживяване. И да, наясно съм, че ще отида в ада. Отне ми няколко мига да събера акъла си, да съдържа оргазма, който вече стягаше топките ми.

Мамка му. Тази жена можеше да отнеме мъжеството ми, но, проклет да съм, няма да позволя да се случи.

Отдръпнах се назад и отново потънах в нея, чукайки я с дълги, уверени тласъци. Вътрешните ѝ мускули се свиха и стиснаха пениса ми, когато смених ъгъла, за да достигна G-точката ѝ. Тя заби пръсти в чаршафите, посрещайки всеки мой тласък и бутайки задничето си назад към мен в перфектен синхрон.

Бе яхнала същата вълна, на която се носех и аз, докато яздеше члена ми. Това беше като шибана секс поезия и не бях изпитвал нищо такова през целия си живот.

Реших да я притисна повече. Плъзнах ръце около бедрата ѝ и загах клитора ѝ с палец. Тя стисна бедра силно и ми се наложи да се боря да задържа оргазма си. Плъзнах палеца си по-надолу, потапайки се в соковете ѝ. Малкият отвор на стегнатото ѝ задниче ме предизвикваше, докато я чуках, и просто нямаше как да устоя да не взема малка частица и от това. Издърпах обратно ръката си.

— Докосни се. Искам пръстите ти да са на този твой малък клитор, но, мамка му, да не си посмяла да свършиш, преди да ти кажа.

Главата ѝ се завъртя по начин, който приех за утвърдителен отговор, сграбчих бедрата ѝ с две ръце, преди да плъзна влажния си пръст по задничето ѝ. В мига, в който описах кръг около отвора, тя застина.

Изчаках протеста ѝ... но той така и не дойде.

Продължих да тласкам, а тя продължи да посреща движенията ми и може би дори вирна задничето си нагоре, приближавайки към мен заветната ми цел. Мога да заложа компанията си, че никога не е докосвана там. Когато пръстът ми проникна през стегнатите мускули,

стонът ѝ се превърна във вик, а малката ѝ вагина се стегна около члена ми в задушавача хватка.

— Мамка му! — Още един тласък. Втори. И съм загубен.

Изкрещях силно и за пръв път през живота си се почувствах така, сякаш са източили всяка мозъчна клетка от главата ми.

И двамата се сринахме на леглото и ни превъртах, така че аз да съм отдолу, за да не я смачкам под теглото си.

Тя със сигурност не го осъзнаваше, но безименната жена токущо ме бе свалила на колене. И, мамка му, нямах търпение да го изживея отново.

* * *

Събудих се бавно и се превъртах настрани, за да посегна към жената до себе си, както бях правил три пъти през изминалата нощ, но ръцете ми докоснаха единствено студените, празни чаршафи. Очите ми се отвориха рязко, за да потвърдят това, което вече бях почувствал.

Няма я.

Седнах, прокарах ръка през косата си и огледах стаята. Нямах никакъв знак, че въобще някога е била тук.

Надигнах се от леглото, нахлузих смачканите си панталон, обвих ръка около сутрешната си ерекция и я стиснах в опит да я потуша. Предпочитам да го сторя, като мина на пети рунд с нея, но я нямаше.

Облякох ризата си, казвайки си, че не ме е грижа, и че ако беше обикновена свалка за една нощ, няма да ми пука за нея. Обаче изминалата нощ беше всичко, но не и обикновена.

А и не бях приключил с нея.

Знаех, че в мисловния ми монолог приличам на разглезено дете, но когато стигнеш до моето ниво на богатство и успех в живота, свикваш да получаваш почти всичко, което пожелаеш.

А аз исках нея... точно сега, утре и докато получа достатъчно, че да ѝ се наситя... а това не можех да си представя, че може да стане в близкото бъдеще.

Проверих банята. Нищо. Нямах дори забравена фиба или петно от грим по мивката.

Грабвайки намачканото си сако, излязох от стаята. Така или иначе вътре нямаше друго, освен разтурено легло и използвани презервативи.

Долу в лобито нито подкуп, нито заплахи успяха да убедят рецепционистката да ми даде името, под което бе направена резервацията за стаята. Очевидно „Плаза“ се гордееше с това, че винаги осигурява дискретност за гостите си.

Морални копелета.

Раздразнението ме стисна в хватката си за миг, докато брилянтният ми ум не започна да оформя план. Отказвам да се призная за победен.

Устните ми се извиха в усмивка. Знам точно как да се справя с това.

Честита ми шибана Коледа.

Само се надявам „жена ми“ да е готова за това, което ще се случи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

„И тазвечерната разбиваща новина: Милиардерът плейбой Крейтън Карас е публикувал обява за пропуснат любовен шанс, която се разпространява по-бързо и от вирус, и няма никакво съмнение защо. Повечето от нас можем да го прочетем и сами, но същността е следната: той е прекарал Бъдни вечер с жена, за която твърди, че ще бъде следващата госпожа Крейтън Карас. В поста се отправя молба към въпросната дама, чието име и номер не е могъл да вземе по време на тяхната... среща, да се появи в полунощ на 31-ви декември, на мястото, където са се срещнали, за което той твърди, че единствено щастливката ще знае кое е. Г-н Карас ще я чака с годежен пръстен... и предбрачен договор... в ръка.“

Зеленото енергийно смути се изплъзна от ръката ми и се разби в пода на мъничката ми кухня, стъклото се счупи в плочките покривайки го с блатисто зелената смес, докато гледах с отворена уста към телевизора.

О. Боже. Мой.

Не го е направил.

Направил го е.

Милостиви. Боже.

Телефонът ми иззвъня и посегнах слепешката към него. Не си направих труда да погледна кой е, защото много добре знаех.

— Моля те, не започвай да пициш, Тана.

Вместо оглушителните писъци, които очаквах, приятелката ми проговори много спокойно.

— Холи, говорят за теб по телевизията, но не знаят, че говорят за теб.

— Да. И сама се досетих за това.

— Моля те, кажи ми, че ще отидеш — каза тя.

— Сериозно ли? — изписуках аз.

Предполагаше се, че ще е само една нощ. Коледен флирт. Никой не трябваше да научава. Е, никой, освен мен, мъжа, за който става въпрос, и Тана, която поиска всички детайли в мига, в който ѝ разказах, че бях прекарала една уникална нощ с нейния потенциален резервен съпруг.

— Холи...

— Какво си мислиш, че ще се случи с кариерата ми, ако го направя?

Тана замълча само за миг, преди да отговори.

— Може да е точно това, което ти трябва, за да се измъкнеш от тази катастрофа с Джей Си. Нова година в Ню Йорк, бейби. Може да избереш или единия, или другия път.

Мамка му, тя бе права. И все пак...

— Ами звукозаписната компания? Какво ще кажеш за тази малка подробност?

„Хоумгроун“ щеше да намери начин да ме сложи в черния си списък и да ме осъди за нарушаване на договора, ако не се появя навръх Нова година с Джей Си и не му позволя да ми предложи.

— Крейтън Карас има достатъчно пари, че да те откупи от звукозаписната компания, би могъл да купи цялата шибана компания. И иска да се ожени за теб!

Не бях много сигурна защо Тана изведнъж надяна розовите очила, но грешеше. Въпреки всичко бях цинична реалистка стане ли въпрос за нещо толкова важно, колкото кариерата ми.

Освен това Крейтън Карас не искаше да се ожени за мен, защото бе влюбен. Вероятно просто бе похотлив след всички неща, които му позволих да ми направи преди четири дни. Всички тези неща... Не можах да разкажа на Тана всичко в детайли, тъй като бях прекалено засрамена, че да ги изрека на глас.

Тялото ми пламваше само при спомена. Все още не бях сигурна откъде намерих куража да го сторя.

О, да... уискито.

— Той не иска да се ожени за мен, иска да се ожени за моето... котенце. — Глупаво, но вероятно бе самата истина. — С предбрачен договор. И имайки предвид репутацията му, този договор ще влезе в употреба по-скоро рано, отколкото късно.

След като прекарах тази нощ с него... онази, в която го оставих напълно гол и заспал в леглото, докато скачах в таксито за летището, направих малко проучване. Едно търсене в Гугъл ми бе достатъчно да науча адски много неща за него.

Честно казано, след първите няколко търсения спрях. Нямаше значение, тъй като нямаше да го видя отново... освен на милиардите негови снимки с други жени. Освен това се оказа, че не ми допада да чета за неговите *обичай ги и ги зарязвай* навици. Включително бившата му съпруга, Шоу Маклауд, главен изпълнителен директор на луксозните курорти Маклауд.

— Какво от това? — каза Тана. — Има ли наистина някаква разлика? Той е Крейтън Карас.

— А аз съм Холи Уикс. Не мога да поема риска това да се взриви в лицето ми и да не мога да пея другаде, освен в боулинг залата или на караоке вечерите.

Монти каза, че ще прецака толкова лошо живота ми, че никога повече няма да пея. Но да не пея не беше опция. Това беше животът ми. Моята страст. Единственото нещо, което имаше смисъл, единственото, което ми бе останало. И заради това трябваше да бъда умна.

— Ще разбереш само ако отидеш там и се срещнеш с него — каза Тана. — Виж какво ще каже. Вече е стигнал толкова далеч, затова се съмнявам, че ще спори прекалено много. Той ще е този, който ще изглежда като идиот, ако нещата не потръгнат. Мисля, че имаш трамплин и трябва да се възползваш от него.

Замислех се над думите ѝ. Трамплин. Това беше нещо, което никога преди не бях имала. Но все пак да се омъжа за мъж, който бях срещала само веднъж? Това бе лудост. За освидетелстване. Почти такава лудост, каквато беше искането на компанията да се сгодя за Джей Си.

Защо и двете ми възможности трябваше да включват диамантен пръстен?

Стиснах очи и ми се прииска да изтичам в автобуса за турнето, да се скрия в него и да се престоря, че нищо от това не се е случило. Просто исках да *нея*, мамка му.

— Холи? Още ли си тук?

— Извинявай, аз... мисля.

— Какво има да го мислиш? Омъжи се за милиардера с огромния пенис или се сгоди за смотаняка, който почти със сигурност ще поиска от теб да го чукаш в задника с пенис-колан.

— Тана! Исусе. Никога повече не казвай това. — Но безцеремонните й думи ме накараха да се замисля. — Дори не го познавам.

— Не познаваш нито един от двамата, но това не те спря да преспиш със сексапилния Крейтън Карас — посочи тя, с което хич не ми беше от помощ.

Въздъгнах.

— Знаеш защо го направих.

— Знам. Но какво имаш да губиш?

Всичко, исках да кажа. Но не го направих.

Първата ми свалка за една нощ и мъжът беше прецакал всичко, използвайки телевизията, за да ми предложи брак. Предполагам така се случва, когато избереш доминиращ милиардер.

„Знаеш ли какво правя с непослушните момичета? Каквото си поискам.“

Още си спомнях думите му, а зърната ми се втвърдиха, притискайки се към сутиена. Как беше възможно той все още да има такъв ефект над тялото ми? Не можеше да е нормално.

— Холи?

— Мисля.

— Така или иначе ще трябва да вземеш самолета за Ню Йорк, нали? — попита тя.

Стиснах силно очи. Отново бях притисната в ъгъла и не виждах друго, освен двата нелепи пътя, които се простираха пред мен.

Нямах никаква идея какво ще правя. И все пак трябваше да действам. Нямах друг избор.

Поемайки си дълбоко дъх, отговорих.

— Да. Ще се кача на самолета за Ню Йорк.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

От мен би станало идеален властелин на света.

Виждам.

Пожелавам.

Завладявам.

Задържам.

Всеки, който се изпречи на пътя ми, бива премахнат с цената на всичко. Не се боя да поемам рискове и дяволски сигурно е, че не се боя да размътя водата.

Бих позволил на някоя жена да си тръгне от мен единствено тогава, когато ѝ се наситя и ми омръзне, обаче не беше много сигурно, че някога това ще се случи с жената, която чаках в момента. През последните шест дни не правех нищо друго, освен да подсилвам решителността си да я имам по всички възможни начини.

Бях се настанил удобно на коженото кресло в стая 1919 в „Плаза“, наслаждавайки се на три пръста „Бушмилс“, докато чаках новото ми завоевание да пристигне. Защото, за да съм честен, тя бе именно това. Последната играчка, добавена към колекцията ми.

Кенън Фрийман, най-добрия ми приятел и моята дясна ръка, вероятно би ми казал, че да наричам бъдещата си съпруга завоевание може много бързо да ме докара дотам, че да прецакам ситуацията, и щеше да е прав. Можеше да си го мисля, но не съм глупак... никога не бих ѝ го казал в очите.

Да, знам, че звуча като задник. Върви заедно с територията. Не можеш да стигнеш до моето ниво, без да си създадеш безброй врагове. А колкото до случващото се? Постоянно правя подобни каскади, а хората просто клатят глава и искат да са на мое място.

Нямаше гаранция, че тя ще се появи, но и преди бях правил големи залози и бях печелил джакпота. Честно казано, не очаквам този път да се случи нещо различно.

Тя се изплъзна от стаята ми в ранните часове в сутринта на Коледа, оставяйки ме без никаква следа, по която да я намеря. Но нали съм си умник, откраднах идея от романите, за да я откроя.

Отпих от уискито си, докато чаках и слушах *CNN*. Каква бе темата на разговора на тази нова година? Сети ли се? Сигурен съм, че успя. Но не е като за пръв път да бъде обсъждан от умните глави. Обаче този разговор започваше да ми лази по нервите.

„Подобно държание от един изпълнителен директор не подсилва вярата ни в уменията му. Отново настоявам, че инвеститорите трябва да се съберат и да вземат отношение.“

Обикновено игнорирам подобни изказвания, но когато собственият ти чичо се изперчи по *CNN*, оспорвайки начина, по който управляваш компанията си, и обиждайки характера ти, беше доста трудно да си седиш спокойно. Особено, когато този чичо с измама е взел теб и сестра ти в дома си, за да ви „отглежда“. Слагам думата в кавички, защото не мисля, че изпращането ми в пансион и хвърлянето на сестра ми на бавачките може да се нарече отглеждане.

Както и да е, всяка силна компания има проблеми с разни активисти, просто обикновено те не са ти роднини. Ще се оправям с него по-късно. От известно време вдига шум и изглежда е крайно време да го накарам да млъкне веднъж завинаги.

Погледнах към часовника, в долния край на екрана. 23:50. Още десет минути. Тя ще се появи. Посланието, което изпратих, не бе въпрос, а заповед, и тя бе много добра в това да върши каквото ѝ наредя. Щом се появи, щеше да продължи да изпълнява всяко мое желание, защото точно така се случваха нещата в живота ми. Давах заповед и всички останали се подчиняваха.

CNN пушна реклама, а след това на екрана бе отново чичо ми, ръсейки куп простотии. Погледнах отново към часовника. 23:58. Жената определено знаеше как да накара един мъж да я чака. Чудя се дали осъзнава, че по-късно ще бъде наказана за това.

Мисълта ме накара да се усмихна широко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

— Не знам какво да правя, Тана. Иска ми се да вдигнеш. Откачам тук!

Почти изкрещях шепнешком в телефона си, знаейки че не съм права, тъй като бях напълно наясно, че тази вечер Тана има изява в „Гранд Оле Опри“. И все пак, ако имаше момент, в който отчаяно имах нужда от съвета ѝ, то той бе точно сега.

Продадох душата си на звукозаписно студио и се оказа, че замяната не е била в моя полза, но все пак получих шанс да изживея мечтата си. Какво бях готова да сторя, за да спася тази мечта? Това бе въпрос, който си задавах отново и отново през последните двадесет и осем часа.

Ето ме тук, в Манхатън, чувствайки се така, сякаш гледах как последните песъчинки изтичат от пясъчния часовник. Времето ми свърши.

Чувство на обреченост, примесено с безпомощност, сякаш се стовари с пълна сила върху мен и го мразех. Когато ставаше въпрос за кариерата ми, исках аз да съм на шофьорското място. Не исках някой друг да взима решенията. Но не това е изборът, който трябва да направя.

Погледнах надолу към списъка в ръката си. За и против. Защото очевидно човек прави такива списъци, когато се окаже изправен пред подобен избор. Претегля вариантите.

Да се сгодя за Джей Си с перспективата да се превърна в най-голямото посмешище в бранша, но да задържа шефовете си щастливи и кариерата ми да се носи в правилната посока.

Другият ми избор бе да продам тялото си на мъж за щедро бракоразно предложение с надеждата, че той има достатъчно власт, за да ме спаси от гнева на компанията, който със сигурност ще се насочи към мен с всичка сила.

Вероятно излагах кариерата си на риск, но трябваше да вярвам, че Тана е права, мъжът бе по-богат, отколкото развинтеното ми въображение можеше да си представи, а с такива пари идваше и невероятно влияние. Би ли ги използвал, за да ми помогне?

Другото „за“ от тази страна на колонката бе невероятният секс. Но бих ли могла да поддържам подобна връзка и да опазя себе си и чувствата си непокътнати? Първия път той бе толкова невероятно доминантен, не можех да си представя, че ще е различен във всекидневието. Дали би разбрал, че мечтите ми за кариерата са на първо място?

Да поема ли по безопасния път? Или да тръгна по смелия?

— Шейсет! Петдесет и девет! Петдесет и осем!

Стомахът ми се сви, когато започна отброяването на секундите до настъпването на новата година.

Поех си дълбоко дъх, изпуснах го. И хукнах да бягам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Със сърце, биещо като чук в гърдите ми, вдигнах ръка, за да почукам, но преди пръстите ми да се докоснат до повърхността, вратата се отвори рязко.

И той беше там.

Висок и мрачно красив в черния си костюм, снежнобяла риза и тънка черна вратовръзка. Сребърни ръкавели придържаха френския му маншет, а под него надничаше тежък сребърен часовник, обвит около голямата му мускулиста китка. Стрелката, отчитаща минутите, току-що премина през маркера, отбелязващ дванадесет часа. Бях успяла навреме.

Прокарах поглед нагоре по тялото му, докато не стигнах лицето. Дори обути в ботуши с високи токове, той бе извисяваше доста над мен.

Крейтън обаче не гледаше към лицето ми, а изучаваше останалата част от мен. Макар че аз току-що бях сторила същото, погледът му изпрати тръпка през тялото ми, докато го изчаквах да приключи. Преброих до петдесет, преди погледът му най-после да срещне моя.

Нито тъмнокафявите ириси, нито пък изражението му издаваха емоциите му. Няколкочасова брада покриваше лицето му, карайки го да изглежда още по-опасно прекрасен, отколкото си го спомнях.

— Точно навреме като добро момиче. Току-що се спаси от наказание.

Горещина заля тялото ми заради одобрителния му тон, макар да бях убедена, че чух лека нотка на разочарование от липсата на наказание. Споменът за дланта му, плясваща задника ми, изскочи в ума ми и се принудих да се боря да остана спокойна.

— Влез — каза той, преди да отстъпи назад, задържайки вратата широко отворена.

Следвайки заповедта му, влязох вътре, опитвайки се да прикрия странната комбинация от очакване и лошо предчувствие, които се

надигаха в мен.

Вратата се затръшна с решителен звук, а металическото превъртане на ключа в ключалката отекна в тишината на стаята. Или може би това беше прекалено активното ми въображение, което преповтаряше всичко, случило се в тази стая. Беше като позорна разходка, но гледана отзад-напред, или пък като да се върнеш на местопрестъплението.

„Спри! Стегни се, Холи!“

Отидох до прозореца и погледнах деветнадесет етажа надолу към „Сентрал Парк“. Навсякъде имаше коледни светлини и хора, празнуващи новата година. И там, в студиото на „Тайм Скуеър“, имаше един много недоволен Джей Си и няколко бесни собственици на звукозаписна компания.

Наложи ми се да изключа телефона си преди няколко часа, включих го, само за да се обадя на Тана, и го изключих веднага след това. Казах им, че ще се появя, ако реша, че мога да живея с това решение, но се оказа, че не мога.

И затова сега бях тук.

Почувствах го зад мен, макар че не го чух да пресича стаята. Откъснах поглед от светлините и се обърнах, за да заста на лице в лице с него.

Поемайки си дъх, казах единственото, което успях да измисля.

— Със сигурност знаеш как да привлечеш вниманието на едно момиче.

Плътните му устни се извиха в лека усмивка, преди отново да стане сериозен. Дори това негово изражение разпалва огъня в сърцевината ми. Не разбирам ефекта, който има този мъж над мен. Няма никакъв смисъл.

— Знаех си, че ще проработи. — Той протегна ръка към мен. — Ще взема палтото ти.

Дълбокият му глас сякаш проникна в мен и ръцете ми автоматично се насочиха към копчетата на палтото, въпреки че би трябвало да настръхна малко от начина, по който той бе така убеден, че ще се появя. Откъде можеше да го знае? Той не ме познава.

Крейтън изчака мълчаливо да откопча палтото си и да му го подам. Фокусирах се върху очите му, когато той погледна надолу към дънките ми с ниска талия, набутани в чифт кафяви кожени ботуши —

любимите ми, купени в редките пъти, когато си позволявах да си купя нещо, за да се поглежя, и които носех, когато исках да изглеждам уверена — и дълга бяла блуза с кремава камизола отдолу. Кристалите, които висяха на ушите ми, и тези около китката ми бяха от сценичните ми бижута, а този мъж очевидно бе свикнал да прекарва времето си с жени, носещи диаманти. Ясно бе, че не съм облечена подобаващо.

Защо не облякох нещо от сценичните ми костюми? Някоя секси рокля или къса пола? Нещо, което да не ми напомня колко са скромни финансите ми, и че той ме превъзхожда многократно. Може да измъкнеш момичето от парка за каравани, но...

Прогонвайки мислите си, изправих рамене и му подадох палтото си. Той го сложи на облегалката на стола със завидна бързина, преди отново да се обърне към мен.

„Това е лудост“, казах си. Но отчаяните времена...

Опитах да разчупя обстановката, като се пошегувам със себе си.

— Предполагам, че не съм точно такава, каквато очакваш.

— Миналият път носеше пола.

Не бях сигурна какво да отговоря на това.

— Да, ами, помислих си, че ако си сериозен за всичко това, би трябвало да видиш каква съм в действителност, и че не съм особено изтънчена. Единственото време, когато нося нещо специално, е, когато съм на сцената.

Изненада пробягна за миг през лицето му, преди да я прикрие. Следващият му въпрос направо ми изкара акъла.

— Стриптийзьорка ли си?

Нямаше как да не се засмея. Имайки предвид откъде идвах, предположението му не бе толкова лошо. Малкото дяволче на рамото ми пое контрол над устата ми.

— Ще оттеглиш ли предложението си, ако съм такава? — Веднага хванах косата си и започнах да я завивам така, както смятах, че би направила една стриптийзьорка.

Той се замисли над въпроса ми за миг.

— Предполагам, че не.

Усмяхнах се, но бях шокирана от думите му. Наистина? Крейтън Карас, женен за стриптийзьорка?

— Защо би...

Той ме прекъсна, казвайки:

— Не отговори на въпроса ми.

Пуснах косата си и отпуснах ръце около тялото си. Беше ми доста трудно да не се свия под директния му поглед.

— Не, г-н Карас. Не съм стриптийзьорка.

Можех да се закълна, че той въздъхна облекчено, но изражението му не се промени нито за миг.

— Тук имаш преимущество над мен. Очевидно е, че знаеш името ми, но аз не знам твоето.

Това беше.

— Името ми е Холи Уикмън, но повечето хора ме познават като Холи Уикс.

Не бях достатъчно голяма клечка, че да очаквам той да ме разпознае, но бях леко разочарована от това, че нямаше никаква промяна в изражението му.

Накрая една арогантна вежда се повдигна, карайки ме да продължа. Обаче аз не проговорих. Той се постара да прикрие раздражението си, когато зададе следващия си въпрос.

— И защо повечето хора знаят едното ти име, но не и другото?

— То е сценичното ми име. Аз съм певица. Кънтри музика. — Обяснението ми бе доста несклопосано. И все пак в погледа му проблесна осъзнаване. Нима е чувал името ми? По някаква причина това изпрати тръпки по гръбнака ми.

Той се намръщи и погледът му стана твърд.

— Чувал съм за теб. Асистентката ми е фенка на теб и приятеля ти, който... се предполага, че ще ти предложи брак тази вечер? — Той се обърна и посегна към палтото ми. — Имам правило да не чукам жените на други мъже. И, мамка му, със сигурност не се женя за тях. Бих се оженил за стриптийзьорка, но не и за изневеряваща курва.

Държанието му ме хвърли в недоумение и аз се свих.

— Моля те, не ме наричай така.

— Ако изглежда и ходи като патица, значи е патица... — Изражението му вече не бе празно, а изпълнено с погнуса. Стомахът ми се сви на топка, докато поемах палтото си от протегнатата му ръка.

Е, това беше бързо. И сега бях напълно прецакана.

— Знаех, че е грешка да идвам — прошепнах аз.

— Тогава защо дойде? — попита той. — И защо, по дяволите, напусна с мен онзи бар на Бъдни вечер, щом си имала шибано гадже?

Тръгнах към вратата, а главата ми бучеше. Току-що бях заложила всичко и бях загубила.

Какво ще правя сега?

Хванах дръжката, натиснах и дръпнах, преди да осъзная, че все още е заключено. Отключих я и тъкмо я отворих, когато една огромна мускулиста ръка се опря на нея, затръшвайки я пред лицето ми.

— Отговори ми — заповяда той.

Не ме интересуваше, че е милиардер, нямаше да позволя на никой да ми говори така. Завъртях се и се оказах в плен между тялото му, ръцете му и вратата.

— Наистина ли искаш да знаеш защо направих това, което сторих на Бъдни вечер?

— Очевидно.

Той изплю думата, и тъй като нямах нищо за губене, реших да запратам обяснението си в лицето му. Но вместо това отвърнах с цялата откровеност, която можех да му предложа.

— Защото понякога човек просто има нужда да избяга от реалността. И какво по-добро от това някой да те изчука до безпаметност? Изминаха четиринадесет месеца, откакто последно бях с някой. Бях възбудена до крайност и ти беше там. Избрах те за коледен подарък, който да си подаря сама. Това е всичко.

Отново се обърнах, посягайки към дръжката, когато ръцете му се обвиха около кръста ми. По същия начин, по който го бе направил, когато стоях на стола долу в бара. Преди да успея да се възпротивя, той ме притисна назад към широкия си, горещ гръден кош. Започнах да се дърпам и бях готова да забия лакътя си в него, само и само да ме пусне.

Дрезгавият му шепот в ухото ми не ме накара да спра да се дърпам.

— Четиринадесет месеца? Не може да хвърлиш нещо като това в лицето ми и да не ми дадеш обяснение.

Продължих да се боря в прегръдката му.

— Няма да напуснеш тази стая, без да ми дадеш обяснение.

Почувствах твърдостта на ерекцията му зад себе си и бях залята от спомените за Бъдни вечер. Налагаше се да се омета от тук, и то веднага, защото имах слабостта да правя всичко, което ми наредеше.

Имаше нещо в този мъж, което ми пречеше да съм имунизирана към него за дълго време.

— Вероятно ще бъда съдена, ако ти кажа повече — заявих му.

Ръцете му се разтвориха върху стомаха ми, палецът му започна да се движи бавно нагоре и надолу под гърдите ми с движение, което познавах прекалено добре.

— Имам първокласни адвокати, Холи. — Устните му изгаряха ухото ми и между бедрата ми се надигна горещина.

Трябва да се махна от тук. Отново се дръпнах от прегръдката му без особен успех.

— Браво на теб — заявих му. — Надявам се ти и адвокатите ти да сте много щастливи заедно.

Гласът му изгуби част от твърдостта си, когато отвърна:

— Те ще бъдат и твои адвокати, ако ми обясниш какво се случва.

Думите му най-после ме накараха да спра да се боря, защото улучиха точно причината, поради която избрах него, а именно надеждата той да има достатъчно власт, достатъчно тежест и кръвосмучещи адвокати, че да ме измъкне от кашата, в която се бях забъркала.

Бях предприела един риск тази вечер и нямах повече варианти. Едва ли би могло да стане по-лошо, ако му кажа?

Поех си дълбоко дъх, преди да прошепна истината, която само аз, компанията, Джей Си, Тана и Мик знаеха.

— Цялата ми връзка с Джей Си е пиар, организиран от звукозаписната компания, и нямах друг избор, освен да се съглася с това. Джей Си и аз... ами, нека просто да кажа, че и двамата си падаме по мъжки атрибути.

Сякаш можех да усетя как гнева се изпарява от него. Той отстъпи назад, а аз се завъртях, за да го погледна. Крейтън взе палтото от ръцете ми и го задържа така, сякаш чакаше да го облека.

— Сега ме изхвърляш? — Явно бе задникът, за който го обявяваха конкурентите му.

Мислите излетяха от главата ми, когато за пръв път тази вечер той ми се усмихна. И бикините ми подгизнаха.

— Не, Холи. Отиваме във Вегас.

Милостиви. Боже.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Погледнах надолу към диаманта на левия ми безименен пръст. С това чудо можеше да се изкупи целия парк за каравани, в който израснах, и все още да останат пари за една нова Ф-250, която да паркираш отпред.

Облегнах се назад в плюшената седалка на лимузината, която ни връщаше обратно в „Сийзър Палас“, без да мога да повярвам, че наистина минах през това. Официално съм госпожа Холи Карас и тази вечер е моята първа брачна нощ... или може би е по-правилно да кажа брачната ми сутрин, защото и тук в Невада беше утрото след нова година.

Погледнах към мъжа, който седеше срещу мен. Крейтън Карас.

Току-що се омъжих за милиардер. Е, предбрачният договор, който четох в самолета насам, ясно пишеше, че тези милиарди в голямата си част остават за него в зависимост от това как ще се развие брака ни. Ако нещата не потръгнеха, трябваше да се насоча към 39-а точка с подточки „а“ до „я“, който съдържа списък с възможни „неразбирателства“ помежду ни, придружени с подробна формула, по която мога да сметна с какво ще си тръгна от този брак.

Почти петдесет страници и бях изчала цялото нещо. Бяха ме преоблали с един договор и не смятах да се оставя да бъда отново преобана, както от мъжа, така и от договора му. С моя статус на зарязала предсрочно колежа, не бях особена изненадана, че прочетеното адски ме обърка. И ако адреналинът не туптеше в тялото ми, подклаждан от погледите, които ми мятеше Крейтън, вероятно щях да заспя. За щастие смятам, че съм схванала достатъчно от написаното, че да се надявам да не съм изпуснала нещо по-важно.

Крейтън звънна на адвокатите си в мига, в който излязохме от отворения двадесет и четири часа в денонощието параклис. Точно в момента те имаха в ръцете си копие от договора ми с „Хоумгроун“ от

имейла, който бях препратила на Крейтън, и сега бяха впили зъби в него.

Очевидно, след като задачата бе поставена в компетентните им ръце, той смяташе проблема за решен. И поне за тази вечер мисля, че не бих могла да сторя каквото и да е било. Телефонът ми остана изключен, защото не исках да се изправа пред гласовите съобщения, с които със сигурност беше пълна пощата ми. Затова предпочетох да се фокусирам върху настоящето.

Първата ми брачна нощ.

О, боже мой!

Какво, по дяволите, правя?

Като изключим единствената ми нощ с Крейтън, през живота си съм била само с още двама мъже. Гаджето ми от гимназията и един приятел с облаги, който беше редовен посетител на боулинга, в който работех. С гаджето ми от гимназията имах късмет, че успя да улучи правилната дупка първия път. Болката тогава и всички други пъти след това не беше никак приятна. Приятелят ми с облаги беше малко по-добре, но не можеше да се сравнява с Крейтън.

Заради липсата на позитивни изживявания в леглото никога не съм се считала за особено сексуално същество. По тази причина се съгласих на налудничавия план на компанията за мен и Джей Си, тъй като сметнах, че няма да е чак толкова голям проблем. Но докато месеците минаваха, нещо в мен се промени. Вероятно имаше нещо общо с всичките еротични книги, които четях в автобуса, докато пътувахме по време на турнето. И да не забравяме греховно горещите... и заети... мъже, с които пътувам ежедневно.

Коледната ми свалка за една нощ се очакваше да бъде именно това, една нощ. А сега бях омъжена за него. Всеки път, като се замисля за сегашното си положение, се чудя дали не съм побъркана.

— Ужасно мълчалива си, скъпа съпруго — провлече Крейтън.

— Моля те, не ме наричай така, ако просто се опитваш да ми се присмиваш — дори аз долових колко е разтреперан гласът ми.

Едната му вежда се повдигна, а от перфектно изваяните му устни се откъсна сумтене.

— Защо да ти се присмивам?

— Не знам. — Поклатих глава, опитвайки се да се отърся от магията му. — Беше дълъг ден и все още опитвам да наваксам с

всичко, което се случи.

— Не е нужно да наваксваш с нищо друго, освен със съня през останалата част от нощта.

През мен премина вълна от шок.

— Няма ли... Имаш предвид, че не планираш ние да...

Кожата ми настръхна под осезателния му поглед.

— Следващия път, когато те чукам, Холи, искам да съм сигурен, че си с мен на сто процента. Няма да приема нищо по-малко от цялата теб, а точно сега умът ти е на хиляди километри оттук.

Беше прав. Умът ми беше в другия край на страната, чудейки се каква ще е цената за сегашното ми решение. А малка част бе насочена към дома, питайки се дали ще се озова на автобуса за къщи, ако се проваля и разочаровам новия си съпруг.

Не исках да видя разочарование на лицето му. Исках да видя онзи горещ поглед, който почти ме докара до оргазъм, дори преди да изпълня заповедта му да се съблека. Но точно сега нямаше какво да направя, за да се справя с грешките в решението си, но можех да опитам да направя така, че нещата да потръгнат между нас.

— Освен това имам цялото време на света да карам тялото ти да изпитва оргазъм след оргазъм, докато краката ти вече няма да могат да те държат изправена — обясни той. — Цялото време да те науча как да поемаш пениса ми точно така, както искам аз... по всички начини, като започнем от тези твои идеални за чукане устни.

Всички мисли, освен тези забранени неща, които предлагаше, излетяха от ума ми. И ми се прииска тази нощ да видя одобрението в погледа му и да го чуя в гласа му така, както когато отвори вратата на стаята в „Плаза“. Нещо от доминантната му природа сякаш постави част от сексуалността ми на правилното ѝ място и исках да се потопя в това чувство. Веднага. Плъзнах се от седалката, заставайки на колене.

Крейтън погледна надолу към мен, повдигайки отново веждата си.

— Ще се молиш ли, Холи?

Поклатих глава.

— Не, сър. Смятам да поема члена ти точно там, където го искаш.

Той не се забави нито за миг, просто натисна копчето за интеркома на лимузината и нареди на шофьора.

— Продължавай да караш, докато не ти наредя да спреш.

Очакване. Нервност. Вълнение. И новооткрита сила. Всичко това препускаше във вените ми и контролираше действията ми.

Крейтън се облегна удобно назад, отпусчайки големите си длани върху бедрата си. Изражението му беше неразгадаемо, но думите му не скриха нищо.

— Харесва ми да имам съпруга, която иска да смучи пениса ми, докато пътуваме с лимузина.

Тръпка премина през тялото ми, а зърната ми се втвърдиха, притискайки се към сутиена. Макар тялото ми да крещеше „да“, боях се, че от нерви ще започна да се държа по-нелепо, отколкото се държах, преди да започна всичко това.

— Моля те, би ли ми казал какво искаш?

Той наклони глава леко настрани.

— Ти си дяволски перфектна. — Той протегна ръка, хващайки с пръсти челюстта ми. — Холи, смучи пениса ми, докато свърша в устата ти. Защото, макар че няма да те чукам тази нощ, искам жена ми да заспи със семето ми вътре в себе си.

Вагината ми се стегна и усетих как бикините ми се овлажняват.

— Да, сър.

— Добро момиче.

Посегнах към колана му и го разкопчах, преди да плъзна надолу ципа. Той се повдигна леко, нагласяйки се, като ми позволи да издърпам надолу боксерките и да освободя пениса му.

Ако някога един пенис заслужиеш фанфари за появяването си, то това щеше да е пенисът на Крейтън Карас. Беше дълъг, дебел и с перфектно изваяни вени. Тежките му топки вече се стягаха, повдигайки се към основата на ствола.

Плъзнах ръце по бедрата му и се наведох напред. Спрях и погледнах към замъглените очи на Крейтън, преди да прокарам език по главичката. Усетих солената предеякулационна течност, която ме подтикна да продължа. Направих първия си опит да го поема в устата си. На Бъдни вечер той бе обещал да чука лицето ми, след като се наслади на вагината ми, но така и нямаше възможност да изпълни обещанието си, тъй като на сутринта се бях измъкнала, докато спеше.

Но сега смятах да дам всичко от себе си. Обвих устни около члена му и го засмуках. Прогресът ми беше жалък, но той се изду по

начин, по който не можех да го поема много дълбоко. Милувката на палеца му по челюстта ми ме накара да опитам по-силно.

Смених позата си и го поех толкова навътре в устата си, колкото успях, давейки се леко от големината му. Той простена, когато се отдръпнах. Сълзите, които потекоха по страните ми, показаха точно каква аматьорка съм в това. Палецът на Крейтън ги избърса.

— Не бързай. Ще ти трябва време, за да свикнеш с мен.

Време. Нещо, което обикновено не губеше дълго с една жена. И все пак той се бе оженил за мен.

Въпреки че уверенията му подхраниха умиращата ми увереност, аз го поемах на вътре отново и отново, милвайки го с език през цялото време. Стоновете му на удоволствие ме караха да се овлажнявам все повече и повече, докато накрая не стиснах силно бедра в опит да потисна нуждата си.

Бях готова да се покатеря върху него точно сега, в тази лъскава лимузина, когато той каза:

— Стой мирна, Холи. Смятам да чукам тази твоя прекрасна уста.

Аз застинах, а той нагласи лицето ми под най-добрия ъгъл. И тогава започна да се тласка и спря чак тогава, когато вълните семенна течност започнаха да се изливат в гърлото ми. Гълтах колкото мога побързо и все пак не успях да се справя. Част от нея потече по брадичката ми.

Когато най-последно отдръпна поомекналия си член от устата ми, пръстът му улови потеклите капки, избутвайки ги към устата ми.

— Не мога да позволя на съпругата ми да изпусне нещо от това, което съм й дал.

Думата „съпруга“ изрече с такова чувство на притежание, че потреперих и облизах устни. Реалността се завърна с пълна сила, когато той натисна отново копчето на интеркома и нареди.

— Може да се връщаш вече към хотела.

Крейтън вдигна боксерките си и оправя дрехите си, преди дори да ми дойде наум да седна отново на мястото си.

Не мога да повярвам на това, което направих току-що. Станах от пода с намерението да седна на мястото си на седалката, но Крейтън ме хвана за ръката и ме настани в скута си.

— Исусе, жено. Можеш да изцедиш силите на един мъж само с устата си.

Устните му се притиснаха към моите, преди да успея да отговоря. Езикът му проникна в устата ми, чукайки я така, както със сигурност би искал да ме чука с члена си. Отдадох се на целувката, шокирана от това, че ме целува, след като току-що бе свършил в устата ми.

Но той явно нямаше нищо против, защото не се отдръпна от мен, докато лимузината не намали и спря. Когато вратите се отвориха, ме сложи внимателно на мястото до него, излезе и посегна обратно вътре, вдигайки ме на ръце.

Явно бе видял удивеното ми изражение, тъй като обясни.

— Булката прекрачва прага единствено в ръцете на младоженеца.

Опитах се да не обръщам внимание на ирационалното забързано туптене на сърцето ми. Това не значи нищо. Беше само жест на собственическо отношение, точно такъв, какъвто със сигурност бе и пръстена на ръката ми.

Докато си казвах тези неща, изтощението от деня си каза думата и облегнах глава на рамото му.

„Ще затворя очи само за секунда“, казах си аз.

И бях заспала преди дори да стигнем до асансьора.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА КРЕЙТЪН

„Светът на кънтри музиката бе разтърсен от новината, че Холи Уикс, все още ново попълнение на сцената, чиято звезда изгря в «Кънтри мечти», се е омъжила за милиардера плейбой Крейтън Карас във Вегас миналата нощ. Двойката бе уловена от фотограф да напуска денонощен параклис, а не след дълго и да влиза в «Сийзър Палас», където е добре известно, че Карас притежава собствена вила. Когато бе помолен за коментар, говорителят на Джей Си Хюс отвърна само с едно «Без коментар!». Говорителите на Уикс и Карас не можаха да бъдат намерени никъде. Но ние без проблем можем да се досетим какъв е въпросът, който си задават всички, а именно: колко дълго Уикс и Карас са се промъквали, за да се срещат тайно зад гърба на Хюс?“

Обърнах поглед от телевизора към прекрасната жена, спяща в леглото ми. В съня си тя изглеждаше още по-невинна, отколкото обикновено. Но не изглеждаше никак срамежлива, когато пое члена ми в сладката си уста, докато пътувахме с лимузината. Оценявам го като най-сексапилната гледка в живота ми и като перфектния начин за започване на новата година.

Тази вечер членът ми пулсира. Представям си как я събуждам с глава между бедрата ѝ. Но макар че сме женени, подозирам, че това малко ще я стресне. Ще ѝ дам време до утре.

Съпругата ми.

Честно казано, не съм очаквал отново да се ожения, но щом тази мисъл се заби в мозъка ми, просто не успях да се отърся от нея. Но дори с халка на пръста си знам, че няма да бъда обвързан. *Никога* не се

обвързвам. Направих го, за да мога да повтора най-страхотния секс в живота си, а като бонус ще се отърва от златотърсачките, които постоянно висят на гърба ми. Нито повече, нито по-малко.

Телефонът ми завибрира на нощното шкафче. Грабнах го и се запътих към банята. Затваряйки вратата, погледнах към дисплея и отговорих.

— Какво искаш, Кенън?

— Холи Уикс? Ти си най-щастливото шибано копеле на планетата. Знаеше го от самото начало, нали? Имам предвид няма как да не си знаел, нали? В последните месеци лицето ѝ се появява толкова често по телевизията, че дори аз знам как изглежда, а аз мразя кълтри музика. А и Джанет не спира да говори за нея и за нейния мъж. Не мога да повярвам, че не си ми казал, шибано копеле. Накара мен и останалата част от света да си блъскаме главата над това коя ще е жената, която може да се появи на срещата ти миналата нощ. Трябваше да зная...

Стиснах зъби, когато той нарече Джей Си Хюс *нейният мъж*. Мамка му, Холи принадлежеше на мен, не на него. Нямах да обсъждам това в ранните часове на деня. Макар да знаех историята, криеща се зад всичко това, презирах дори идеята някой мъж да смята, че може да предяви правата си над нея.

Обръщайки се, се облегнах на гранитния плот. Насочих мислите си към това, че моята дясна ръка си е направил заключението, че съм знаел коя е тя в действителност.

— Точно тук грешиш. Когато не е покрита от глава до пети с пайети, ресни и два тона грим, тя не изглежда точно така, както по телевизията.

— Сериозно? Наистина ли не знаеше?

— Не. Поне докато тя не ми каза.

— Мамка му стара!

— Именно. — Вече ми писваше от този разговор. — Имаш ли да ми казваш нещо друго, или да затварям.

— Извинявай. Все още не мога да повярвам. — Изминаха още няколко секунди, преди Кенън да попита: — Чул ли си какво говори пресата?

— Хванах само малка част от новините тази сутрин. Защо?

— Разкъсват я по всяка телевизия и из целия интернет. Вероятно ще искаш да знаеш, че наричат жена ти изневеряваща курва. Но някои от тях казват, че е направила правилния избор, тъй като Хюс очевидно се е чукал с други от самото начало.

Гневът пламна във вените ми, което вероятно ме правеше лицемер, тъй като това бе и моето първо заключение. Но тя ми беше съпруга и, мамка му, това беше недопустимо. Холи беше казала, че това ще се случи, а аз ѝ обещах, че ще се справя с проблема. Нямам намерение да нарушавам моята част от сделката.

— Пиар екипът да се залови с това. Веднага. Смачкайте всеки, който посмее да каже нещо негативно за нея. Не ме е грижа какво ще правиш.

— Как смяташ да го извъртиш?

Запознах го с историята, с която смятах да нахраня всеки медиен магнат в страната... мамка му, в света... и придружаващите ги заплахи.

Преди да затворим, Кенън добави:

— След като си във Вегас, вероятно трябва да знаеш, че се обзалагат колко дълго ще продължи връзката ви.

— Обзалагат се постоянно за всичко.

— Просто казвам. Ако имаш някаква вътрешна информация, с радост ще направя своя залог, за да спечеля малко пари.

— И искаш от мен да заложа на това кога ще приключи бракът ми?

— Хайде, човече. Всички знаем, че това няма да продължи дълго. Какво мислиш? Давам ти шест месеца, преди да ти писне от котенцето ѝ и да закопнееш за нещо ново.

Стиснах зъби, защото нямах време за тези простотии точно сега.

— Благодаря за гласуваното доверие.

— Сериозно, Крей...

— Майната ти, Кенън. Върви да оправиш тези лайна.

Затворих и сутрешното ми настроение съвсем се скапа, като отворих вратата към спалнята.

— Колко е зле?

Холи все още бе зачервена от съня, носеща тениската, с която я бях облякъл миналата нощ, след като заспа в ръцете ми. Бедрата и краката ѝ бяха голи, а тъмнокестенявата ѝ коса се стелеше около раменете ѝ. Изглеждаше като шестнадесетгодишна. Което очевидно ме

правеше порочен стар перверзник, защото исках да гледам зачервеното ѝ лице между бедрата ми, коленичила на пода, докато отново поема члена ми в уста.

— Никак не е добре, но ще се оправя. Не се тревожи — отвърнах, преди да попитам: — На колко години си?

— Не ме ли провери в Гугъл? — повдигна тя вежди.

— Предпочитам истината, а не съм сигурен, че бих я открил в Уикипедия.

Тя сведе глава към краката си и едва не пропуснах отговора ѝ.

— На двадесет и две съм.

Прекалено шокиран бях, за да прикрия изражението си. Чувствах се така, сякаш очите ми са изскочили. Потърках с ръка лицето си.

— Мамка му, сериозна ли си? — Никога дори не бях си помислял, че може да е толкова млада.

Тя изпъна рамене и се изправи в цялата си височина. Около метър и шейсет и седем, или нещо подобно.

— Ако възрастта ми е била толкова важна, може би трябваше да ме попиташ за нея миналата нощ.

Холи имаше право. Миналата нощ бях толкова завладян от собствените си кроежи, че дори не се сетих да попитам. Когато е гримирана, а не облечена само по тениска, изглежда няколко години по-възрастна.

Тя присви очи.

— Ти на колко си?

— Тридесет и три.

Устните ѝ оформиха едно „О!“. Сутрешното ми настроение значително се покачи, когато тя насочи поглед към боксерките ми.

Колеблива усмивка премина през лицето ѝ.

— Ами ти... ъм... искаш ли аз...?

Може би тя наистина бе перфектната жена.

— Влизай под душа, Холи. — Пуснах водата в стъклената душкабина, но тя не направи нито едно движение, за да започне да се съблича.

Дванайсетте струи на панела бързо изпълниха банята с пара. Задържах стъклената врата отворена и зачаках. Тя не направи нито крачка.

— Да не би да чакаш специална покана?

Тя поклати глава.

— Просто мислех, че ще се къпя сама.

Ах, ето какво било. Вродената ѝ срамежливост, която Холи просто не можеше да скрие. Макар че се възбуждах от това да я направлявам в неопитността ѝ, най-сексапилните, покорни жени, които познавах, също така са и най-уверените, които съм срещал. Бях доловил частица от увереността на Холи, когато говореше за кариерата си миналата нощ и за кашата, в която я е забъркала звукозаписната компания, и бях решен да проверя дали мога да я накарам да бъде толкова самоуверена и щом стане въпрос за секса. Интересно и вълнуващо предизвикателство.

И думите ми имаха за цел да сторят именно това.

— А пък аз мислех да чукам жена си под душа.

Погледът ѝ се стрелна към моя и сякаш захвърчаха искри.

— Така ли ще бъде? Ти казваш кога, а аз отварям крака? Защото явно съм пропуснала тази клауза в грамадния предбрачен договор.

Ах, ето я. Това бе само искра темперамент, но тя все още бе необучена и имаше нужда от помощ да канализира това в правилната посока. И точно тук идваше моята роля.

Пресякох банята и заставах пред нея.

— Единственото грамадно нещо, за което трябва да се тревожиш точно сега, е пенисът ми, скъпа — казах аз. — И това къде и кога ще ти наредя да го поемеш.

Юмрукът ѝ се заби в челюстта ми, карайки главата ми да се отметне назад.

Мамка му. Предполагам, че малко се поувлякох. Новата ми съпруга имаше повече темперамент, отколкото очаквах.

Прокарвайки два пръста по изненадващо чувствителното място няколко сантиметра вляво от устните ми, не откъсвах поглед от нея. Тя започна да разтърсва ръка, гледайки към мен.

— По дяволите, боли повече, отколкото си спомнях — прошепна тя.

Реакцията и думите ѝ ме изненадаха.

— Не съм сигурен от кое трябва да съм по-изненадан, от това, че ме удари, или от това, че очевидно не го правиш за пръв път.

Холи погледна към мен през дългите си гъсти мигли, така сякаш смелостта ѝ от преди миг просто се бе изпарила. Тя завъртя ръка и

никак не ми хареса болката, която видях в очите ѝ при това движение.

— Стой така.

Обърнах се и излязох от банята. Любимата ми вила в „Сийзър Палас“ бе разположена на площ от петстотин квадратни метра, затова ми отне известно време да взема лед от фризера, да го увия в кърпа за ръце и да го отнеса обратно в банята.

Холи стоеше замислена с гръб към огледалото, когато се върнах, все още загледана в ръката си. Коленичих пред нея, а изненаданият ѝ поглед срещна моя. Посегнах да хвана ръката ѝ, но тя я отдръпна.

— Какво смяташ...

Обгръщайки с длан ръката ѝ, аз я дръпнах към мен отново, слагайки лед върху кокалчетата ѝ.

— Мисля, че е очевидно.

На лицето ѝ се появи объркано изражение.

— Мислех, че ще измъкнеш договора и ще ми покажеш подточката, която гласи, че с това, което сторих току-що, го анулирам.

Устните ми се извиха при думите ѝ.

— Не смятам, че аз или някой от адвокатите ми си е представял сценарий като това, което се случи. — Леката ми усмивка изчезна напълно. — Но не го прави отново.

— Тогава спри да ми казваш такива неща. — Тя дръпна ръката си, но хватката ми беше желязна.

— Мисля, че ще откриеш, че постоянно казвам неща като това, и че ще стана много по-доминантен и много по-пряк. — Кълна се, можех да чуя как скърцат зъбите ѝ. — Какво наистина очакваше, Холи?

— Нямам никаква представа. Вероятно съм била напълно луда да реша, че мога да направя това. — Тя се засмя, а звукът отекна в голямата баня.

Освен това накара топките ми да се стегнат и членът ми да стане твърд като скала. В тази жена имаше нещо и нямах никаква шибана представа какво е то, но тялото ми откликваше към нея, сякаш съм шибаното куче на Павлов.

Тъй като седяхме на почти едно и също зрително ниво, тя не пропусна реакцията ми. Погледът ѝ се плъзна по мен от горе до долу, задържайки се за миг върху боксерките ми.

— Игнорирай го.

— Ъм, по-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Отново лека усмивка премина през лицето ми и аз отместих леда от кокалчетата ѝ. Те бяха зачервени и в ума ми се мярна една странна мисъл. Не исках тя да изпитва болка, особено заради мен.

— Не го прави отново — наредих ѝ.

— Тогава може би ще трябва да обмислиш как да говориш с мен — възрази ми тя, преди да срещне погледа ми и да добави: — Обаче съжалявам. Вероятно не биваше да го правя. Просто... реагирах. Лошо при това.

Оставих леда на плота и се изправих. Посягайки към душа, спрях водата и кимнах с глава към спалнята.

— Да поговорим.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Ударих го.
Мамка. Му. Стара.
Аз го ударих.

Не бях удряла никого, откакто ударих Джони Деган, след като ми хвърли пет долара и попита дали това стигало за една свирка, тъй като явно съм станала заместник на майка си. Тогава му счупих носа и той никога повече не попита подобно нещо. Бях на петнадесет. Не беше последният път, в който някой ме караше да се чувствам като курва, но този брак определено нямаше да просъществува дълго, ако Крейтън решише да се отнася с мен по този начин.

Заравяйки спомените от миналото, които исках да забравя, последвах съпруга си в огромната спалня. Въпреки че ми беше донесъл лед, предполагам, че оттук започва процеса по анулирането.

Иска ми се да не бях ставала от леглото тази сутрин. Ще ми се да върна времето назад.

Исусе. Защо го ударих? Вероятно нещо в снизходителния му тон ме бе изтласкало до ръба.

Събудих се с тревогата за това как ще реагира звукозаписната компания, какво ще кажат медиите, а той успя да избута настрани тревогите ми, сякаш не бяха нищо важно. След това открих, че е единадесет години по-възрастен от мен, и изведнъж решението, което бях взела, започна да приема съвсем нови измерения. Това не беше особено добро извинение, задето го ударих, но само това мога да измисля.

Крейтън намъкна чифт свободни панталони... нямам идея откъде се взеха... и седна на един от столовете във всекидневната на вилата. Аз се настаних на стола срещу него.

— Трябва да поставим някои основни правила.

Не бях сигурна, че харесвам как звучи това, защото подозирах, че всъщност означава да науча някои от основните правила на Крейтън.

Но наистина, какво очаквах? Че бих могла да имам някаква власт в тази сделка? Възможностите ми изчезнаха в мига, в който сложих подписа си на пунктираната линия.

Аз го знам и той го знае.

Обаче и двамата искаме нещо от другия, което, предполагам, ни изправя на равна нога. Обаче... Не точно. Защото той имаше милиарди, а аз имах само себе си.

Може да ме покриеш с лъскав грим, фалшиви мигли, екстеншъни, дрехи за сцената и да ме накараш да сваля десетте излишни килограма с цената на зверско гладуване, но това не променя коя съм в действителност. Все още съм си момиче от източен Кентъки с големи мечти и още по-голям страх от провал, тъй като не искам да се върна обратно в Голд Хейвън. Там вече не бе останало нищо за мен, освен болезнените съжаления.

Изтръгвайки се от собствените си болезнени спомени, осъзнах, че Крейтън ме чака с проклетата си повдигната вежда.

— Моля те, продължи. — Акцентът ми се появи изневиделица и бе доста силен, за което обвинявам мислите си за дома и факта, че ако правилата му засягат пряко кариерата ми, ще имаме голям проблем.

Очите му се присвиха.

— Правило номер едно: Обичам секса. И смятам да го правя често. С теб.

Е, мъжът определено не се свенеше да каже каквото му е на ума.

— Това го разбрах.

— Ако това ще е проблем за теб, адвокатите ми могат...

И ето я, заплахата за прекратяване на брака, която щеше да изложи кариерата ми на огромен риск.

— Могат да сложат край на този брак? — казах бързо, прекъсвайки го. — Защото сексът не е проблем за мен. Знам за какво се подписах. И не е като да се ожени за мен, защото смяташ уменията ми за ненадминати. Просто не осъзнавах, че ще трябва да си отварям краката по команда. Мислех си, ами, че поне ще се преструваш, че не съм курва. Макар, предполагам, че съм точно това. Една наистина скъпа курва.

Присвитите очи на Крейтън блеснаха страховито.

— Мамка му, да не си посмяла отново да се наречеш курва.

— Тогава спри да се отнасяш с мен като с такава.

Двамата се гледахме един друг, докато чаках отговора му. Очаквах да е нещо от сорта „Ще се държа с теб така, както си поискам“, но вместо това получих нещо напълно неочаквано.

— Извинявай.

Извинение?

— Не беше правилно. Може да съм взискателен задник, но това не е точно моя стил.

— Това значи ли, че не искаш секс под душа? — почти бях сигурна, че онова дяволче на рамото ми ме накара да изрека това, защото определено исках да кажа друго.

Крейтън се усмихна мързеливо, хищнически, а погледът му беше горещ и твърд.

— Не казах това, Холи. Всъщност, в момента не искам нищо повече от това да се върнем в банята, да те съблека гола и да те чукам, притисната до плочките, докато не започнеш да ме молиш да ти позволя да свършиш.

Умът ми се насочи към първата нощ, в която бяхме заедно. Още тогава нямаше как да ми убегне, че този мъж обича да упражнява контрол. Последния път, когато правихме секс в онази нощ, той си играеше с мен, не ми позволяваше да свърша, докато не започна да плача и умолявам... и чак тогава ме облада. Никога преди не бях изживявала подобно нещо и мислех, че никога повече няма да го изживея. А тази мисъл тогава беше доста депресираща, защото беше... невероятно. Възраженията ми тази сутрин не бяха заради секса, а заради начина, по който ми говореше той.

И сега с извинението му може би за нас в крайна сметка имаше някакъв шанс.

Реших да направя първата стъпка и да предложа мир. Оставих леда на масата до мен, изправих се, хванах края на тениската, изхлузих я през главата си и я пуснах на пода. Устните на Крейтън се извиха в секси сумтене, което вече започвах да опознавам.

— Тогава може би ще се наложи да отложим този разговор за неопределено време? — попитах аз.

— Харесва ми как звучи.

Направих няколко крачки към банята, когато той каза.

— Спри.

Срещнах погледа му, а той протегна ръка към мен, подавайки ми тениската.

Погледнах го объркана.

— Какво?

— Сложи я пак.

— Не разбирам.

Крейтън хвана ръката ми, сложи в нея тениската и обви пръстите ми около меката памучна материя.

— Казах ти, че смятам да те съблека гола и да те чукам под душа. Не съм казвал, че ти ще се съблечеш за мен.

Сериозно?

Но не възразих. Мисля, че е заради обещанието за оргазъм, което се виждаше на хоризонта, и начина, по който ме гледаше с блеснали от страст очи. Тръснах тениската и я навлякох отново през глава, обръщайки се към банята.

Крейтън ме проследи, докато минавах през спалнята на път към дяволски страхотната баня. Спрях пред огромната стъклена душкабина и зачаках.

Топлината, излъчваща се от огромното му тяло проникна през памучната материя, с която бях облечена, и изчаках следващото му действие. Очакването беше почти болезнено.

Устата му изглежда бе само на няколко сантиметра от ухото ми, защото усетих горещия му дъх, когато каза.

— Влез вътре.

Отворих уста да възразя, че все още съм облечена с тениската и бельото си.

— Веднага, Холи.

Заповедта изпрати тръпки по цялото ми тяло. За разлика отпреди обаче, гласът му бе мек и съблазнителен, а в командата му липсваше снизходителната нотка. Беше опияняващ и невъзможен за игнориране.

Влизайки в душкабината, зачаках следващата му команда и не се наложи да чакам дълго.

— Пусни водата.

Посегнах към смесителя и го завъртях. Горещите струи ме удариха от няколко различни ъгъла и затворих очи. Памучната тениска подгизна на мига и осъзнах, че изнасям специално за Крейтън

представление ала „Мис мокра фланелка“. А това не беше неприятна мисъл.

Когато зърната ми се втвърдиха под мокрия плат, изтрих водата от очите си и се обърнах, за да го погледна. Искях да видя изражението му.

И той не ме разочарова. Очите му пламнаха и срещу мен блесна широка вълча усмивка.

— Харесва ти, нали, порочно момиче? Въпреки че се бунтуваш, много ти харесва да ти нареждам. Доколкото си спомням, ти поиска да направя именно това миналата нощ в лимузината.

Понечих да поклатя глава, но осъзнах, че няма смисъл да отричам.

— Не би трябвало да ми харесва.

— Майната му на това, което трябва и което не — изръмжа Крейтън и приближи към душа, сваляйки в същото време широките панталони и боксерките си. Той не губи време, а сграбчи ръба на тениската ми и я измъкна през главата ми. Тя се приземи на пода в банята, с мокро плъосване.

Устните му се притиснаха към едното ми зърно, докато пръстите му се плъзнаха под ластика на бикините ми. Без да вдига глава, ги плъзна надолу по бедрата ми, а аз ги изритах настрани. Той откъсна устни от гърдите ми и се насочи лакомо към устните ми. Превзе ги. Превзе *мен*.

Хващайки с две ръце дупето ми, ме повдигна от пода на душкабината.

— Обвий краката си около мен.

Ерекцията му се притисна гореща, твърда и тежка между бедрата ми. Извъртях леко ханш, наслаждавайки се на прекрасния начин, по който се триеше в клитора ми.

Той се отдръпна само за миг.

— Говори сега или замълчи завинаги, госпожо Карас. Защото в противен случай смятам да те чукам, докато припаднеш от удоволствие.

Ноктите ми се забиха в твърдите мускули на раменете му.

— Моля те. Сега. — Това бяха единствените думи, които успях да изговоря, преди той да завърти бедра и да нахлуе в мен. През целия си живот никога не съм била толкова възбудена. *Никога*.

Очите ми се затвориха, но аз се принудих да ги отворя, докато тялото ми се разтягаше почти болезнено в опит да се нагоди към размера на Крейтън. Исках да видя как екстазът променя изражението на лицето му.

Тласъците му бяха силни и твърди, а горещината на тялото му бе в рязък контраст със студените плочки зад гърба ми. Пара изпълни въздуха, премесена с моите стонове на удоволствие.

От този ъгъл всеки негов тласък докосваше перфектното място и с всяко потъркване на клитора ми оргазмът се доближаваше все повече и повече. Борех се срещу надигащото се напрежение, знаейки че колкото повече изчакам, толкова по-интензивно ще бъде удоволствието накрая.

Крейтън промени позата, така че да ме държи само с една ръка, а другата плъзна между телата ни. Натискът на палеца му срещу клитора ми прогони всяко желание за чакане. Забих нокти в кожата на раменете му и се отдадох на оргазма, който ме заля.

Виковете ми проехтяха в затвореното пространство и мога да се закълна, че чух смеха му през бученето на кръвта в ушите ми. Той продължи с тласъците, ритъмът се забързваше с всяко негово движение, докато не ме застигна и втори оргазъм. Тялото ми се стегна около неговото, алчно за всичко, което може да ми даде.

— Мамка му! — извика той, тласкайки се веднъж... втори... трети път.

Тялото му се напрегна и той се освободи, докато и двамата треперехме под горещите струи на душа. Главата му се приведе напред, опирайки чело в плочките зад мен. Краката ми бяха склучени около кръста му и не бях сигурна, че бих могла отново да се движа. Не съм сигурна дали въобще *искам* да се движа отново. Той се отдръпна от мен, преди внимателно да ме спусне към пода, и бях принудена да отпусна хватката на краката си, за да позволя на члена му да се изплъзне от тялото ми.

— Исусе, жено! — Крейтън обхвана с длани лицето ми и го повдигна към своето. — Мамка му, невероятна си.

И тогава устните му докоснаха моите още веднъж, но не останаха там. Плъзнаха се надолу по бузата, шията и гърдите ми. Всяко зърно получи вниманието на зъбите и езика му, преди той да се

отпусне на колене, за да боготвори първо корема, а после и женствеността ми.

Все още можех да почувствам семето му да изтича от тялото ми, но това не го спря да зарови устни между бедрата ми, хапейки леко клитора ми и плъзвайки език във вагината ми. Ръцете му обгърнаха задните ми части, принуждавайки ме да се притисна към него и да използвам лицето му, за да запазя баланс. За което нямах абсолютно никакъв проблем, тъй като удоволствието отново започна да плъзга пипалата си по гръбнака ми, а коленете ми заплашваха да се огънат.

Но когато пръстите му се плъзнаха между двете полукълба на задните ми части, приближавайки се към забранената ми зона, аз се сгърчих, опитвайки да се отдръпна от него.

Той стегна хватката си и извиването ми бе напълно безполезно, освен че спомогна Крейтън да ме доведе до още един оргазъм. Той посегна към онова място и първата нощ, но тогава бях прекалено пияна от уискито и от удоволствието, за да протестирам.

Но сега? Посред бял ден? Не съм сигурна, че бих могла да го преживея.

Той погледна нагоре, а изражението му бе едновременно похотливо и объркано.

— Какво? Да не би да имаш проблем с това да изям прясно изучканото ти котенце?

Потръпнах под зоркия му поглед. Не пропускаше нищо. Докато изучаваше реакциите ми, тези негови търсеци пръсти отново се притиснаха към малкия отвор на задните ми части и аз се опитах да се измъкна.

Леката извивка на устните му се превърна в дяволита усмивка, когато започна да прави кръгообразни движения с палец, добавяйки много лек натиск.

Трепнах, когато нервните ми окончания се събудиха за живот.

— Не мисля...

Крейтън отмести пръсти и аз се успокоих, но се оказа, че е прекалено рано да си отдъхна. Прокара пръсти напред, потапяйки ги във вагината ми.

— Никога ли не си поемала член в прекрасното си задниче, Холи?

Очите ми се разшириха и аз заекнах.

— Не... не, никога.

— Това ще се промени. — Тъмните му очи бяха пакостливи, когато добави: — Може би не днес... може да не е и утре... но когато най-после го направим, гарантирам ти, мамка му, много ще ти хареса. Ще ме молиш за това.

Преглътнах и между бедрата ми се изля още влага, обливайки пръстите му.

— Не се преструвай, че идеята не ти харесва, защото тялото ти казва всичко. Нека ти покажа.

Поклатих глава, но това нямаше никакъв ефект, защото влажните му пръсти се плъзнаха отново към задния ми вход. Мускулите ми се стегнаха при лекото удоволствие, което започна да се надига в мен.

Без да откъсва поглед от мен, той вкара единия си пръст в малкия отвор. Опитах се да остана невъзмутима, но губех битката. Прехапах устни, за да задържа стона си, но въпреки това той го чу.

— Точно така, скъпа. Смятам да чукам с пръст малкото ти девствено задниче, и докато го правя, ти ще свършиш на лицето ми.

— О, боже мой — прошепнах аз, когато докосването му изпробва и леко разтегна пръстена от стегнати мускули. Тръпки преминаха през мен, когато пръстът му се притисна по-дълбоко.

— Точно така, доброто ми момиче. Поеми го. Поемаш всичко, което ти давам.

Не си спомням да съм премествала ръцете си, но в следващия миг бях обгърнала с тях гърдите си и мачках зърната им, завладяна от удоволствието, което ми доставяше той.

Пръстът му се потопи по-дълбоко и започна да тласка, докато устата му се притисна отново към клитора ми. Вибрациите от стоновеите му увеличиха усещанията, пулсиращи в тялото ми. Когато почувствах и втори пръст да се добавя към първия, се стегнах, но леко захапване по клитора ми ме разсея от горящите ми нервни окончания.

Главата ми се въртеше, притисната към студената стена, болка и удоволствие се смесваха в мен, подклаждани от тласъците на пръстите му и игривите движения на езика, зъбите и устните му.

Този мъж бе уловил в капана си всичките ми сетива и аз се изгубих в забранените удоволствия, които ми доставяше, извисявайки ме все по-нагоре и по-нагоре, докато не изкрещях.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Когато освободих Холи, тя се плъзна надолу по стената и отпусна глава на рамото ми. И двамата бяхме на колене под ударите на водните струи и се зачудих дали всеки път щом я докосна, ще се чувствам така, сякаш съм открил Светия Граал. Беше малко удивително и не мисля, че някога ще свикна с това чувство.

Изправих се, внимателно помагайки ѝ да стъпи на краката си. Измих и двама ни и спрях душа, преди да увия Холи в голям пухкав халат. Халатът покри дребното ѝ тяло и с изчервеното си замаяно изражение тя приличаше на упоена богиня.

Отнесох я до леглото и я настаних в средата на планина от меки възглавници. Гърдите ми се стегнаха, щом видях сънената ѝ усмивка, и ми се прииска да започна да се удрям по гърдите като шибания Кинг Конг. Бях в състояние различно от упоеното. Възбуден съм, готов да я чукам, докато припадне, и се чувствам така, сякаш съм проклетият крал на света. Оргазмите ѝ ме изпълниха с мощ, сякаш бих могъл да разбивам сгради с голи ръце, а след това да ги построявам отново само с мисълта си.

Леко похъркване се понесе от леглото и аз погледнах отново към нея. Главата ѝ се бе извъртяла настрани в съня и устата ѝ бе отворена. Тъй като бях похотливо копеле, вече нямах търпение да почувствам отново устните ѝ около члена си, докато я гледам как поглъща всичко, което ѝ давам.

Спомних си за начина, по който малкото ѝ тясно задниче бе стиснало пръстите ми, и умирах от удоволствие при мисълта, че ще съм първият мъж, който ще проникне в него. Силното чувство за собственост, което изпитах, направо ми изкара акъла. Никога не изпитвах подобни чувства, тъй като не се обвързвах. *Никога.*

Натиках ги обратно там, откъдето бяха изскочили, и се насочих към банята да си ударя една чикия.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Когато се събудих от дрямката след най-удивителния секс под душа, който бях правила... всъщност единствения секс под душа, който бях правила... реших, че е време да се справя с последствията от новогодишното ми решение. От звукозаписната компания бяха задръстили телефона ми с обаждания и съобщения, и когато най-после отговорих на обаждането на Морти, се наложи да държа слушалката на разстояние от ухото си, защото думите му ставаха все по-силни и по-силни, смесени с все повече и повече проклетия.

— Прееба всичко, Уикс! Имахме брилянтен план. Похарчихме камара пари, за да може това предложение да е медийна бомба, а ти изчезна. Какво, по дяволите, си мислиш, като се омъжваш за някакъв шибан милиардер, вместо да следваш сценария, както ти наредихме? Не може да взимаш сама такива решения. Аз взимам решенията.

Когато Морти най-после спря, за да си поеме дъх, отворих уста да проговоря, но Джим, съдружникът му, явно бе в същата стая, защото се обади:

— Стореното, сторено. Вече няма връщане назад, и дори да можем да променим този фарс във Вегас, ще стане по-лошо. Джей Си изглежда като пълен задник, но поне е задник с разбито сърце и хората ще му съчувстват.

— По начало тя не биваше да прави нищо подобно! Това е нелепо. Кълна се, това преля чашата! — От крясъците на Морти ухото започна да ме наболява.

— Казах ви, че няма да следвам този сценарий — най-после проговорих. — Вие отказате да ме послушате.

— Не трябва да имаш мнение, Уикс. Задникът ти се връща обратно в Кентъки!

Джим се намеси отново.

— Стига, Морти! Вече говорихме за това. За никой няма да е от полза да я отпратим обратно в Кентъки.

За пръв път, откакто вдигнах телефона, бях залята от вълна облекчение.

Морти започна да мърмори, все още отказвайки да се предаде напълно.

— Е, по-добре от сега нататък да следва сценария — най-накрая каза той. — Гледай да не пропуснеш нито едно шоу, репетиция, радио включване, среща или сбирка, нито една шибана среща, Уикс. Ще те сваля от това турне толкова бързо, че главата ще ти се завърти, и тогава ще може да идеш да пълзиш пред онзи твой нов съпруг, милиардера, и да си спомняш за кариерата, която можеше да имаш.

— Няма да пропусна нищо. Имаш думата ми.

— Ще проверявам всяка малка подробност. Така да знаеш.

— Ясно.

— Добре. Сега стига си преобавала всичко и се хвани да напишеш няколко дяволски добри песни за следващия ти албум. Дължиш ми още шест.

— Шест? За какво говориш?

— Слагаме допълнителни за големия смесен албум. Затова отивай да пишеш, мамка му.

Облекчението, което бях почувствала, бавно изчезна, докато се свличах в стола зад мен.

— Шест песни? До кога?

— Имаш три седмици на разположение. Вече уредих текстописец да се срещне с теб в Далас, за да опитате да измислите нещо. Ако не можеш да се справиш, сам ще ти избира песните.

Мисълта, че Морти може да избира песните ми, направо ме ужаси.

Можех да пиша, но шест песни за три седмици? Опитах да не се паникьосвам.

— Добре — измънках аз. — Предполагам, че ще е най-добре да започвам веднага.

— Дяволски си права. Надявам се, че не си решила да ходиш на меден месец.

Поклатих бързо глава, но очевидно той нямаше как да ме види. Понечих да отговоря, но разговорът прекъсна. Погледнах надолу към телефона и видях, че Морти е затворил.

Е, това беше минало и по-добре, и по-зле, отколкото очаквах. Все още имам кариерата си, освен ако не пропусна нещо, но това нямаше да позволя да се случи. И трябваше да напиша шест песни за три седмици. Не бях писала нищо от месеци. В цялата лудница с турнето и новия ми брак, не знам как ще се справя да си събера акъла и да намеря малко вдъхновение. Но предполагам, че нямам избор, затова е най-добре да се залавям за работа.

Вратата на офиса във вилата се отвори и през нея премина Крейтън.

— Трябва ли да ги смажа?

Моменталната му подкрепа, нещо, което бе напълно ново за мен, ме обърка и едновременно с това по вените ми се разли топлина.

— Какво?

— Има ли нужда да смажа звукозаписната ти компания?

— Защо ти е да го правиш? — попитах, удивена от предложението му.

— Защото никой не се ебава с това, което е мое. Това включва и теб.

Топлината си замина толкова бързо, колкото бе дошла, заедно с осъзнаването, че в действителност аз съм поредното притежание за него. Но какво очаквах? Привързаност? Та аз дори не го познавах. Кое то водеше до въпроса... дали някога щях да го опозная? Или всичко това щеше да приключи, преди да имам шанса да разбера кой в действителност е той.

— Днес се връщаме в Ню Йорк, за да се срещнем с адвокатите ми. Разгледали са договора ти и са готови да направят някои предложения.

— Не е нужно. Морти и Джим нямат намерение да ме съдят за нарушаване на клауза от договора. Освен това не мога да се върна в Ню Йорк, трябва да бъда в Нашвил. Имам живот, нали знаеш. Трябва да се видя с мениджъра и с бандата си, преди отново да тръгнем на път.

— Това не е част от плана, Холи.

— Имайки предвид, че не се посъветва с мен, когато измисли своя брилянтен план, би следвало да разбереш, че имам проблем с това.

Очите му се присвиха, а раздражението ясно пролича в тона му.

— Как тогава успя да се озовеш в Ню Йорк, след като си на турне?

— Имахме почивка от Бъдни вечер до Нова година. Връщаме се на пътя от шести за последния тур на турнето. Имам нужда поне от двадесет и четири часа в Нашвил, преди да тръгнем.

— Ти ли оглавяваш турнето?

— Не — отвърнах внимателно.

— Тогава защо те е грижа толкова много за него?

Той сериозно ли?

Скръстих ръце на гърдите си.

— Защото това ми е работата. Също така очевидно не знаеш много за музикалния бизнес, щом мислиш, че аз мога да оглавявам турнето.

— Могат да ти намерят заместник, докато работим по програмата си.

Останах безмълвна за миг. Той наистина ли предлагаше това? Сериозно ли? Налагаше се да се изразя с думи, които той ще разбере без повече въпроси.

— Няма начин, Карас. Отивам на турне. Не само че звукозаписната компания ще ме нарича, ако изпусна дори една репетиция, та какво остава за цяло шоу, но съм и задължена към феновете си, които са си купили билети, за да ме видят. Няма да ги разочаровам.

— Феновете ти могат да те видят друг път. Следващите няколко седмици са критични и се налага да измислим как да напаснем кариерата ти към програмата ни, без това да засяга моята работа.

Избутах стола си и скочих на крака. Той просто не разбираше. Но това бе граница, която нямаше да му позволя да прекрачи.

— Тогава аз съм дотук — заявих, а увереността лъхаше от всяка моя дума. Нямаше да му позволя да ми отнеме това. Нямаше да позволя на *никой* да отнеме кариерата ми.

Крейтън повдигна една вежда и наклони глава настрани.

— Моля? Не мисля, че те чух правилно — заяви той, правейки крачка към мен.

— Казах, че съм дотук. Няма да разочаровам хората, които са ме подкрепяли, за да не се налага да променяш спретнатия си график, и отказвам да диктуваш как ще се движи кариерата ми. Трябваше да

знам по-добре. Хванах се на глупостите ти от миналата нощ, че ще ми помогнеш да изляза от тази каша, без да се замисля дори за миг, че можеш да я усложниш още повече.

Един мускул трепна на челюстта му, а гласът му бе дълбок и окончателен.

— Казах, че ще те подкрепя, Холи. Но не и тях. Моята подкрепа изисква бизнеса ми да е на първо място.

— Не. Нека го облека в думи, които ще разбереш, Карас. С това *сделката отпада. Няма преговори.*

Насочих се към вратата, а той се изпречи на пътя ми.

— Това е напълно неприемливо. Не си свършила с мен, докато не кажа, че си свършила.

Кратък смях се изтръгна от устните ми.

— Радвам се, че си толкова уверен да смяташ, че думите ти са закон. Но нещата не се случват по този начин — направих крачка настрана, но той ме последва. — Не се занасям, Карас. Приключих.

Заобиколих го и се насочих към вратата.

Изненадващо, този път той не ме спря.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Ако си мисли, че ще ѝ позволя да ме изостави, значи е напълно луда. Позволих ѝ да спечели малко преднина, преди да я последвам в спалнята.

Тя оглеждаше стаята, търсейки купчинката дрехи, която бях сгънал в мига, в който я съблякох, след като я донесох в стаята. Забелязвайки ги в дрешника, тя сграбчи джинсите си, и без дори да си направи труда да обуе бикини, ги облече и закопча.

— Няма да ходиш никъде.

Холи завъртя рязко глава, докато посягаше да вземе сутиена си. Очите ѝ горяха така, че ако имаше как, от тях щяха да летят огнени кълба в моята посока.

— Само гледай.

— Това е неприемливо.

— Вече го спомена. Но за нещастие, не спомена, че единственият начин това между нас да се получи, е, като загърбя кариерата си. Да се откажа от мечтата си. Просто не разбираш. Мечтата ми е всичко, което ми е останало, и аз няма да се откажа от нея за когото и да е било.

Стиснах зъби. Ето защо не бързах да се женя отново. Защото жените са напълно неразумни и ирационални.

— Тогава може би трябваше да ми зададеш един-два въпроса, преди да се съгласиш с предложението ми.

Тя спря, след като закопча сутиена си.

— Изглежда най-важният въпрос, който е трябвало да ти задам, е бил дали си егоистичен, твърдоглав задник. Грешката е моя.

Не греши, аз съм егоистичен, твърдоглав задник. И нямаше да съм тук, където съм сега, ако не притежавах тези качества. Но въпреки всичко, с нея имаме сделка.

Холи облече блузата си и отметна коса назад, сплитайки я бързо на плитка и завързвайки я с нещо приличащо на ластик, което измъкна от джоба на дънките си. Отново приличаше на шестнадесетгодишно,

непокорно, прекрасно момиче, което току-що захвърли всичко, което мога да ѝ предложа в лицето ми, тъй като мисли, че искам от нея да се откаже от мечтата си.

Беше добре да зная, че един от двамата ни има принципи.

— Сядай си на задника, Холи. Няма да ходиш никъде.

Тя опря ръце на хълбоците си и ме изгледа.

— Върви в ада, Крейтън Карас, и вземи проклетия си предбрачен договор със себе си. И може да си задържиш хилядата долара, които вероятно съм спечелила за това, че съм омъжена за теб от дванадесет часа. Използвай ги, за да си купиш свирка от някоя безхарактерна играчка, защото с тази вече *приключи*.

Усмивката ми се изостри, защото истината е, че харесвам тази разбесняла се жена. Направих своя ход преди тя да осъзнае, че съм се раздвижил. Метнах я на леглото и приковах ръцете ѝ над главата.

— Ако мислиш, че просто така ще ти позволя да си тръгнеш, си в голяма грешка, скъпа моя съпруго.

Борбата ѝ не беше престорена и коляното, което за една бройка щеше да се забие в топките ми, беше съвсем реално.

— Да ти го начукам, Карас.

— Холи, единственият, който ще бъде чуван тук, това си ти. — Усмирих въртящата ѝ се глава, като притиснах устни към ухото ѝ. — Остави ме да измисля всичко. Ако не мога да се справя с нещо толкова просто като съчетаването на турнето ти и графика ми, няма да съм способен да управлявам мултимилionна глобална компания.

Не можех дори да повярвам, че обмислям това, но просто не съм в състояние да ѝ позволя да ме напусне. Щях намеря начин да получа всичко, защото само това съм склонен да приема. *Всичко*.

Борбата на Холи спря така рязко, все едно гневът бе изтекъл от нея. Единственото движение беше повдигането и спадането на гърдите ѝ, докато вдишваше и издишваше.

Гласът ѝ бе тих, когато попита:

— Сериозно ли? Имам нужда да го чуя и да знам, че го мислиш... че ще направиш и моята кариера приоритет. Защото за мен няма нищо по-важно от нея. Трябва да съм в автобуса за турнето на шести или съм преобана.

Вдигнах глава и погледът ми срещна нейния. Не бях свикнал да ме разпитват, а какво остава за това да се съмняват дали ще спазя

думата си.

— Да, ще направя кариерата ти приоритет и няма да съм причина да изпуснеш шанса, който имаш, да сбъднеш мечтата си. Ще бъдеш в Нашвил още на четвърти... по-рано, отколкото каза, че трябва да си там. Но ще го направим по моя начин.

Тя изучаваше лицето ми няколко дълги мига.

— Не те разбирам. Наистина, ама наистина, не те разбирам.

— Няма и нужда. Вероятно никога няма да ме разбереш.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Този мъж бе напълно луд. Това беше единственото обяснение, което имах. И предполагам, че това ме прави също толкова луда, колкото е и той, защото скочих в побъркания влак заедно с него. Като си помисля за всичко, което се случи през последните двадесет и четири часа, имам чувството, че главата ми ще експлодира. В полунощ миналия ден се срещнах с Крейтън в „Плаза“, тази сутрин се венчахме във Вегас, а към средата на следобед се отправяхме обратно към летището, за да летим към Ню Йорк.

Пиколото носеше багажа ни, докато напускахме „Сийзър Палас“. В мига, в който излязохме, към нас се насочиха камери и фотоапарати, а репортерите започнаха да крещат въпроси. Проверих дали огромните ми слънчеви очила са на мястото си и наведох глава към отворените врати на лимузината, точно както правех, когато пресата ме погнеше след поредните компрометиращи снимки на Джей Си по вестниците. С изключение на лимузината, разбира се.

Но преди да я стигна, Крейтън ме сграбчи за ръката, карайки ме да спра. Обви ръка около мен и ме притисна към тялото си.

— Благодаря ви за благопожеланията. С радост ще отговорим на няколко от въпросите ви.

Ще отговорим ли? Какво, по дяволите?

Пресата скочи на поканата като лешояди на мърша.

— Господин Карас, ще потвърдите ли, че всичко това с обявата за пропуснат любовен шанс е била просто публичен спектакъл? И, госпожо Карас, ще отговорите ли на слуховете, че Джей Си Хюс е щял да ви предложи брак в новогодишната нощ?

Крейтън поклати глава.

— Е, сега, защо трябва да потвърждавам подобно нещо? Но ще ви кажа едно. Понякога, за да получиш това, което искаш, трябва да предприемаш луди рискове и да се надяваш, че съдбата ще ти се усмихне. Това може да не е най-големият залог, който съм правил, но

смятам, че получих най-голямата печалба, която е възможно да се спечели. Все пак аз бях щастливецът, който пръв я отведе до олтара.

Думите му направо спряха дъха ми. Погледнах към него през полуспуснати мигли и ми се прииска да го познавах достатъчно добре, че да знам дали думите му са пълни измишльотини за пред пресата, или той наистина вярва в тях.

Няма никакъв шанс наистина да мисли това, което каза.

Крейтън погледна надолу към мен и лека усмивка изкриви устните му, докато светкавиците на папараците продължаваха да проблясват срещу нас. Знаех, че тази снимка ще бъде на корицата на всички списания още утре сутрин.

Репортерите продължаваха да задават въпроси, а Крейтън отговаряше неясно и със заобикалки. Той умело избягваше всички въпроси за Джей Си, но не откъсваше нито за миг поглед от мен, докато го правеше. Мога да се закълна, че чух една от операторките, която бе насочила камерата си към мен, да въздиша.

Когато се качихме в лимузината, се чувствах много несигурна за всичко това. Моят план беше единствено да ползвам Карас като спасителен пояс, за да се спася от това бедствие с Джей Си, и в добавка да правим феноменален секс. Но сега, когато сватбата беше факт, няхах никаква идея как ще проработи всичко това, въпреки обещанието му от по-рано.

Мисля, че част от проблема се коренеше в това, че мотивите на Крейтън за мен все още бяха мистерия. Сексът вероятно не бе нещо необичайно за него, затова дали беше просто една милиардерска прищявка?

Но този поглед, който постоянно ми хвърляше, докато пътувахме към летището, беше толкова мек, и сякаш под повърхността се случваше нещо повече. Какво, за бога, беше това? Дали все още играеше?

И защо ме беше грижа? Трябваше да се фокусирам над собствените си проблеми и да го оставя да се оправя с неговите. Но този проклет поглед...

— Какво? — попитах неспособна да издържа дори секунда повече.

— Какво? — попита той, поклащайки глава.

— Зяпаш ме.

Усмивката му остана все така мека.

— Пред мен има красива жена. Как да не я зяпам?

— Пресата я няма, Карас. Можеш да ми кажеш истината.

Усмивката му изчезна и се почувствах така, сякаш аз съм я убила.

— Ти си кибритлийка — заяви той. — Знаеш го, нали?

— Дори не знам какво значи това.

Следващите му думи истински ме изненадаха.

— Мисля, че ще ми хареса да съм женен за теб, Холи. И си мисля, че ако измъкнеш бастуна от задника си за няколко минути, ще видиш, че няма никаква голяма конспирация зад брака ни. Животът е кратък. Трябва да му се наслаждаваме, докато можем.

Игнорирах философията, която бе като измъкната от курабийка с късмети, и заявих.

— Нямам бастун в задника.

— Е — каза той и се изкиска, — предполагам, че бих могъл лично да свидетелствам за това.

Горещина заля цялото ми тяло и бузите ми пламнаха. Но дори повече от това, топлина изпълни гърдите ми. Беше като да си в девети клас и капитанът на университетския футболен отбор да ти каже, че те харесва. Не биваше да ме е грижа. Дори не го познавах. И все пак той бе моят съпруг.

— Знаеш какво имам предвид, Холи. Знаем, че си защитнически настроена към кариерата си, но трябва да се отпуснеш поне малко и да се насладиш на ездата. Може да осъзнаеш, че ти харесва къде си се озовала, щом аз съм този, който държи юздите.

— Наслаждавам се — заявих му аз.

— Със сигурност е така, скъпа. И мисля, че ако те докосна точно сега, вероятно ще ми отхапеш ръката.

Глупавото пърхане в гърдите ми ми даваше налудничавия инстинкт да отвърна на усмивката му. И да му докажа, че греши. Нямах да отхапя нищо, ако ме докоснеше.

Откопчах колана си, с намерението да променя посоката на разговора ни по единствения начин, който бях научила досега.

Когато заставах на колене на пода на лимузината, Крейтън ме изненада, като ме хвана за ръцете и ме вдигна, настанявайки ме в скута си така, че да го обкрача.

— Оценявам предложението, но ще пропусна.

— Но аз помислих...

Той притисна пръст към устните ми.

— Мисля, че ще се наложи да променим това, Холи. Нови правила.

— Не обичам правила. — Думите ми прозвучаха заглушено иззад пръста му.

Той се усмихна отново с онази негова чудата усмивка.

— И може би точно там се корени проблемът.

Очевидно на лицето ми е проличало объркването ми, защото пръстите му се отдръпнаха от устата ми, и се притиснаха между очите ми, там, където обикновено се появяваха няколко бръчки винаги, когато бях объркана.

— И двамата знаем, че ти си една способна жена, и че кариерата ти значи много за теб.

Отворих уста да отговоря, но той отново притисна пръсти към нея, карайки ме да замълча.

— Нека довърша — предложи той и кимна. — Аз съм доминант, от мъжете, които не приемат глупости, и да спечеля е изключително важно за мен. Когато стигнеш до моето ниво, не става въпрос за пари, а за победа. — Той прокара палец по бузата ми. — Не искам да прекараме времето си заедно, докато се борим за надмощие, затова ето какво е предложението ми. Оставяш ме да водя. Не се бориш с мен за всяко малко нещо и свеждаш глава, щом ти наредя да го сториш.

Почувствах как веждите ми се повдигат почти до линията на косата ми, когато той продължи:

— В замяна аз ще ти дам всичко, което поискаш, и всичко, от което би могла да имаш нужда.

Когато отмести пръст от устните ми, приех това като знак, че мога да говоря.

— Имаш предвид в замяна на това да се откажа от самоуважението и свободната си воля.

Крейтън поклати глава.

— Не. В замяна на това да ми съдействаш и да ми имаш доверие.

— Но...

— Просто ми дай шанс да ти покажа какво имам предвид, Холи. Не искам безхарактерна малка кукла Барби. Все още искам искрите и

пламъка ти. Не искам да те задуша. Просто искам да те водя. А в същото време смятам да взема всяко твое бреме и да го направя свое.

Именно последните му думи ме плениха, заедно с това, че зърнах една страна на Крейтън Карас, която вероятно само малцина са виждали. Той вероятно бе най-пленителният мъж, който съм срещала, и идеята да му прехвърля проблемите си бе невероятно изкусителна. Буквално можех да почувствам как стреса изчезва, прогонен от думите му.

Погледнах в тъмнокафявите му очи и дадох единствения възможен отговор.

— Добре.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Ще притежавам тази жена — тялото ѝ, сърцето ѝ, мамка му, дори душата ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ХОЛИ

Първият ми акт на доверие към Крейтън беше, че се качих на самолета му, без да попитам къде отиваме. Беше ми обещал, че ще ме отведе в Нашвил вечерта на 4-ти, и реших да му се доверя, че ще го стори. Надявах се, че след като има личен самолет, наистина ще успее да го направи. Планът ми беше да се заловя с тези песни, които дължах на Монти, но Крейтън имаше съвсем други идеи.

Веднага щом самолетът се издигна и можехме да откопчаем коланите си, той ме отведе в задната част на самолета, където се оказа, че има спалня, и каза само две думи:

— Съблечи се.

Първата ми реакция бе да споря, но новата ни сделка се мярна в ума ми и аз посегнах към ризата си, без да се оплаквам.

Той се излегна на леглото напълно облечен. Слава на бога, че не съм особено стеснителна, защото ако бях, щях да се притесня от погледа му, който лениво инспектира цялото ми тяло. Десетте месеца, в които бях ръчкана, побутвана и докато се преобличах пред всички, включително и майките им, като се започне още от модните консултанти в „Кънтри мечти“, почти бяха успели да прогонят цялата ми свенливост.

Най-после той проговори.

— Гладен съм и искам котенцето ти върху лицето си.

Сърцето ми пропусна удар, чувайки неприличните му думи, и с огромно неудобство се насочих към лицето му. Никога досега не бях сядала на нечие лице. Но Крейтън не ми позволи да се колебая. Той сграбчи задните ми части с ръце и на мига си припомних сутринта, която прекарахме в банята.

Всички мисли за онова подлудяващо удоволствие се изпариха от ума ми, когато усетих езика му на клитора си и устата му, която се плъзна надолу, за да пирува.

Наведох се напред, впивайки пръсти в таблата на леглото, за да запазя равновесие. Сякаш спрях да съществувам, с изключение на местата, на които тялото му се докосваше до моето. Вече бях обезумяла от удоволствие, когато той най-последно се върна към клитора ми и го засмука силно. Помитащ оргазъм връхлетя тялото ми. Политнах напред и Крейтън се завъртя така, че да падна по гръб на леглото. Той се изправи и чевръсто захвърли настрани панталоните и боксерките си. Раздалечи бедрата ми и ме издърпа до края на леглото. Най-последно ерекцията му се притисна към мен.

Останала без сили заради оргазма, до който току-що ме бе докарал, не можех да сторя нищо друго, освен да се вкопча в раменете му и да се държа здраво, докато той тласкаше в мен, приковавайки ме към матрака. Още веднъж тръпките на освобождението ме разтърсиха, когато нов оргазъм отне целия ми контрол.

Нямам идея колко пъти достигнах до върха, докато той най-последно простена високо и спря да се движи. Можеше да са изминали тридесет секунди или тридесет минути. Способността ми да определям времето се бе изпарила под всепоглъщащото удоволствие.

Лежеше частично върху мен, потта, стичаща се от тялото му, полепваше по моето. В този момент реших, че докато не направи нещо, за да застраши кариерата ми, ще следвам дословно правилата му, за да мога да изживявам това отново и отново.

И така започна моята пристрастеност към Крейтън Карас.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Очевидно и преди съм идвала в Ню Йорк, но да пристигна на частен самолет бе нещо много по-различно от това да дойда с автобуса на турнето или с някой пътнически полет. Като да гледаш на обратно пътуването ни към Лас Вегас. Кацнахме на частно летище, слязохме от самолета направо на пистата и бяхме посрещнати от бентли с тъмни стъкла, управлявано от шофьора на Крейтън.

Краткият път до Манхатън бе спокоен, а Крейтън беше залепен на телефона си, отговаряйки на имейли и разни други неща, и сякаш бе забравил за присъствието ми. Но това не ме дразнеше, защото и аз също бях замислена. Имах да напиша шест песни за три седмици. Не знам какви бяха плановете на Крейтън за тези няколко дни в Ню Йорк, но бях решена да открадна малко време за писане.

Както се беше случило и първия път щом пристигнах в Ню Йорк, огромните небостъргачи ме накараха да се чувствам мъничка и незначителна. Тук тротоарите бяха пълни с хора, дори и посред нощ, и точно като сега бяха забързани, нетърпеливи да стигнат там, за където са се запътили. Намалихме пред висока сграда, която бе ярко осветена и нямах идея дали сме близо до „Плаза“, но предполагах, че това беше без значение. Единствената част от изписания със златисто адрес, която познавах, бе огромният надпис „Пето авеню“ над стъклените врати на сградата.

Крейтън прибра телефона си и отвори вратата на лимузината, преди да излезе и да ми подаде ръка, за да го последвам. Приех я, чудейки се дали няма да се озовем пред поредния медиен цирк. Въпреки късния час, фотоапаратите щракаха, а светкавиците присвяткаха срещу нас, докато вървахме към вратите, но този път Крейтън се държеше така, сякаш дори не ги забелязва. Репортерите не се приближиха към нас и се зачудих защо стоят далеч, докато не видях охраната пред сградата.

Портиерът отвори стъклената, покрита със злато, врата и Крейтън му благодари по име. Фактът, че знае името на мъжа, ме накара да му сложа голяма червена точка в тефтера си. След няколко минути в един доста бърз асансьор се оказахме в пентхаус, което не беше никаква изненада. Беше огромен, особено по стандартите на Ню Йорк.

Тъмно дърво и лъскав мрамор се простираха навсякъде пред нас, а по пода имаше килими, които идеално пасваха на сиво-белите стени. Но най-страхотното в огромната дневна? Стена изцяло от прозорци с изглед към града. Гледката беше невероятна, дори и на тъмно. Изглеждаше точно като мъжки дом с много черна кожа и стъкло. Цветните петна, доста оскъдни и в червено, бяха майсторски поставени само върху картините и няколко от възглавничките.

Поразена, аз се поколебах, страхувайки се дори да стъпя вътре с ботушите си, но Крейтън нямаше моите притеснения и ме издърпа навътре.

— Тук ще ти е удобно за няколко дни.

Това не беше въпрос, а декрет. Не мога да споря с него. Сигурна бях, че в това място имаше всичко, за да му е удобно на човек.

— Ще работя — казах аз и Крейтън се обърна към мен, за да изсумти, преди да ме отведе към спалнята. — Не си губиш времето, май — промърморих аз под носа си.

— За нещастие ще ми се наложи да те оставя и да отида до офиса си за няколко часа. Изскочи нещо и трябва да се справя с него заедно с екипа си.

— Караш екипа ти да работи посред нощ? В първия ден от новата година? Това звучи като жестоко и необичайно наказание.

Крейтън спря пред огромното легло с кралски размер, което имаше лъскави черни табли и бе покрито със сива кувертюра и купчина възглавници.

— Работят, когато имам нужда да работят. Всички мои служители са готови да зарежат всичко в мига, в който имам нужда от тях. Получават добра компенсация за това.

Свих рамене, нямаше какво да кажа по този въпрос, тъй като бях сигурна, че им плаща наистина добре, и от тях зависеше дали да работят, или не.

— Ела. Искам да ти покажа твоите неща.

— Моите неща?

Последвах го в огромен гардероб, който беше горе-долу с размерите на караваната, в която бях израснала. Размерът му обаче не ми попречи да забележа колекцията от поли, рокли, блузи и тениски, които висяха по закачалките. Погледът ми се спря на рафт, отрупан с обувки, чанти и аксесоари.

— Какво е това?

— Гардеробът ти — заяви простичко Крейтън. — Поръчах ги в новогодишната нощ.

Какво?

— На път за Вегас? — бях объркана. Кога е успял да го направи? Не си спомнях да е говорил по телефона, но по онова време се бях заровила в предбрачния договор.

— Не, преди да отида в Плаза.

— Това е лудост. Дори не знаеше дали ще се появя. Освен това си е направо зловещо. Не съм някоя Степфордска съпруга и не можеш да ме обличаш така, както пожелаеш.

Смехът на Крейтън изпълни стаята.

— Ако исках Степфордска съпруга, щях да си избира някоя златотърсачка отвън от тълпата. Ти, скъпа моя, си нещо съвсем различно. Знаех го на Бъдни вечер, зная го и сега. Ако има нещо, което не ти харесва, може да го махнеш или замениш с такова, което е по твой вкус. Но мисля, че ще се изненадаш от някои от дрехите. Мисля, че консултантката го нарече „кънтри шик“.

Още веднъж бях напълно изумена. Все още се мъчех да реша как да отвърна, когато Крейтън пусна ръката ми и тръгна навън.

— Мразя, че те оставям сама, но трябва да вървя. Не ме чакай, защото ще се върна късно. Ако огладнееш, хладилникът е пълен. — Той спря на вратата. — Банята също е заредена. Не знам какви марки предпочиташ, но съм сигурен, че ще успееш да си харесаш нещо. Изкъпи се и си почини. Ще се видим на сутринта.

Очевидно единственото, което успях да направя, бе да кимна. Устните на Крейтън се извиха в усмивка и в следващия миг вече го нямаше. Все още не бях излязла от спалнята, когато чух входната врата да се затваря след него.

Е, предполагам, че е това. Върнах се в хола и измъкнах телефона от джоба си. Всичките ми съобщения от социалните мрежи все още

бяха спрени, затова ги игнорирах, както текстовите и гласовите съобщения от номера, които не познавах.

Не беше голяма изненада кой ми е звънял дузина пъти и е оставил двойно повече съобщения. Надявах се Джей Си да се окаже прав и за това, че няма лоша реклама.

Заставайки до прозореца, нямаше как да не се почувствам като Рапунцел, застанала на върха на кулата си, макар и с по-къса коса. Но за разлика от приказната героиня, аз въобще не бях запозната с кулата си. Тук бях напълно извън комфортната си зона и никога преди не бях чувствала възпитанието си от Кентъки толкова силно, колкото го чувствах тук, в този пентхаус.

Текстът ме удари почти на мига и стиснах здраво очи в опит да го чуя отново в ума си. Притискайки чело към стъклото, прочистих ума си от всичко, с изключение на мелодията и думите, които започваха да се оформят.

Шест песни. Трябваше да напиша шест песни и, може би, само може би, започвах да заформям началото на първата. Чантата бе все още на рамото ми, затова забързах към стола пред камината и извадих тетрадката си.

Докато драсках думи и ноти, вълнението се надигна в кръвта ми. Имах нужда от китара. Наистина, наистина имах нужда от китара. Но това бе едно от нещата, които Крейтън нямаше как да знае, че ще ми трябва, въпреки че така арогантно се бе подготвил за всичко, а дори не знаеше коя съм.

Погледнах през прозореца към града, потънал в мрак. Беше прекалено късно да ходя навън да търся китара, затова продължих да изписвам думи и ноти, въртейки и заменяйки ги, докато не ме заболя ръката и не ми се схвана гърба.

Оставих молива и се изправих, мускулите ми протестираха, а главата ми бе замаяна. Малкото сън и цялата лудост през деня си казваха думата.

Затворих тетрадката и се върнах в спалнята, чувайки зова на грамадното легло. Прокарах ръка по кувертюрата на леглото и най-после се предадох, съблякох се бързо и се пхнах под завивката.

Утре. Утре щях да отида да потърся магазин за китари.

* * *

Очите ми се отвориха рязко и започнах да оглеждам стаята.

Къде се намирам?

И тогава всичко се върна в ума ми. Пентхаусът на Крейтън. Ню Йорк Сити. Завъртях глава оглеждайки се, но до мен се виждаше само меката кувертюра на леглото.

Седнах и се протегнах, а вниманието ми се насочи към часовника. Вече беше почти обед и нямаше никакво доказателство, че Крейтън въобще е стигнал до леглото ни. Провисвайки крака от леглото, аз се изтласках от матрака и се изправих на крака, оглеждайки огромната спалня.

Не. Никакъв знак от него.

Стомахът ми изкъркори и се насочих към кухнята, чудейки се дали ще намеря бележка или информация къде се намира мъжа ми. Гранитният плот блестеше от чистота и на него нямаше нищо.

Грабнах телефона от чантата си и видях съобщение от него, което съм получила преди повече от три часа.

„Ще се прибера късно. Настани се удобно. Ако има нещо, обади се на портиера.“

Бях изненадана, че има номера ми, но нямаше никакво съмнение от кой е съобщението.

Изгарящото ми желание за китара не се бе изпарило, но няхах абсолютно никакво намерение да моля портиера да ми я търси. Тук е Ню Йорк, а в Ню Йорк имаше всичко.

Измъкнах телефона си и направих едно бързо Гугъл проучване.

Бинго! Очевидно седалището на „Руди Мюзик“ бе в Ню Йорк, а това според мен беше перфектно. Проверих къде се намира и осъзнах, че е прекалено далеч, за да отида пеша. Няхах никаква идея как да се свържа с шофьора на Крейтън, затова реших, че за пръв път в живота си ще си хвана такси. Не можеше да е толкова трудно.

Дори не си направих труда да се изкъпя или да сменя дрехите си, преди да се насоча към вратата. Все пак имах песен за писане и за пръв

път от месеци нямах търпение да започна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ХОЛИ

Направо летях, защото знаех, че бях написала най-страхотната песен в кариерата си. Вярно е, че официално кариерата ми беше започнала само преди девет месеца, но пишех песни от много по-рано. И все пак песента беше епична. Макар че бях скромно момиче, дори аз знаех кога съм напипала златна жила.

Дори не знаех кое време е, докато вървах към огромната врата в лобито на сградата на Крейтън. През последните не знам колко часа се бях свряла в един ъгъл в „Руди Мюзик“, изгубена в музиката. Страхотният възрастен пич най-после ме помоли да си тръгвам, тъй като бе минал цял час, откакто нормално затваряха. Предполагам, че и той е бил завладян от музиката, но беше мил и страхотен и обеща да дойде на мое шоу следващия път, когато имах участие в града.

Пъхнах картата, която портиерът ми бе дал на излизане, и натиснах бутона „П“, преди да се облегна назад на огледалната стена на асансьора. Тъй като Крейтън притежаваше целия последен етаж, асансьорът се отваряше в коридор само с една врата. Оставих я отключена, предполагайки че само някой с ключ за асансьора би могъл да се качи тук горе.

Не можах да се стърпя и започнах да си тананикам мелодията на новата ми разкъртваща песен, докато крачех към притъмнелия пентхаус. Пуснах чантата си на масичката в коридора и захапах тетрадката си, докато си събуя ботушите. Навън бе адски студено и дори по време на кратката разходка от ъгъла, където ме остави таксито до сградата, мисля, че настъпих нещо много гнусно, което се е криело под снега, който натрупа следобед. Грижех се за тези ботуши по-добре, отколкото някои хора се грижат за децата си... те бяха едно от малкото скъпи неща, които си бях купувала... и им прошепнах, че ще се върна след миг, за да ги почистя.

Хукнах през хола в посока кухнята, когато една от лампите светна. Светлината от нея разкри Крейтън, който седеше на стол пред

камината.

За миг си спомних за филмите, в които тийнейджър се промъква в къща след вечерния си час, и майка му или баща му го чакат в хола на тъмно, без да издават звук, докато в следващия момент светват лампата и изкарват акъла на детето. Имайки предвид, че никога не съм имала майка, която да държи на мен достатъчно, че да ми постави вечерен час... да не говорим, че баща въобще не съм имала... винаги съм завиждала малко по време на тези сцени във филмите. Баба беше удивителна, но си лягаше всяка вечер в девет часа, а аз я уважавах прекалено много, за да оставам навън посред нощите, затова сама си бях наложила вечерен час.

Изречението на Крейтън беше мрачно въпреки светлината от лампата.

— Къде беше, по дяволите?

Препънах се и спрях, чувайки въпроса му.

— Моля?

— Казах, къде беше, по дяволите?

Тонът му направо ме удиви. Крейтън беше този, който ме заряза в мига, в който ме хвърли в пентхауса, и ако някой имаше причина да се ядосва, то това бях аз. И като изключим колко страхотно бе това място, не бях точно типа момиче, което да си седи покорно у дома. Пък и не бе казал нищо за това, че не мога да излизам.

Опитах се малко да разведря положението.

— Прекрасно е да те видя, скъпи съпруге.

— Отговори на въпроса, Холи!

Сериозно, защо е толкова ядосан?

— Бях навън. Трябваше ми китара, затова излязох, за да си потърся.

— И не можа да си вдигнеш скапания телефон?

Погледнах назад към чантата си. Не си спомнях да ми е звънял телефона и определено не го проверих, след като излязох от „Руди Мюзик“. После погледнах отново към Крейтън и в мен започна да се надига лека вина, която изчезна в мига, в който той се надигна от стола и тръгна към мен.

— Няма да напускаш тази сграда, освен ако не знаеш къде отиваш.

Какво каза?

— Моля?

— Чу ме.

— Не знаех, че съм затворник.

— Не си затворник, само моя съпруга.

— Очевидно, това е едно и също нещо — промърморих, свеждайки поглед към пода. Защото бях сигурна, че ако го погледна сега, щеше да се превърне в купчинка пепел заради огъня в очите ми. Той вдигна ръка и трепнах, когато обгърна с длан лицето ми и го повдигна към себе си. Бях принудена да срещна погледа му и отворих уста, за да започна да бълвам огън, когато той каза.

— Изкара ми акъла, като се прибрах и не те намерих у дома. В главата ми преминаха милиони различни сценарии, докато седях тук и звънях отново и отново на телефона ти. Помислих, че може да си избягала.

Примигнах срещу интензивния му поглед.

— Избягала?

— От мен.

Прехапах устната си. Имаше нотка на уязвимост в изражението му, но след миг то отново стана твърдо.

— Не че това щеше да ти е от полза. Щях да те намеря. Няма къде да се скриеш от мен.

Очите ми се разшириха чувайки думите му, опитвах се да скрия лудото туптене на сърцето си. Принудих изражението си да стане безразлично, защото не исках да му покажа, че съм разбрала думите, които не бе изрекъл. Не исках да му покажа, че ме е грижа. Защото не беше.

Всичко това е временно, повтарях си. И двамата го знаем. Приеми го. И продължи напред.

— Значи е добре, че и аз не съм приключила с теб — заявих му. И това беше голата истина. Исках да получа повече от него, преди да ми даде заповедта за анулиране.

Крейтън вдигна и втората си ръка, обгръщайки лицето ми с длани. Помислих си, че ще сведе устни към моите и ще ме целуне, но той не го направи.

— Къде беше, по дяволите? — попита този път много по-спокойно.

Изпълни ме разочарование. Всъщност нямах търпение да ме целуне.

— Холи.

Насочих отново вниманието си към него.

— Казах ти, трябваше ми китара. Затова отидох да си намеря.

Той пусна лицето ми и само миг след това докосването му вече ми липсваше. Трябваше да се замисля върху това, но сега нямах желание.

— Мамка му. Дори не се сетих за това.

— Не е голяма работа. Намерих един малък музикален магазин. Имам си две страхотни китари в Нашвил и вдругиден ще съм при тях. Мъжът в „Руди Мюзик“ ми каза, че мога да се върна отново утре и да свиря колкото си искам.

Крейтън поклати глава.

— Още утре ще имаш нова китара тук. Само я избери и ще пратя някой да я донесе, още утре сутрин. Кредитната ти карта също скоро ще пристигне.

Думите му ме отрезвиха.

— Нямам нужда от нова китара. Не искам и парите ти.

Устата му остана отворена и той насочи поглед към мен.

— И все пак ще получиш и двете. И няма да спорим за това. Ако не си избереш китара, някой ще избере вместо теб.

— Бил ли си някога по-малко арогантен и упорит?

Крейтън се поуспокои и дори се ухили.

— Никога.

— Мисля, че прекалено си свикнал всички да ти дават точно това, което искаш — заявих аз, без да се горещя повече, тъй като и двамата знаехме, че е истина.

— Разбира се, че съм, и точно сега те искам гола. И смятам да получа точно това.

И ето, бикините ми подгизнаха, просто така.

— Нима? — погледнах към костюма му. — Защото определено ти не си гол.

Той посегна към възела на вратовръзката си и го разхлаби.

— Това скоро ще се промени.

Помислих ли си преди миг, че единствената ми реакция са подгизналите ми бикини? Защото, когато той смъкна вратовръзката си, обви единия ѝ край около юмрука си и изпробва здравината ѝ, зърната ми станаха твърди като камъчета.

— Смъквай дънките, Холи. Искам да коленичиш на края на дивана, за да мога да те чукам.

Очите ми се разшириха. Досега трябваше да съм свикнала с неприличните му думи, но явно не бях. Не бях свикнала с нищо тук. Не бях свикнала с него.

Той е... прекалено много.

Но това не спря ръцете ми да литнат към копчето на дънките ми, да го разкопчат и да смъкнат надолу ципа. Плъзнах ги по бедрата си почти така сякаш не можех да контролирам тялото си и ги изритах настрана. Последваха ги чорапите ми и аз тръгнах към дивана.

— Свали и всичко останало.

Само след секунда ризата и бялата ми камизола полетяха към пода. Посегнах назад, разкопчах сутиена си и го метнах на купчинката. Пъхнах палци под ластика на бикините си, готова да смъкна и тях, когато той каза:

— Спри.

Замръзнах.

Крейтън направи няколко крачки към мен, заставайки толкова близо, че почувствах топлината, излъчваща се от тялото му. Можех да го почувствам, че се движи, но не знаех какво прави... докато не усетих зъбите му на задните си части, които ме хапеха леко през плата на бикините ми.

— Искам парченце от това великолепно задниче. Мамка му, толкова е сочно. Толкова изкусително.

Спомних си какво каза под душа и се напрегнах. Той разчете колебанието ми... не знам как, но просто го направи.

— Не сега, сладкото ми момиче. Скоро. Но все още не.

Той смъкна бикините по бедрата ми и притисна устни към мястото, което бе захапал преди миг. Голямата му длан се плъзна по задника ми и нагоре до кръста ми, избутвайки ме напред. Гърдите ми се притиснаха до студената кожена повърхност на дивана и се задъхах при контакта. Кой контакт точно не бях напълно сигурна... но можех да предположа.

Стон зад мен ме накара да повдигна глава, но ръката му притискаща гърба ми, ме задържа на място.

— Исусе, Холи, това задниче... може да се наложи да те чукам в тази поза всеки божи ден.

Цялата потреперих и можех да почувствам как възбудата ми се излива по бедрата ми. Езикът на Крейтън се зае с това и той не губи нито секунда, повдигайки ме и заравяйки глава между бедрата ми.

Помръднах неудобно. Никога не бях правила... това... под този ъгъл, а и той бе опасно близо до частта от мен, която никога не бе докосвана с език. Но Крейтън очевидно не споделяше дискомфорта ми.

Навирих нагоре задните си части, повдигайки се на пръсти, като се опитах да го насочвам без думи да държи, по дяволите, езика си далеч от задната ми врата, и какво получих за усилията си?

Остра плесница по една от задните ми бузи.

— Ау!

Почувствах устните на Крейтън да се раздвижват между бедрата ми, когато каза:

— Спри да викаш, Холи. Ако искам да оближа това твое малко стегнато задниче, няма да можеш да ме спреш. — А при думата „задниче“ пръстът му се притисна към чувствителния отвор, който вече бе влажен от соковете ми и от слюнката му.

Тръпка пробягна по гръбнака ми при думите и действията му.

— Мамка му, обичам задника ти — каза той, увеличавайки натиска, и върхът на пръста му премина през стегнатия пръстен от мускули.

Зърната ми? Още сега биха могли да пробият дупки в бронирано стъкло. Не би трябвало това да ми харесва. Не би трябвало да го желая. Но, Господ да ми е на помощ, харесваше ми и го желяех.

И тогава той се изправи, отстъпвайки назад. Колкото и неудобно да ми беше през изминалите няколко минути, щом се отдалечи от мен, усетих, че вече ми липсва. Отворих уста да протестирам, но устните му се притиснаха към косата ми.

— Да не си помръднала. Ще ти зачервя задничето, ако не си точно в тази позиция, когато се върна.

Добре, ако преди това бях възбудена, сега вече бях като разгонена кучка. Вече не си мислех, че не трябва да желая това. Не ме беше грижа. Просто исках той да си домъкне задника обратно тук, при това веднага.

Не посмях да мръдна дори мускул, макар че част от мен изгаряше от желание да изпробва идеята за това Крейтън да ми

подпали задника, докато почервене. Откъде, по дяволите, се появиха тези мисли? О, да, от дамските ми части.

Крейтън не ме остави да чакам дълго. Дори не вдигнах глава, когато чух, че стъпките му се приближават към всекидневната. Може да потръпнах леко, когато почувствах ръката му на гърба си, но това беше, защото всеки контакт с кожата му разпалваше нерви, за чието съществуване дори не подозирах.

— Добро момиче. — Ръката му се отмести и аз се успокоих, само за да подскоча след миг, когато той ме плесна малко под извивката на задните ми части.

— За какво беше това? — Гласът ми бе дрезгаво цвърчене, и не бях склонна дори да призная, че звукът бе излязъл от моето тяло.

— Защото мога.

Разтопих се отново върху дивана. Исусе! Този мъж.

Разтапянето обаче спря, когато усетих нещо студено и хлъзгаво да покрива моята забранена зона, както обичах да я наричам.

— Тъм, какво правиш?

— Каквото си поискам. И това е само лубрикант, скъпа.

А... само лубрикант? Защо, по дяволите, ни е лубрикант, след като все още няма да ходим *там*? Не изрекох на глас въпроса си, защото вече усещах натиска на нещо.

— Какво...

— Тихо — каза той. — Това е просто малък анален разширител. Не по-голям от палеца ми. Искам да те чукам, докато и задникът ти е запълнен.

Поех си дълбоко дъх. Мамка. Му.

Но не възразих. Не мисля, че имах дори две мозъчни клетки в момента, които да събера и да използвам срещу него, тъй като бях кълбо от нерви и физически реакции. Както възбудата, която се стичаше между бедрата ми, със сигурност щеше да остави влажни петна по кожения диван. Но всички мисли за това се изпариха от ума ми, когато разширителя успя да премине през стегнатите мускули и се плъзна в мен.

Дъхът, който поех, излезе със свистене от дробовете ми. Той може да бе казал, че разширителят не е по-голям от пръста му, но определено не го усещах така. Имах чувството, че е огромен.

— Боже господи! — прошепнах аз.

Паренето престана и Крейтън избута навътре останалата част от разширителя, докато стигна до най-широката му част. Крейтън притисна и края, карайки ме инстинктивно да се вдигна на пръсти.

Шумна плесница се стовари на едната от задните ми бузи, а ръката му притисна отново раменете ми, за да се облегна на дивана.

— Вече сме готови.

Не си направих труда да се съглася, тъй като дланта му се плъзна между бедрата ми, за да разбере точно колко се бях овлажнила, след като бе дефлорирал девствената територия на задния ми вход.

Явно бе съблякъл дрехите си, защото усетих зад себе си единствено гореща кожа и твърд мъж. Ръката, която притискаше раменете ми, се насочи към тила ми, хващайки здраво шепа коса.

Главичката на пениса му се плъзна леко по женствеността ми и аз се дръпнах назад, опитвайки се да го вкарам в себе си. Меките му устни се притиснаха до ухото ми, така че да чудя добре суровите му думи.

— Никога няма да забравиш какво е усещането да ме чувстваш вътре в себе си. Смятам да те чукам така, че да ме усещаш с всяка стъпка, която правиш.

— Тогава какво чакаш? — прошепнах. Не можех да повярвам, че го казах, но бях почти обезумяла от желанието, което изпитвах към него. Не исках да ме изкушава, просто исках него, и то веднага.

— Ти си порочно момиче, нали? — каза той, драскайки със зъби нежната кожа на тила ми.

Очаквах да се забие силно в мен, но вместо това той се плъзна бавно, позволявайки ми да изпитам всеки милиметър от него. Едва тогава осъзнах, че той е толкова внимателен, тъй като... ами... допълнителната стимулация е това, което ме караше да го усещам така, сякаш е много по-голям, отколкото си го спомнях.

Уоу, майчице! Защо мъжете с малки пакети не настояваха жените им да пробват това? Или може би просто оборудването на Крейтън бе единствената причина да го чувствам толкова невероятно огромен.

Бавното му проникване в мен се ограничи само до първите няколко тласъка. Може би виновни бяха стоновете, които се откъсваха от устните ми. Или може да е заради думата „по-силно“, която някак намери път през устните ми. Което и да бе, Крейтън сграбчи по-силно

косата ми и направи точно това, което бе обещал... постара се *никога* да не забравя чувството да го усещам в себе си.

Тласък след тласък той ме притискаше към дивана, а ръката му се плъзна покрай тялото към клитора ми. След всеки негов тласък усещах как се заравя дълбоко в мен и се притиснах назад към него.

— Мамка му — изпицях аз и тялото ми започна да се тресе от удоволствието.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Вагината на Холи се стегна около члена ми и, кълна се в Господ, сякаш мълния порази гръбнака ми. Усетих спазъм в топките си и свърших, изпълвайки я с всичко, което имах, крещейки думата „моя“, докато се изливах в нея.

Мамка му, не беше вик. Направо беше *рев*.

Тя се срина върху дивана с непомръдващи крайници. Ако не чувах стоновете ѝ на удоволствие, щях да помисля, че съм я чукал, докато припадне. Което бе нещо, което бих направил с удоволствие.

Ако можех да съдя по стягането на вагината ѝ около члена си, тя свърши три пъти. Ако не и повече. Всичко, което можех да направя, бе да не изкрещя с цяло гърло след първите няколко тласъка. Дори без разширителя в задника вагината ѝ бе изключително тясна, по-тясна от всички, в които съм бил.

Но с това шибано допълнение успях да се проваля за всяка друга жена. Никое друго котенце нямаше да бъде като това. Казвал съм го преди, ще го кажа и сега. Вагината на тази жена ме *притежава*.

Заебете това. *Тази жена* ме притежава.

Лениво вдигнах боксерките си от пода и ги използвах да почистя кашата, която сътворих, като се измъкнах рязко от нея. Можех да съм щастлив да остана в нея завинаги. Дайте ми телефон с вечна батерия и можех да се оправям с бизнеса си точно от тук, докато оправям нея.

Господи, аз съм шибан перверзник.

Вдигнах Холи от дивана, притискайки я към прегръдките си. Главата ѝ се отпусна на рамото ми, а ръцете ѝ виснаха безжизнено.

— Скъпа, добре ли си?

— Мм-хъм.

— Нека те заведе в банята и да те почистя.

— Мм-хъм.

Засмях се на изтощения ѝ отговор и обожавах причината за това. Поставайки я на ръба на ваната, завъртях двете кранчета. Имайки

предвид, че ваната бе с размерите на малък басейн, щеше да ѝ отнеме известно време да се напълни. Без ненормалното водно налягане, което имах в апартамента си, щеше да ѝ отнеме поне час да се напълни.

Коленичих пред нея и вдигнах брадичката ѝ, срещайки все още замаяния ѝ поглед.

— Добре ли си, скъпа? Това беше доста интензивно. — Тя кимна мълчаливо. — Искам думи.

— Добре съм. Наистина, наистина... съм добре.

Усмяхнах се на отговора ѝ и отпуснах ръка на бедрото ѝ недалеч от котенцето, което ме бе сграбчило за топките.

— Искаш ли да извадя разширителя?

Красиво розово покри лицето ѝ и тя отмести поглед настрани, поклащайки глава.

— Това „не“ ли значи? — Отново едно безмълвно кимане. — Думи, Холи.

— Не. Не искам да го вадиш все още — прошепна тя на пода.

Членът ми стана твърд като скала. Само преди миг щях да заложа самолета си, че няма да стане толкова бързо. Щеше да се окаже, че греша... и щях да летя с обикновените аеролинии.

— И защо така?

Тя се изчерви още повече, преди да отговори.

— Защото ми хареса. И щом това ми хареса толкова много, искам да разбера какво друго... знаеш... може да ми хареса. За което предполагам, че ми трябва малко... ами... подготовка? Така. Ето за това.

Почувствах думите ѝ с члена си и с някакво дълбоко място в стомаха си.

— Исусе Христе, Холи. Мамка му, ти се невероятна.

Изправих се, вдигнах я на крака и настаних и двамата ни в наполовина пълната вана. Оставих я притисната в обятията си, тъй като не исках все още да я пускам. Сякаш се боях, че по някакъв начин може да ми се изплъзне и да я изгубя... а това беше нещо, което не исках дори да обмислям.

Тя отпусна глава на гърдите ми и отметнах косата настрани от лицето ѝ, за да я погледна в очите. Не знам какво се надявах да видя в тях, но знам, че имах нужда от този контакт толкова, колкото смятах, че се нуждае и тя.

Това чувство бе ново за мен. Макар да имах няколко дълготрайни връзки, никога преди не съм се чувствал така. Знаех, че тя е специална, не бих направил тази простотия с брака, ако не бях убеден в това. Но какъвто съм побъркан задник, който обичаше да се отдава на момента, нито за миг не бях помислил, че мога да се чувствам... така.

Каквото, по дяволите, и да е това.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ХОЛИ

Отказах да се храня гола, и макар Крейтън да присви очи към мен, не можа да промени решението ми.

Затова сега носех една от тениските му и седях в средата върху масата му за хранене. Беше като от сцена от филма „Шестнадесет свещи“. Можех да се закълна сякаш бях в последната сцена и седях на масата на Джейк Райън с тортата за рождения ден на Саманта помежду ни.

Въпреки че нямахме торта между нас, имахме достатъчно суши, че да стигне за петима, и изгубих още един аспект на девствеността си тази вечер, тъй като никога преди не бях яла суши. Помислих си защо пък не, вече бях сторила толкова неща, които не бяха присъщи за мен, затова защо не и това? И се радвам, че го направих, защото беше у-ни-кал-но.

Оказа се, че съм много зле с пръчиците, затова се предадох и вдигнах с ръка парче от това, което Крейтън нарече ролце от дъга, и го топнах в сладко-киселия сос с лек привкус на усаби. Сложих ръка отдолу, за да уловя, ако нещо изпадне от устата ми, наслаждавайки се на симфонията от вкусове, които не бях изпитвала досега.

Крейтън ми се усмихва развеселено, но не ме бе грижа. Със сигурност бе забелязал колко наивна съм по някои въпроси. Поне се надявах, че няма да ме изведе в някой лъскав ресторант, преди да успея да се науча да боравя с пръчиците за хранене. Не е като да сме ги използвали, за да ядем пикантни крилца в боулинг залата.

Простенах от удоволствие, докато се наслаждавах на вкуса на сушието, което току-що бях пъкнала в уста. Беше толкова вкусно, че побързах да го кажа на Крейтън веднага щом устата ми не бе толкова пълна.

— Радвам се, че ти харесва.

— Не мога да повярвам, че досега не съм имала желание да опитам. Само ако знаех какво пропускам...

— Радвам се, че си отворена към това да опитваш нови неща, Холи. — Устните му се извиха в леко развеселена усмивка. — Нямам търпение да видя какъв ще е следващия връх, който ще покориш.

Повдигнах сладкия чай, който Крейтън беше поръчал по мое желание, и отпих голяма глътка.

— Ще трябва да почака за след турнето. — Забелязах, че Крейтън се мръщи, и добавих: — Не си забравил за това, нали?

— Не, но забравих да кажа на пилота.

О, това не беше добър знак.

— Може би трябва да му кажеш?

Той прокара ръка през косата си и се смъкна от масата. Докато се надявах, че ще се погрижи за проблема, погледнах след него как се движат мускулите на гърба му и надолу под ластика на спортните му шорти, докато пресичаше стаята, изчезвайки в кухнята. Гласът му се извиси и бях доволна да чуя, че се обажда на пилота.

Успях да доловя само половината от разговора.

— Обажда се Карас. Самолетът ми трябва за другиден. Нека е готов към четири... Добре. Изпрати ми съобщение, ако изникне нещо... Благодаря.

Почувствах как ме обгръща топлина от удоволствието, че ще се убеди, че ще стигна в Нашвил по-рано, а през това време той се върна във всекидневната и се качи отново на масата. Но този път не седна от своята страна, а се настани зад мен, намествайки ме в скута си.

— Сега ще те научим как да ядеш с пръчици.

— Ще се оклепаме още повече.

— Така да бъде. — Той хвана пръчиците с лявата си ръка и ги постави в дясната ми, нагласяйки пръстите ми несръчно около тях. — Ето така.

Той направляваше пръстите ми, помагайки ми да взема парче суши и да го потопя в соса. Също толкова внимателно двамата го вдигнахме към устата ми. Точно тогава беше и мига, в който осъзнах, че това, което правихме, беше много по-интимно от момента, в който той се бе навел над мен на дивана.

Ръката ми трепна и отхлабих здравата хватка върху пръчиците, преди парчето суши да стигне до устата ми... и студения ориз и сурова риба се търколиха направо под тениската, с която бях облечена.

— Мамка му — казах аз. — Знаех си, че това ще е катастрофа.

Сушито можеше и да е вкусно, но ме беше гнус да усещам ориза, полепнал по гърдите ми, а рибата бе паднала по-надолу, близо до моята собствена... риба.

Крейтън се изкиска, преди да бръкне през деколтето на тениската, търсейки остатъците. Извъртях се и го наблюдавах, докато пъхна намереното в устата си.

— Вкусът му е още по-хубав.

Пъхнах ръка под тениската, грабнах изгубеното парче риба и го хванах с пръсти. Той захапа връхчетата на пръстите ми, преди да погълне рибата.

— Какво ще кажеш да пропуснем пръчиците? Ще имаме късмет, ако успея да измисля с коя вилица трябва да ям. Да научиш едно момиче от Кентъки да борави с нови прибори няма да е хич лесно. — Облегнах се назад към него, макар все още тази поза ми беше чужда.

— Разкажи ми.

Въпросът му ме обърка.

— За какво да ти разкажа?

— За това какво е да си момиче от Кентъки.

Обърнах се отново, за да погледна изражението му. Той изглеждаше искрено любопитен, но все пак това не ме накара да изгарям от желание да споделям. Начинът, по който бях отгледана, беше на светлинни години от неговия.

— Няма много за казване.

— Е, на това не мога да повярвам.

Замислих се над това какво мога да му кажа.

Бях родена в малък град само с един светофар. Дори не бях сигурна, че може да се определи като град. Никога не бях познавала баща си, вероятно защото и майка ми не беше сигурна кой е той. Най-ранните ми спомени бяха как събирах играчките и дрехите си в чувал за боклук и го мъкнех от каравана в каравана, а мъжете, с които се забиваше, бяха пълни загубеняци. Стените от хартия не заглушаваха много звуците от това как ни „уреждаше“ подслона.

Започнах да бягам от действителността благодарение на музиката — просто слагах слушалките и усилвах звука докрай. Един от последните загубеняци, с който беше майка ми, ми подари ръчно направен айпод, зареден с тонове кънтри музика. Тъй като живеехме в Кентъки, така или иначе това беше всичко, което бях слушала, но

имаше и много стари, класически парчета. Лорета Лин, старата Реба, „Мъжете в черно“... попитвах думите им, а скоро започнах да пиша и сама.

Когато станах на четиринадесет, майка ми се заби с мъж, който събра пари, за да ѝ купи „Кадилак Елдорадо“, но не искаше да има нищо общо с детето ѝ. Тя стискаше ключовете за новия си кадилак, докато ми казваше да си събера багажа, защото се местя да живея при баба си.

Правейки това, което бях правила толкова много пъти, натъпках всичко, което притежавах, в чувал за боклук и ги натиках в багажника на кадилака. Возих се само веднъж на колата покрай реката, където тя ме изхвърли все едно бях малко нежелано коте. Предполагам, че трябваше да се чувствам късметлийка, задето не спря на моста и не се опита да ме удави. Баба живееше на няколко километра от най-горещото място в града: „Пинтс и Пинс“, или както го наричаха с любов местните „Бира и топки“.

Но не можех да му кажа почти нищо от това. Затова реших да му представя опростената версия.

— Аз съм от малко градче. Отгледа ме баба ми, след като майка ми реши, че би искала да разгледа страната. Така беше най-добре, тъй като майка ми постоянно ни караше да се местим, зарязвайки мъжа, с който... се срещаше в момента. Работех в боулинг залата, за да печеля допълнително пари.

Баба ми и „Бира и топки“ по някакъв начин бяха моето спасение. Баба, защото ме прие с отворени обятия, даде ми безусловната си любов и стабилността, която ми липсваше през първите четиринадесет години от живота ми. Торти за рождения ми ден, подаръци за Коледа — тези неща станаха нещо нормално, а не нещо рядко, както беше с майка ми.

Когато той не проговори, аз продължих:

— Баба живееше на семейни помощи, затова всеки долар беше от голяма полза.

За себе си бих добавила: „Защото майка ми определено не пращаше никакви пари“. Не, след като взе кадилака си и се заби с богаташ, който имаше дом на колела, двамата напуснаха града и не чухме нищо за нея с години.

Отърсвайки се от горчивината, аз продължих.

— „Бира и топки“ беше първата сцена, на която бях се качвала да пея пред публика. Една караоке вечер тълпата не беше в настроение, затова Бени, собственикът, реши да вземе нещата в свои ръце. Беше ме чул да си пея в кухнята, докато пържех лук и пилешки крилца, и реши, че се справям доста сносно. Избута ме от кухнята и ме замъкна в бара, без дори да ми даде възможност да сваля престилката си. Песента беше „Родена да лети“ на Сара Еванс. Когато приключих, в залата бе настанала гробна тишина... а след миг тълпата полудя.

Затворих очи, а споменът бе все още жив в главата ми. Когато слязох от сцената, Бени се беше просълзил. „Със сигурност си родена да летиш, Холи.“ Той беше първият и последният мъж, който някога бе вярвал в мен.

И няма ли да е истински горд от мен, ако ме види сега? Почти гола, с анален разширител в задника, седейки в скута на мъж, за който се бях омъжила след една-единствена нощ, прекарана с него.

Прогоних тази мисъл от главата си. След по-малко от четиридесет и осем часа се връщах в Тенеси. Обратно към нормалното. Самата мисъл бе лудост... за мен нормално бе да живея в автобус за турне, да излизам на сцената и да пея пред тълпи от хиляди хора из цялата страна. Върху това трябваше да се съсредоточа, а не върху мъжа, към който се бях притиснала в момента, и неловката тишина, която осъзнах, че е настъпила в стаята.

— Как стигна от караоке в бара до турнета?

— Бени ме убеди да участвам в „Кънтри мечти“, а когато преминах през предварителните прослушвания реших, че не мога да ида, тъй като здравето на баба бе започнало да се влошава. Не можех да я оставя, а нямаше как да си позволим сестра да я гледа у дома. Не знам как, но майка ми научила за шоуто, и за това, че ще се откажа, и се появи на прага на баба, преди да се обадя в Нашвил, за да кажа, че няма да участвам. Обеща ми, че ще се грижи за нея, ако се възползвам от този шанс.

Преглътнах, а буцата в гърлото ми почна да нараства. Останалата част от историята беше най-трудна и бе причината за вината, разкъсваща ежедневно душата ми.

— Когато стигнах до финалите и вече бях направила своя пробив, майка ми решила, че баба може да се грижи сама за себе си. Просто искала да я дадат по телевизията, когато показват семейството

ми в публиката, и така да се запознае с някой известен. — Спрях, а сърцето ми се сви при спомена. — Баба ми паднала, ударила си главата и повече не се събудила. Умря, преди да успея да стигна до дома и дори да седна до болничното ѝ легло.

— Съжалявам — започна той, но емоциите и спомените вече бяха пробили стените, зад които ги бях затворила, и нямаше спиране.

— Искаш ли да знаеш какво е да искам никога да не бях се възползвала от шанса да постигна мечтата си, защото моят егоизъм... и идиотската ми вяра в майка ми... са отговорни за смъртта на единствения човек, който някога истински го е било грижа за мен?

— Холи...

— Или това, че игнорирам дузината обаждания и съобщения от нея, тъй като знам, че вероятно е видяла новините и единствената причина да звъни е заради пари?

Той обви ръце около мен и ме стисна силно.

— Холи, успокой се. Дишай.

Думи му ме накараха да осъзная, че дишам така забързано, че вероятно хипервентилирах. Крейтън започна да гали гърба ми, докато успокоя дишането си, стараейки се гърдния ми кош да се повдига и спуска в ритъма на ръката му, която ме милваше.

Мамка му. Не мога да повярвам, че му казах всичко това. Официално разбих илюзията, че мога да държа Крейтън на заден фон.

Отдръпнах се от него и се смъкнах от масата. Душата ми бе разкъсана от това, че споделих всичко с него, и бях прекалено разстроена, за да се изправя пред него или пред още от въпросите му.

— Мисля, че ми стига толкова суши за тази вечер. А и имам нужда от душ, за да се почистя.

Не го погледнах и не почаках отговора му. Завъртях се и се насочих към банята.

Злокобните му думи ме последваха.

— Разговорът не е приключил.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА КРЕЙТЪН

Тъкмо се бях излегнал гол в леглото, чакайки Холи, когато чух гласът ѝ да се носи откъм банята. Тя пееше. Въпреки че звукът бе заглушен от водата, стъклото и стените между нас, можех да доловя болката и мъката. Не бях очаквал някой толкова млад като нея да има такъв емоционален багаж, но беше невъзможно да го игнорирам. Тя не бе съкрушена, но смяташе, че е такава.

Гласът ѝ ме накара да се изправя на крака и да пресека в стаята, за да застана на входа на банята.

Душкабината бе изпълнена с пара, но можех да видя достатъчно, за да зная, че в момента изплаква шампоана от косата си. Докато пяната се плъзгаше надолу по тялото ѝ, гласът ѝ започна да утихва, преди напълно да замълчи. Зачудих се дали осъзнава, че я гледам, но вместо да погледне към мен, тя притисна ръце към стената и се наведе напред.

В този миг знаех, че водата измива сълзите ѝ, и почувствах нещо, което не бях изпивал към човек, който не е от семейството ми. Поисках да я утеша. Някога бършех сълзите на малката си сестричка, но никога не бях очаквал сълзите на друга жена да имат такъв ефект върху мен.

Искаше ми се да вляза под душа и да я взема в обятията си, но нещо ми подсказваше, че тя няма да посрещне с отворени обятия факта, че я виждам в миг на такава слабост. Холи можеше да ми се подчинява сексуално, но вътрешният ѝ огън и искрите, които създаваше гордостта ѝ, бяха отражение на моите собствени. Тя беше млада, но вече бе живяла доста труден живот.

Имах необяснимото желание да направя живота ѝ по-лесен. Да измия вината и болката така, както водата не би могла. Но няха никаква представа как да го направя. Това беше нещо, което дори парите не можеха да купят. И самият факт, че искам да го направя, направо ми изкара акъла по начин, по който дори не бях очаквал.

Какво прави тя с мен? Исках да я притежавам, да я задържа, да се подсигурия, че е моя, но не очаквах да се чувствам... така. Интензивността на нуждата, която изпитвах, вероятно би я изплашила до смърт.

Обърнах се, когато тя се отдръпна от стената и посегна да спре водата. Докато дойде време да напусне банята, вече бях в леглото, а в ума ми се блъскаха стотици мисли за това какво бих могъл да кажа.

Но всяка мисъл излетя от ума ми, когато тя излезе от банята мокра и гола.

Мамка му, тялото на тази жена беше наистина бе греховно. Пълни гърди, малка талия, изваяни бедра и силни крака. Предвид факта, че цялата кръв от главата се бе насочила към члена ми, имах достатъчно мозъчни клетки, с които да оценя, че тялото ѝ е толкова страхотно, че би могло да спре трафика в града. Освен това имаше невидими белези и несигурност, които трябваше да се науча да направлявам, без да ги вадя на повърхността. Вече започвах да осъзнавам огромните размери на това, с което се заех, казвайки „Да“.

Тя спря, а зъбите ѝ се забиха в долната ѝ устна.

Зачаках, любопитен да чуя какво ще каже. С Холи никога не знаех какво да очаквам... и осъзнах, че такава неизвестност ми допада.

— Можеш ли... да ми помогнеш?

За малко да ѝ кажа, че ще ѝ помогна с всяко шибано нещо, което поиска.

— С какво?

Тя прехапа отново устната си, преди да ѝ позволи да се изплъзне от хватката ѝ.

— Ами... с разширителя?

Лека усмивка изви устните ми.

— Не го ли извади, докато се къпеше?

Леко поклащане на главата беше единственият ѝ отговор.

— И защо така, Холи?

Погледът ѝ се насочи към пода, което обаче нямаше да го бъде. За мен беше по-лесно да вляза обратно в ролите, които бяхме изградили, отколкото да изнасям речи за събитията тази вечер, и може би точно това бе необходимо, за да върна онази Холи, към която вече бях пристрастен.

— Гледай ме, докато ми отговаряш.

Изчервяването, което вече ми бе толкова познато, покри бузите ѝ и тя отново вдигна поглед към мен.

— Помислих, че след като... знаеш, ти го сложи, ти трябва да си този, който... ами... който да го извади.

Тя е перфектна.

— Добро момиче. Ако го беше извадила без позволения ми, щеше да се наложи да напляскам хубавото ти задниче.

Отхвърлих завивките настрани, провесих крака през ръба на леглото и се изправих. Вниманието ѝ на мига се насочи към члена ми. Не ѝ се скарах, тъй като ми харесваше вниманието ѝ да е насочено натам. След малко щеше да се посвети изцяло на пениса ми. Но преди това...

— Обърни се и се наведи.

Тя се изчерви още по-силно и розовите ѝ бузи грейнаха в наситено червено.

— Моля?

— Има ли нужда да повтарям въпроса си? Защото ако е така, ще зачервя задничето ти така, както са червени бузите ти, сладурче.

Тя преглътна бързо. Отворих уста да повтора командата, но тя се въртна на пети и се наведе напред, преди да успея да изрека думите.

Ръката ми трепна от нуждата да плесна изваяното сърцевидно задниче. Не исках да я обърквам, но просто нямаше как да устоя. Дръпнах я към мен и я плеснах бързо точно под дясната задна буза. Тя си пое рязко въздух и понечи да се изправи, но аз притиснах ръка към гърба ѝ, задържайки я в наведената позиция.

— Не мърдай.

— Но... но защо?

Коленичих, прокарах ръце от двете страни на тялото ѝ, спрях на гърдите ѝ и се заиграх с тях, мачкайки връхчетата с пръсти.

— Защото мога, Холи. Защото тялото ти ми принадлежи. И защото ти харесва.

През нея премина тръпка и зърната ѝ се втвърдиха като потвърждение на думите ми.

Освободих зърната и плъзнах ръце отново към бедрата ѝ. Изправих се бавно, докато дланите ми се плъзгаха нагоре от задната част на краката ѝ към задничето ѝ. Открих края на разширителя и го натиснах с палец.

Бях възнаграден от още едно рязко поемане на въздух.

— Ще го извадя, но още утре на негово място ще сложим по-голям. Не съм особено търпелив и умирам от желание да чукам прелестния ти задник. — Хванах разширителя за края и го използвах, имитирайки тласъци няколко пъти, преди да го измъкна напълно.

Обърнах се към банята, като спрях само за миг, за да ѝ кажа:

— Да си на колене, когато се върна. Смятам да чукам устата ти, преди да си легнем.

Тя трепна видимо. *Порочното ми момиче.*

В банята се погрижих за разширителя и щом се върнах, я намерих да ме чака на колене, но част от подчинението ѝ липсваше, тъй като едната ѝ ръка беше между бедрата ѝ, а очите ѝ бяха плътно затворени, докато опитваше да достигне до оргазъм.

Гледах я очарован, тъй като Холи, която стигаше оргазъм, бе най-сексапилната гледка на цялата шибана планета. Но това, че се наслаждавах на гледката, не значеше, че няма да се насладя още повече на това да я накажа.

— Доколкото виждам, не си успяла да ме дочакаш.

Очите ѝ се отвориха рязко, и ако въобще беше възможно, лицето ѝ стана още по-червено.

— Аз... аз трябваше...

— Трябваше да изчакаш и да вземеш това, което ти дам. И тъй като вече си се възбудила, предполагам, че нямаш нужда да изям това твое хубаво котенце и да пия от теб, докато не можеш да се помръднеш от удоволствието, което изпитваш.

Унило. Само така можеш да опиша изражението, което се появи на лицето ѝ.

— Но...

— Дръж устата си отворена, скъпа, тъй като сега ще поемеш пениса ми чак до страхотното си гърло.

Устата ѝ остана отворена и се ухилих.

— Перфектно. — Пристъпих напред, хванах брадичката ѝ и прокарах пръст по долната ѝ устна. — Мамка му, перфектно.

Членът ми се беше надигнал към пъпа ми, затова обгърнах с ръка основата му и го насочих към устните ѝ. Езикът ѝ се подаде и облиза главичката.

— Хвани задника ми с две ръце. Искам те в поза, в която няма да се изкушаваш да се чукаш сама с пръсти.

Тя направи каквото ѝ наредих, а аз пъхнах члена си в устата ѝ. Пое го повече, отколкото успя последния път, но знаех, че няма да е за дълго. Тласнах се до самото ѝ гърло и я усетих как се дави леко.

— Глътни ме. Искам да усетя как ме поемаш в гърлото си.

Тя се подчини отново и започнах да тласкам. Навътре и навън, наслаждавайки се на горещия влажен рай на устата ѝ. Тя ме пое като истински шампион, тихите ѝ стонове изпращаха вибрации, които можех да почувствам в топките си.

Изпитах примитивното желание да я маркирам като своя. Почувствах как топките ми се стегнаха и реших, че ще свърша върху гърдите ѝ следващия път.

— Готова ли си, скъпа?

Тя кимна, а ноктите ѝ се забиха в мускулите на задника ми. Мамка му, обичах това.

Оргазмът ми премина като мълния през гръбнака ми, а тя погълна всичко, което ѝ дадох, до последната капка. Тя беше най-страхотната жена. Моята страхотна съпруга.

Помогнах ѝ да се изправи на крака, след като свърших, и изтрих въглчетата на устните ѝ с палец.

— Мамка му, Холи, ти си истинска богиня.

Вместо отговор, тя ми се усмихна срамежливо, докато я избутвах леко назад към леглото. Когато задната част на краката ѝ докосна матрака, тя седна, а аз коленичих пред нея.

— Сега е мой ред да те боготворя.

И направих точно това, боготворих я. Едва когато я накарах да свърши три пъти и можех да почувствам следите от ноктите ѝ по скалпа си, се настаних на леглото при нея и я обвих с ръце, притискайки отново възбуждения си член между двете бузи на задничето ѝ.

Замаян, обгърнах отново с ръце гърдите ѝ и се зачудих дали някога ще успея да ѝ се наситя.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ХОЛИ

Нещо от миналата нощ... сушито, седенето върху масата, разказването на Крейтън за миналото ми и интимността, която споделих с него... обърна ума ми към цяла нова страна от брачния живот. Боях се да му се доверя, боях се да разчитам на него. Скептицизмът бе едно от нещата, които имах в изобилие.

Затова, когато отворих очи на следващата сутрин, очаквайки да видя празното легло до себе си, и осъзнах, че Крейтън е все още тук, мъничка част от този скептицизъм се изпари. Може би за него имах поне малко значение. Мислех, че със сигурност той ще е навън да управлява империята си, зарязвайки ме отново сама в първия отдал му се миг. Присъствието му ми предаде частица важност, за която не исках да призная, че имах нужда да изпитам.

Докато тези мисли се въртяха в ума ми, осъзнах, че това е едва вторият път, в който го виждам заспал, а първият беше в ранните часове на коледната сутрин. Но тогава хвърлих само бърз поглед към него, преди да натъпча нещата си в дамската чанта и да се измъкна на пръсти през вратата. Той трябваше да бъде просто начин да забравя, че вече няма да празнувам Коледите си с баба... и все пак сега беше мой съпруг.

Със спокойно в съня лице изглеждаше много по-млад от своите тридесет и три години. Без заслепяващата интензивност на тези проникващи негови погледи успях спокойно да проуча чертите му. Динамичен. Безскрупулен. Вдъхновяващ. Това бяха трите думи, които използвах, за да го опиша. Дори в съня си вероятно сънуваше, че завладява нещо.

Знам, че би трябвало да се чудя какви са мотивите му за цялата работа с брака, но осъзнах, че не ме е грижа. Каквото и да го бе подтикнало да стори всичко това, осъзнах, че трябва да съм благодарна. В противен случай щях да нося пръстена на друг мъж и да живея в дори по-голям фарс.

Поглеждайки надолу към пръстена на пръста си, осъзнах, че ми харесва да го виждам там. Топлота проникна във вените ми, като усетих, че има място, където принадлежа.

Мамка му. Започвам да се обвързвам. *Опасност!*

Мигът ми на осъзнаване бе прекъснат от Крейтън, който отвори рязко очи и ме погледна.

— Да не би да ме гледаш как спя?

Реших да кажа истината.

— Да.

Устните му се извиха леко и успях да зърна част от белите му зъби. Помислих си, че усмивката му е нежна, но той я използваше толкова рядко, че се налагаше да се вгледам добре, за да осъзная, че е такава.

Той изпъна ръце над главата си и чаршафът се плъзна по тялото му, разкривайки твърдите плочки на корема му, и аз напълно забравих за усмивката му. Как може мъж, който седи по цял ден на бюрото, да изглежда *така*?

Устата ми остана отворена, докато успея да си събера ума.

— Да не би случайно да ставаш от бюрото си, за да катериш сгради или нещо такова? Сериозно, тези плочки не могат да се получат от седене на бюрото.

Усмивката му се смени с тази, която вече започнах да познавам много добре, докато погледът му се насочи към моя.

— Нима искаш да ми кажеш, че наистина има нещо в мен, което ти харесва?

Крейтън повдигна вежди и знаех, че се шегува с мен, затова му отвърнах със същото.

— Казах, че бих харесала тези плочки, дори да са на корема на други мъже, затова предполагам, че имам късмет, че са твои.

Очите му се присвиха, чувайки думите ми.

— Други мъже?

Гласът му беше тих и дори по-заплашителен от обикновено. Тонът му трябваше да е леко предупреждение от негова страна, тъй като в следващия миг се претърколи, посягайки към мен. Изненаданият ми писък отекна в стаята, докато ме издърпа към себе си, приковавайки ме под тялото си с ръце, подпрени от двете страни на главата ми.

— Щом става въпрос за теб, няма да има други мъже, разбра ли ме, Холи? Никакви. Ти ми принадлежиш.

Уоу. Тревога, Батман, имаме си алфа мъжкар със собственическо чувство.

Поизправих се, повдигайки се на лакти, приближавайки устните си само на един дъх разстояние от неговите.

— Докато това значи, че и за теб няма да има никакви други жени, значи имаме сделка.

— Мислиш, че може да се пазариш с мен? — Всяко движение на устните му ги караше да се докосват в моите.

— Ако не друго, то дяволски сигурно е, че ще опитам — отвърнах, а предизвикателното ми настроение тази сутрин нямаше граници.

— Нахално момиче. Знаеш, че това само ще ме накара да искам да ти дам урок, нали? — Гласът му излезе с ниско ръмжене, а устните му продължаваха да се докосват до моите в подобие на леки целувки.

Издърпвайки една от ръцете си, аз се пресегнах и зарових пръсти в тъмната му коса.

— Тогава какво чакаш?

Устните му се притиснаха силно към моите и думите станаха излишни.

* * *

Крейтън тръгна към работа в десет часа и когато ми обеща, че ще се върне към седем, аз му повярвах. Може би беше заради погледа в очите му, докато ставаше от леглото, който ясно показваше, че не иска да ме оставя сама в леглото. Сякаш нещо най-последно изтрака и като влак се насочихме в друга посока. Посока, където вероятно щяхме да разберем как да съжителстваме спокойно един с друг.

Когато най-последно се измъкнах от леглото, се изкъпах и се опитах да се върна към сутрешната си рутина, обличайки едни от най-обикновените дрехи, които намерих в новия си гардероб. Погледнах към телевизора и се зачудих дали да не го пусна, но наистина не исках да знам дали брака ми с този сложен мъж все още е топ новина.

Преди няколко дни Крейтън ми обеща, че ако му имам доверие, той ще се погрижи за пресата, и ми каза да не се тревожа, тъй като бе безсмислено губене на енергия. Реших, че е прав, и просто зарових глава в пясъка. Ако един милиардер не можеше да ги спре да кажат това, което искаха да кажат, как бих могла да го сторя аз? Не си струваше усилието.

От входа се чу глас, който ме откъсна от мислите ми.

— Г-жо Карас? Имаме доставка за вас по заръка на г-н Карас.

Г-жа Карас? Звучеше ми толкова чуждо, че ми отне един дълъг миг да осъзная, че той се обръща към мен. Погледнах надолу към сивата си блуза с дълъг ръкав и черен клин и се зачудих дали не трябва да изтичам в банята и да се заключа.

Майната му. Аз съм такава, каквато съм и каквато ще бъда винаги.

Излязох от спалнята и се насочих към дневната. Който и да беше, вече бе влязъл, затова се насочих към вратата. Униформен портиер стоеше на прага и изглеждаше малко неловко, държейки в ръце огромна правоъгълна кутия.

— О, превъзходно. Боях се, че не съм дошъл в удобно време — каза той, протягайки кутията в моята посока. — Г-н Карас специално подчерта, че това трябва да бъде внесено в апартамента веднага щом пристигне. Къде бихте искали да го сложа?

Какво, за бога?

— Какво е? — Въпросът изскочи от устата ми, преди да успея да се спра.

Той се усмихна мило, но с леко снизходителна усмивка, която даваш на непохватно кутре или малко дете.

— Не знам, госпожо. Трябва да го отворите, за да видите. Къде бихте желали да го сложа?

Пфу. Разбира се, че не знае.

— На... масичката за кафе е добре — посочих към дневната, докато заеквах. Едва не казах на масата за хранене, но това ми напомни на всичко, което правихме на онази маса миналата вечер, и ми се видя неприлично.

Малко късно осъзнах, че вероятно трябваше да дам бакшиш на портиера, но той вече излизаше през вратата, оставяйки ме сама с кутията.

Предпазливо започнах да я оглеждам, сякаш в нея можеше да има части от човешко тяло, защото в точно такива кутии сигурно ги поставяха.

Ами багажниците на колите? Колко тела може да събереш в един багажник?

Или хоризонтални фризери? Същата работа.

Зловещо, нали? Може би в предишния си живот съм била сериен убиец, макар че се надявах да не е така. Дано не е нищо такова.

Използвах ноктите си, за да пробия тиксото и да отворя капака. Когато видях черния калъф за китара, устата ми пресъхна.

Не го е направил. О, но го беше направил.

Сякаш отварях кутийка за бижу с диамант колкото юмука ми, откопчах закопчалките и повдигнах капака. Гърдите ми се стегнаха, когато дъхът, който бях задържала, се изстреля навън.

Посегнах надолу като почти се страхувах да докосна полираната повърхност на най-красивата китара, която някога бях виждала. Само с един пръст проследих ръба, докато не докоснах думата „Гибсън“. Беше подобна на тази, на която свирих в „Руди Мюзик“ миналата нощ, но вместо черното да бъде в долния край на китарата, то бе в горния — любимия ми модел, нещо, което Крейтън нямаше откъде да знае.

Виждайки колко красиво проблясва дневната светлина по повърхността ѝ, само можех да си представя колко прекрасно щеше да изглежда на сцената.

Трябваше да я чуя как звучи и на мига в ума ми започнаха да се изреждат имена. Защото тя трябваше да си има име. Нещо женствено и силно едновременно. Елиза Белл. Добре, това имаше лек кънтри блясък, но тъй като нямаше да свиря рок с нея, реших, че е перфектно.

Вдигнах Елиза Белл от лилавото ѝ кадифено легло и я задържах пред себе си. Изящество. Напълно изящна. Откъде е разбрал?

Изненадата ми стана още по-голяма, когато издърпах кожата ремък и го погледнах. Там бе изобразено името ми, обградено от звезди, китари и цветя. Беше... останах безмълвна.

Майчице. В голяма беда съм.

Прогоних тези мисли настрани, праметнах ремъка през врата си и отнесох Елиза Белл в дневната, където на масата бях оставила тетрадката си. Беше време да усъвършенствам някои тоналности.

През цялото време, докато преглеждах акордите, си мислех за Крейтън и за това как бих могла да му се отблагодаря за този подарък.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА КРЕЙТЪН

Отворих вратата на пентхауса си в шест и четиридесет и пет вечерта и почувствах странното желание да се провикна: „Скъпа, прибрах се“. Макар че след вчера разбрах, че няма никаква гаранция Холи въобще да си бъде у дома въпреки заплахите ми.

Тя, изглежда, бе склонна да прави каквото си поиска и за това щеше да ми трябва адски много време да се приспособя. Когато давах нареждания, очаквах да бъдат изпълнявани без никакви възражения. Но имайки предвид колко се наслаждавах да наказвам липсата ѝ на подчинение, предполагах, че оплакванията ми не бяха особено настойчиви.

Но щом ставаше въпрос за безопасността ѝ, всички залози падаха. Идеята тя да се разхожда сама и незащитна из Манхатън ме тревожеше повече, отколкото някога съм си представял. Тя просто не разбираше, че заради мен може да стане лесна мишена.

Преди да успее да кажа нещо, чух звука от тананикането на Холи и музиката на китарата ѝ, преди да заглъхнат толкова бързо, колкото бяха започнали.

Пристъпих напред и я открих седнала в средата на леглото с кръстосани крака, наведена над китарата, докато записваше нещо в малка тетрадка пред себе си. Косата ѝ бе пусната и висеше на раменете ѝ. Беше облечена с клин и сива блуза с дълъг ръкав. Краката ѝ бяха боси и реших, че ако не издам някакъв звук, тя дори няма да осъзнае, че съм тук.

Останах да я наблюдавам няколко минути, за да изпробвам теорията си.

Изборът ми беше възнаграден, когато тя започна отново, затваряйки очи, докато изпълняваше уникален и необикновено покоряващ тон. Не пееше, но устните ѝ оформяха думи, за които само тя бе наясно. В този миг ми се прииска да я видя в нейната среда... на сцената. Подозирах, че уверените искри, които виждах в погледа ѝ,

щом заговореше за кариерата си, блестят още по-силно, когато е на сцената. Моята съпруга беше уникално същество.

Тя спря отново, навеждайки се напред, за да задраска нещо на листа и да запише друго. Когато вдигна поглед, най-после забеляза, че стоя на входа. Очите ѝ се разшириха от изненада и постави молива върху тетрадката.

— Хей, не осъзнах, че си се върнал.

— Наблюдавах те.

Усмивката ѝ беше бърза и озари цялото ѝ лице.

— Не е все още готова, но ще бъде страхотна песен. — Погледът ѝ се насочи към часовника на масата. — О, гадост, все още не съм готова. Искаше да тръгнем в седем. Ще съм бърза. Какво да облека? Може би ще имам нужда от малко помощ в тази област, ако не искаш да те засрамя.

Спокойствието, което я бе обзело, докато свиреше, изчезна, и не ми допаднаше идеята, че аз съм причината за това. Знам, че решението ми да поискам идея от Кенън за това къде да изведе Холи тази вечер, беше правилният избор, защото исках да ѝ върна отново това спокойствие.

Затова реших да съм откровен и казах.

— Добре си и така, както си облечена. Взимай си ботушите.

Лицето на Холи бе напълно шокирано.

— Майтапиш ли се с мен? — Тя погледна надолу към дрехите си. — Защото изглеждам като...

— Като дяволски сексапилна жена?

— Като момиче от Кентъки.

— Точно каквато си ти, затова какво имаш предвид?

— Това е Ню Йорк. Не съм нюйоркиска мацка. Вече имам плачевна слава, не искам да става по-зле.

— Перфектна си. Взимай си ботушите. Излизаме.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ХОЛИ

Крейтън бе луд. Искаше да излезем навън, докато съм облечена така? Хукнах след него към спалнята и грабнах ботушите си, докато го гледах как заменя костюма си с панталон и блуза, които не изглеждаха никак обикновени.

— Не съм ли облечена неподходящо? — попитах аз. — Защото ти изглеждаш много по-добре от мен.

Той изсумтя.

— Там, където отиваме, ти ще изглеждаш много по-на място от мен. Довери ми се.

И още веднъж трябваше да взема решение. Когато тръгна към вратата, посегнах към него, направила избора си.

— Щом така казваш. Да вървим.

Пъхнах ръката си в тази на Крейтън и напуснахме пентхауса, но не и преди той да ми извади палто, шапка и ръкавици и да вземе собственото си палто. Бях изненадана от жеста му, но разбрах всичко, след като не видях шофьора му да паркира бентлитото пред сградата. Очевидно щяхме да ходим.

Крейтън ме поведе надолу по препълнената улица и когато завихме зад ъгъла, се озовахме в още по-натоварено движение. Изглежда наистина хората в Ню Йорк никога не почиваха, постоянно бързаха нанякъде. Опитах да не се оглеждам като туристка и да зяпам сградите, затова гледах хората, които минаваха покрай нас, докато вървахме напред, преди отново да завием в една алея. Насочвахме се към една банка и бях напълно объркана.

— Къде оти...? — понечих да попитам, но тогава видях малък черен надпис точно до банката.

„Джони Юта“.

— Точно тук — отвърна Крейтън, като ме преведе през вратата зад малкия знак. — Единствен по рода си в Мидтаун, затова един приятел предложи да го разгледаме.

Влязохме вътре и мястото не беше пълно с народ, но в средата на помещението имаше механичен бик, обграден в кръг от желязна ограда, а около бика подът беше покрит с дебел дюшек.

Погледнах към Крейтън.

— Сериозно ли?

— Да.

— Ще яздиш ли бика?

Той изсумтя.

— А ти?

Усмивката ми стана по-широка и за пръв път откакто го познавах, не се засрамах от акцента, който се промъкна в гласа ми.

— Бебчо, това не е първото ми родео.

— Добро момиче. Защото точно това искам да видя.

Настанихме се на бара и пяхнах шапката и ръкавиците си в джобовете на палтото, докато Крейтън поръча и за двама ни. Не възразих особено, след като той поръча две чаши уиски. Това ми напомни на първата ни нощ в „Роуз клуб“ и се удивих колко по-различно е сега, макар да се познавахме от толкова кратко време. Беше лудост как всичко се бе променило толкова бързо.

„Само красавица“ на Миранда Ламбърт се носеше от колоните на бара и нямаше как да не се усмихна. Нейното начало не бе никак по-различно от моето. Освен това тя бе безсрамна. Вероятно бих могла да науча едно-две неща от нея.

Но тя беше омъжена за колега кънтри певец, подобно на Тана, а не за милиардер. Моята ситуация беше коренно различна. Опитвах се да съчета и двата ни свята, но поне тази нощ Крейтън беше направил усилие да ме отведе в свят, който ми бе познат.

Той плъзна стъклената чаша към мен и вдигна своята.

— За нас! Официално бракът ни продължи повече от тези на няколко други знаменитости. Идва ми наум Бритни Спийрс.

Задавих се от смях, преди да успея да отговоря.

— Дори не подозирах, че знаеш за това.

— Мисля, че всеки знае. — Той продължи да държи чашата си и повдигна една вежда. — Лош късмет е да не отвърнеш. На тост... и на други неща.

Усмихнах се този път истински. Не очаквах да има чувство за хумор.

— Е, не мисля, че имаме нужда от лош късмет. Затова... — Вдигнах чашата си. — За нас!

Когато чукнахме чашите си, аз изпих уискито наведнъж. Очите ми се насълзиха, но това нямаше нищо общо с алкохола, изгарящ гърлото ми. А простият факт, че бяхме станали *ние*.

Аз и Крейтън Карас. Моят съпруг.

Стиснах очи, за да преборя напиралците сълзи, преди да са избили на повърхността. След това тупнах с чаша по дървения бар.

— Да го направим — заявих, кимайки с глава към механичния бик.

В момента на него имаше едно момиче, правата ѝ черна пола се бе набрала нагоре по бедрата ѝ, а сакото на костюма ѝ бе захвърлено настрани. Гърдите ѝ подскачаха срещу бялата материя на ризата ѝ, докато бикът отскачаше напред-назад. Тя издържа само няколко секунди, преди да се приземи на дюшека. Очевидно някои нямаха търпение да свърши работния ден.

Сега щях да им покажа как го прави едно кънтри момиче.

— Ще се обзаложим ли? — попитах Крейтън.

— За това колко дълго ще се задържиш на бика, или за това колко твърд ще стана, докато те гледам да яздиш?

Не се сдържах и се изкикотих.

— Няма нужда да залагам на члена ти. Запозната съм много добре с него и имам чувството, че всичко това ще му хареса изключително много. — Смъкнах се от стола и свалих палтото си, мятайки го към него. — Нека ти покажа как го прави едно кънтри момиче.

Крейтън се наведе към мен, държейки палтото ми с една ръка, за да прошепне в ухото ми.

— Знам как го прави това кънтри момиче и тя ме е уловила на въдицата си.

Думите му ме изумиха. Това беше първият знак, че той изпитва към мен нещо повече от нуждата да ме притежава като най-новата си играчка. Но точно сега, в средата на бара, нямаше как да обмисля това. Прекалено много беше.

Крейтън в действителност не ме познаваше. Не напълно. Не познаваше сърцето и душата, които влагам в песните си. Не знаеше невероятно високите тонове, които взимах, докато съм на сцената. Не

познаваше малкия град, където бях момичето, което успя и отказа да се върне отново. Не познаваше важните неща за мен.

Дали все още щеше да ме гледа така, ако знаеше?

Изкуствена усмивка цъфна на устните ми в опит да прикрия мислите си.

— Ще те видя, след като направя осмица — казах, врътнах се на пети и се насочих към мъжа, стоящ в края на оградата около бика.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КРЕЙТЪН

Холи успя да издържи до осем и изглеждаше като богиня, докато го правеше.

Идеше ми да изтръгна очите на всеки мъж, който я гледаше, но дори аз бях пленен от леките ѝ грациозни движения и не можех да откъсна поглед от нея. Не беше гротескна като някои от жените преди нея, които виреха гърди и правеха шоу. През цялото време Холи успяваше да бъде красива и сладка.

Когато слезе и тръгна да се отдалечава от бика, аз я чаках до вратичката. Протегнах ръка към нея и нещо трепна в мен, когато тя я пое без колебание, преплитайки пръсти с моите. Учеше се да ми се доверява и това не беше нещо, което можех просто да ѝ наредя. Беше нещо, което трябваше да ми даде доброволно, и тя започваше да го прави.

Харесваше ми. При това много.

Наведох се надолу, за да я целуна по челото. Не просто защото това беше инстинктивната ми реакция, а защото исках всеки мъж в бара да е наясно, че тя не е свободна, и че никога няма да бъде. Холи е моя.

Видях. Пожелах. Завладях. Задържах.

— Уменията ти са невероятни — казах, поставяйки палтото на раменете ѝ.

Тя се усмихна триумфално.

— В този град има поне едно нещо, с което мога да се справя.

Навеждайки глава, аз отвърнах.

— Смятам, че има повече от едно нещо, за което си доказала, че можеш да се справиш в този град. — Тя вече се изчервяваше, когато добавих: — Нека си намерим маса.

Очите ѝ се разшириха.

— Искаш да ядеш тук? Наистина?

— Хайде.

Отидохме до бюрото на хостесата и тя ни отведе веднага до една маса, а по лицето ѝ не забелязах знак да е познала мен или Холи. Веднага щом си поръчахме по едно питие, Холи грабна менюто и се зачете, прехапала устни. Тя погледна към мен, а очите ѝ блестяха развеселено.

— Някога навивал ли си си ръкавите?

— Не ми е чуждо.

— Добре, защото смятам да поръчам ребърца, и тъй като няма шанс да успея да ги изям сама, ще трябва малко да си изцапаш ръцете и да ми помогнеш.

Пресегнах се, разкопчах ръкавите си и започнах да ги навивам, първо единия, а после другия.

— Не се боиш от мен и си вероятно една от малкото хора, която не се тревожи да ми заявява в очите какво мисли.

— Колко човека има в този списък? — попита тя, засмя се и посегна към бирата, която сервитьорката постави пред нея.

Не бях казал нищо на Холи за личния си живот, и имайки предвид как я притиснах да ми споделя миналата нощ, реших, че сега е мой ред.

— Със сигурност е доста къс. Сестра ми е на първо място.

Холи се задави с бирата си и посегна към кърпичката.

— Имаш сестра?

Не се изненадах от това, че се задави.

— Тя не се появява в пресата и съм дал ясно да се разбере, че личният ми живот си е личен. Главната причина за това е, че притежавам трите най-големи медийни компании на планетата.

Объркването на Холи беше очевидно.

— Значи контролираш информацията така, както ти изнася? Прилича ми на доста опасна сила.

Свих рамене при коментара ѝ.

— Старая се, колкото мога, но има доста други, които не биха се повлияли от сплашването ми. Сама видя на кои корици цъфнахме. Там нямам пълна власт.

— Нека се върнем към сестра ти, как се казва, по-голяма или по-малка е от теб?

— Гриър. По-малка е от мен с девет години. Първа година съдружник в голяма адвокатска кантора тук в града. Скъсва си задника

от работа, вместо да дойде и да работи при мен за добри пари. Но е дяволски упорита и няма да дойде на тъмната страна, както се изразява тя.

— Първо, името ѝ е трепах и второ, това, че работи като адвокат, не я ли слага автоматично на тъмната страна? А и кой в действителност обръща внимание на това?

Засмях се развеселен, че тя споделя скептицизма ми към адвокатите като цяло.

— Има някаква истина в това. Макар че може би има някои свестни измежду тях. Може би. Моите са акули, затова не ги броя.

— Значи е умно момиче, след като иска да остави следа, без да е под сянката на големия си брат? — попита Холи.

— Да, именно. Но не може да промени фамилията си, затова не може да избяга напълно. Част от мен мисли, че Гриър вероятно се заема с най-трудните проекти, които отнемат часове, само за да може да се докаже. Това определено пасва на характера ѝ.

— За да може да ти се присмива и да не свърши от погрешния край на смъртоносния ти поглед?

— Смъртоносен поглед? — Наклоних глава настрана. — Така ли го наричаш?

Холи кимна, прехапвайки устната си.

— Сещаш се, онзи, който казва: спри да говориш, иначе ще съжаляваш.

— Ааа. Този смъртоносен поглед. — Много добре знаех за какво говори. — Действа, нали? — Хвърлих ѝ същия този поглед, за който говорихме, или поне се опитах да го направя, докато мъчех да прикрия усмивката си. — Не, вече не действа.

— Ще видим това. Добре, друг, освен малката сестричка?

Наложи ми се да се замисля над въпроса ѝ и моментът беше идеален, тъй като сервитьорката пристигна за поръчката ни. Както беше обещала, Холи поръча ребърца, а аз избрах пържола. Когато сервитьорката се отдалечи, отговорих.

— Като цяло май е само тя. И може би Кенън, моят ИВП.

— Какво е ИВП? — попита Холи, напомняйки ми, че е единственият човек в живота ми, който не говори на корпоративен език.

— Изпълнителен вицепрезидент. Той надзирава всичките началници на отдели и ми спестява разправиите с ежедневните простотии, докато не достигнат до ниво на значимост, с което само аз мога да се справя. Тогава аз трябва да измисля стратегия за справянето с проблема и други подобни.

— Някога ще се срещна ли с този Кенън?

Кенън беше един от най-важните хора в живота ми и знаеше повече за Холи, отколкото тя някога щеше да научи за него. Ако той не знаеше, че ще го превърна в мишена, вероятно би опитал да ми я отнеме.

— Не е много сигурно.

— Може да ме запознаеш с него следващия път, когато дойда в града.

Думите ѝ не бяха никак толкова спокойни, колкото искаше да изглеждат. Тя проверяваше дали не съм забравил, че утре ще заминава.

Това, което тя не осъзнаваше, бе, че не е единствената, която ще замине. Нямах намерение да изпускам от поглед съпругата си за доста дълъг период от време. Нямах нищо общо с доверието и всичко общо с факта, че не съм готов да ѝ позволя да се отдалечи от мен.

— Самолетът е готов за утре. През деня трябва да се погрижа за някои неща, но ще те отведа в Нашвил навреме за вечеря. Полетът не е дълъг.

Тя повдигна едната си вежда.

— Това значи ли, че ще дойдеш с мен?

— Нима очакваш да не го направя?

Тя сви рамене и ми се наложи да почакам няколко секунди, преди да отговори.

— Не знам. Имам предвид, ти имаш свой живот, а аз мой. Мислех си, че всеки ще се оттегли в своя ъгъл, за да свърши това, което е нужно, а след това отново ще се съберем в средата.

Планът ѝ бе неприемлив по няколко причини. Веселието се изпари от лицето ми.

— Това няма да стане. Няма да те изпускам от поглед, да не говорим, че ще си в друг щат.

Свеждайки поглед към бирата си и към етикета, който несъзнателно се опитваше да отлепи, Холи остана замълчана за известно време.

— Добре тогава.

— Ще бъде повече от добре — отвърнах ѝ аз. — Само почакай и ще видиш.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ХОЛИ

— Само почакай, каза той. Само. Почакай. Не осъзнавах, че го има предвид буквално.

От думите ми се процеждаше гняв или може би бе тежестта на разочарованието. Толкова за Крейтън и големите му обещания. Тази сутрин се събудих с усмивка на лице, спомняйки си колко се забавлявахме в бара миналата нощ, но усмивката ми се изпари, докато часовете минаваха без нито една дума от него. Запълних времето, работейки над песните си, но тогава мислех, че досега ще се е прибрал. А той не само, че не се прибра, ами дори не се обади.

Погледнах към часовника на телефона си и след това към съобщението, което преди двадесет минути бях получила от мениджъра си.

„Чанс: Върна ли се в Нашвил? Трябваш ми тук възможно най-скоро. Звънни ми веднага щом пристигнеш в града.“

Влязох в браузъра на телефона си и проверих полетите до Нашвил. Ако тръгнах сега, щях да стигна навреме на летището „Джей Еф Кенеди“, да се кача на самолета и обратно в Нашвил до девет часа. Няколко часа по-късно, отколкото би ме закарал частният самолет на Крейтън.

Най-накрая си изпуснах нервите.

— Мамка му, защо не ми отговаря? — изкрещях на стаята.

Когато не се появи в четири часа, започнах да се чудя. В четири и тридесет не успях да се спра и му пратих съобщение, той не отговори. В пет му звъннах, но не вдигна. Вече беше пет и тридесет и реших да направя още един последен опит.

Преди да вляза в указателя и да набера отново номера му, телефонът ми извibriра, показвайки ми, че съм получила съобщение. Напрегнах се, сърцето ми затуптя бързо, но надеждите ми се оказаха напразни, когато видях името на Тана, а не на Крейтън.

„Тана: Кога се връщаш? Липсва ми лицето ти и искам всички мръсни подробности.“

Вълна от унижение премина през мен. Знаеш ли кое е по-гадно от това да бъдеш забравена от съпруга си в толкова важен момент? Да трябва да го споделиш с приятелка. Беше едно да го знаеш само ти и съвсем друго да печелиш съжалението на приятелите си, като намираш извинения за нечии постъпки, и то пред човек, който може да те чете като отворена книга. През изминалите години постоянно измислях оправдания за майка си и се бях заклела никога повече да не се поставям в тази ситуация.

И ето това е най-брилянтното на съобщенията. Можеш да ги игнорираш и да им отговориш, когато си готов.

Вдигайки телефона си, плъзнах пръст по екрана, ровейки в указателя. Кликнах на номера на Крейтън и задържах дъха си, кръстосала пръсти... и ме пренасочи към гласова поща.

Погледнах към часовника и видях, че крайния час, който му бях поставила, все повече и повече приближава. Избрах следващия номер под името на Крейтън, този в офиса му. Шокиращо, вдигнаха ми почти веднага.

— „Карас Интернешънъл“, офисът на господин Карас. С какво мога да ви помогна?

Събрах си акъла и казах.

— Искам да говоря с г-н Карас.

Жената на другия край на линията замълча за миг.

— Мога ли да попитам кой се обажда?

— Съпругата му.

Мълчанието й този път бе много по-дълго.

— Извинете?

— Обажда се Холи Карас. Искам да говоря със съпруга си. — Беше странно да се представям с фамилията му, но предполагам, че

сега тя беше и моя.

— Мога ли да ви сложа на изчакване, госпожо... Карас?

— Да, добре.

Една от дежурните телефонни мелодийки зазвуча в ухото ми, но не се наложи да я слушам дълго.

— Холи?

Не беше гласът на съпруга ми. Нямах идея кой се обажда.

— Да, Холи е.

— Обажда се Кенън Фриймън, аз съм...

— Неговото ИВП — казах, спомняйки си израза, а той прозвуча изненадан.

— Да, точно така. Съжالياвам, че трябва да ти го кажа, но Крейтън е по средата на нещо изключително важно и няма как да се обади. Сделката е адски голяма, един от екипите ни работи по нея денонощно... дори докато той беше навън, за да се забавлява с теб миналата вечер... и ако стане от масата точно сега, ще загубим много. Ако аз мога да направя нещо за теб...

Първо почувствах вина, но бързо я прогоних. Крейтън избра да ме изведе миналата нощ, не беше мое решение. Ако е оставил бизнеса си в чужди ръце, то го е направил по свой избор. След това обаче се появи гневът.

„Моят бизнес е на първо място.“ Това бяха думите на Крейтън онази сутрин във Вегас. По-късно обеща, че няма да направи нищо, с което да застраши кариерата ми. А сега правеше точно това.

Е, познай какво, Крейтън? Моята работа е на първо място за мен, тъй като очевидно не е на първо място за никой друг. Нито за теб, нито за звукозаписната компания, за никой, освен за мен.

— Няма нищо, което можете да направите за мен, господин Фрийман. Не е нужно да го тревожите повече.

Затворих телефона, преди да е успял да ми отговори.

Телефонът ми извибрира и за миг си помислих, че е ИВП-то на Крейтън, който ми се обажда.

Но не беше.

„**Чанс:** Промяна в плана. Тръгваме още тази вечер. Домъкни си задника веднага тук. Изпуснеш ли автобуса, си

вън от турнето.“

Разбира се. Стиснах силно очи. „Съпругът ми е безследно изчезнал, а моето време свърши.“

Когато се стигнеше до това, в живота си бях научила един урок: Мога да разчитам само на себе си. Беше отрезвяващо да осъзная, че за толкова кратко време бях започнала да разчитам на Крейтън... и едва сега видях колко наивна съм била.

Благодаря ти, Вселено. Научих си урока.

Огледах пентхауса, докато стоях с ръка върху дръжката на вратата. Кредитните карти с брачната ми фамилия седяха на шкафа, всичките дрехи, които Крейтън бе купил преди дори да е сигурен, че ще се съглася, висяха в дрешника, където им беше мястото.

Взех чантата си, тетрадката и облякох дрехите, с които бях дошла в новогодишната нощ. Гордостта ми не позволяваше да взема друго. Заслужавах малко просто уважение, особено след като бях дала ясно да се разбере, че в живота ми има само едно нещо, за което ме е грижа.

Ако това, което бе от значение за мен, не значеше нищо за Крейтън, то как бихме могли да накараме брака ни да потръгне?

Вместо да се чувствам така, сякаш за него нямам никаква стойност, отново си помислих, че за него съм нещо обикновено. Едно удобство. Кукла, която трябва да седи на рафта и да чака реда си, да чака да бъде взета и той да си играе с нея, когато пожелае, а точно сега очевидно не го желаше. Дори не намираше време да ми вдигне шибания телефон.

Знаеш ли какво? Заслужавам много повече от това.

— Сбогом, Крейтън — казах на празната стая.

Следва продължение...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.